Jessica Steele

Te vagy a főnök!

Romana különszám – 2010 41. kötet

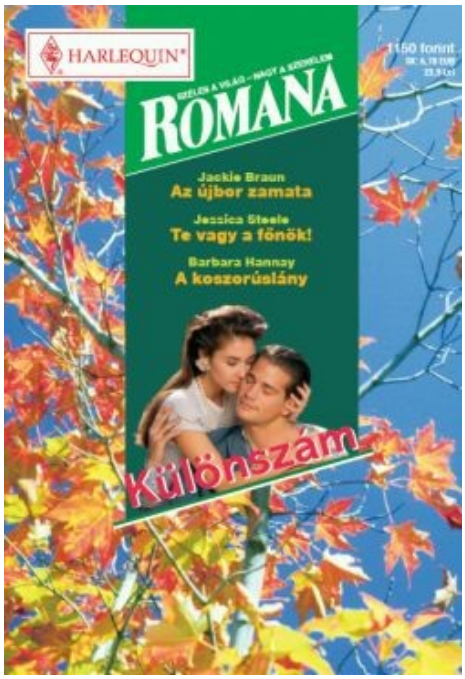

Tarynt váratlanul megcsókolja a főnöke, és a lány még aznap felmond. Miközben távozik a munkahelyéről, a liftben összefut egy vonzó idegen férfival. Amikor elfoglalja új állását, Jake ott is váratlanul felbukkan, és visszautasíthatatlan ajánlatot tesz neki: legyen az ő személyi titkárnője…

1. FEJEZET

Taryn hirtelen azon kapta magát, hogy szörnyen figyelmetlenül vezet. A leállósávba kormányozta az autóját, kábultan ült, és továbbra is képtelen volt felfogni az imént történteket. Mindazt, amit Brian Mellor tett.

Öt éven keresztül dolgozott a férfi cégénél, a legutóbbi két évben már a személyi titkáraként. Szenvedélyesen és szívből szerette őt. Brian, aki a neves gépipari cég, a *Mellor Engineering* igazgatója volt, tisztességes munkáltatóinak és rendkívül kellemes főnöknek bizonyult. Ráadásul magas, szőke, mindig jó kedélyű volt – viszont nős.

Brian felesége, Angie éppoly bűbájos jelenség, még ha kevésbé feltűnő is. Mindazt, ami hiányzott külső szépségéhez, pótolta nyugodt, megnyerő lénye. Úgy tűnt, férjét mindenekfelett imádja, és gyermekeik, a hétéves Ben és a hároméves Lilian is istenítették apjukat.

Angie és Brian Mellor tehát mintaházasságban élt, ami elég okot szolgáltatott Taryn számára, hogy a férfi iránti érzelmeit mélyen magába fojtsa. Éppen ezért lepődött meg olyan nagyon, amikor hat hónapja az első jeleit észlelte annak, hogy Mellorék házassága válságban van. Azt nem tudta volna megmondani, mi volt a gond velük, mert igazából csak apró dolgok tűntek fel neki: egy-egy ingerültebb szó, egy-egy dühösebb pillantás azokon a péntekeken, amikor Angie a szokásos bevásárlás után bement az irodába. Aztán, mintegy két hónapja, Brian feleségének látogatásai teljesen megszűntek.

– Angie jól van? – érdeklődött Taryn nemegyszer barátságosan.

– A legteljesebb mértékben – felelte Brian minden alkalommal szórakozottan, majd gyorsan témát váltott.

Taryn aggódni kezdett, és bár időközben jól összeismerkedett Angie-vel, tapintatlanság lett volna felhívnia őt. Főleg, mivel a főnöke azt állította, az asszony jól van. Most pedig Taryn itt ücsörgött az autójában, és képtelen volt felfogni, hogy éppen az imént mondott fel a munkahelyén. Szerette és jól is végezte a munkáját, imádta Briant, és kedvelte a férfi feleségét. De innen már nincs visszaút.

Zaklatottan gondolta végig még egyszer az eseményeket. Az egész egy szokványos munkanapként indult. Reggel ugyanúgy parkolt le, mint máskor, majd belépett a többemeletes épületbe. Mint oly gyakran, most is ő érkezett elsőként az irodába. Mivel otthon nem volt valami jó a hangulat, általában szívesen kezdett korán, és a túlórák ellen sem tiltakozott.

Az irodába lépve Brian meglehetősen feldúltnak tűnt, ám Taryn nem akarta firtatni a dolgot. Együtt átnézték a postát, majd a nő visszavonult a titkárságra, de egész délelőtt lopva ügyelte a férfit.

Csak délután négykor kérdezett rá halkan, amikor főnöke búbánatos képpel ült az íróasztalánál:

– Mi a baj, Brian?

– Semmi… – mondta a férfi, majd hirtelen felugrott, és fájdalmasan kibökte: – Elegem van, nem bírom tovább!

– Jaj, Brian, kedvesem! – Mielőtt Taryn észbekapott volna, már kicsúszott a száján a gyengéd megszólítás, amellyel gondolatban oly gyakran illette a férfit.

– Ó, Taryn! – sóhajtott Brian, majd mintha csak erre a végszóra várt volna, átölelte a döbbent titkárnőt, aki mozdulni sem tudott. Sőt, még az sem kizárt, hogy viszonozta az ölelést. Mindenesetre viselkedésével még jobban felbátoríthatta Briant, mert hamarosan az ajkán érezte a férfi száját.

Mintha földbe gyökerezett volna a lába, Taryn úgy állt másodpercekig, miközben fejében ide-oda cikáztak a gondolatok. Brian boldogtalan, és vigasztalásra van szüksége, mondogatta magában. De amikor a főnöke még szorosabban magához húzta, majd gyengéden csókolni kezdte – nem úgy, mint egy barátot, hanem sokkal inkább mint egy szeretőt –, hirtelen rádöbbent, hogy Brian a vigasztaló ölelésnél jóval többet akar tőle. Bár egy belső hang egyre unszolta, hogy engedjen a szeretett férfi gyengédségének, egyre csak Angie és a gyerekek jártak a fejében. Amíg még képes volt megtenni, határozott mozdulattal eltolta magától a főnökét, nem várva meg annak következő lépését: a bocsánatkérést vagy egy újabb csókot. Saját kiszámíthatatlan érzelmeitől rettegve kiszaladt az irodájába, és csak addig maradt, amíg felkapta a táskáját meg a kabátját. Mire Brian Mellor felocsúdott, ő már ott sem volt.

Könnyes szemmel rohant a lifthez, és éppen elérte, mielőtt az ajtó becsukódott volna. Annyira összezavarodott, hogy csak a felvonó elindulása után jött rá: nincs egyedül a kabinban. Ekkor is valószínűleg csak azért, mert útitársa megszólította.

– Bosszúság érte? – szakította ki kusza gondolatai közül egy mély férfihang.

Taryn könnyben úszó szemmel nézett fel az idegenre, akinek sötét haja és szürke szeme volt, a harmincas évei közepén járhatott, és öltönye minőségéből ítélve sikeres üzletember lehetett.

– Tessék? – kérdezte a nő ingerülten. A férfi drága aktatáskát tartott a kezében. Nyilván tárgyalt valakivel az épületben, sőt talán itt is dolgozik, vagy itt van irodája. Taryn nem ismerte őt, de most nem is akart idegenekkel szóba elegyedni.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte a férfi barátságosan.

– Attól tartok, nem – felelte a lány. Örült, hogy a lift megállt, és ezzel megúszta a kellemetlen beszélgetést.

Kiviharzott az épületből, és beült a kocsijába. Mielőtt beindította volna a motort, rájött, hogy nincs kedve hazamenni. Apja, aki nyugalmazott természettudós volt, a saját külön világában élt, és valószínűleg eszébe sem jutna rákérdezni, miért ért haza ilyen korán. Mostohaanyja viszont, aki néhány nappal korábban üldözött el egy újabb bejárónőt, nemcsak mindenféle háztartási teendőket és panaszok áradatát zúdítaná rá, hanem egy sor kíváncsi kérdést is feltenne.

Rájött, hogy már jó ideje ült az autójában, miközben mindenféle képek kavarogtak a fejében. Lassacskán kezdett felocsúdni a sokkból, amelyet Brian Mellor csókja váltott ki belőle. Még egyszer átgondolta pánikszerű menekülését, és azon töprengett, nem lehetett volna-e valahogy másképp megoldani a helyzetet. Nagy valószínűséggel találhatott volna jobb módszert is, bár alaposabban belegondolva semmi nem jutott eszébe, ami hasznosabb lett volna a menekülésnél. Talán ha nem szeretné Briant, néhány határozott szóval egyszer s mindenkorra leállíthatta volna.

Csakhogy szerette a férfit. És szégyen ide, szégyen oda, azt is be kellett vallania, hogy majdnem viszonozta is a csókját. Egyedül az tartotta vissza, hogy ezzel a tudattal nem tudna tovább élni. Hogyan nézhetne Angie Mellor szemébe? Hiszen bármi is volt kettejük között, ők mégiscsak házasok, és ugyanúgy szeretik egymást, mint régen, ebben Taryn biztos volt.

Hiába volt tiszta a lelkiismerete, ez mit sem változtatott azon, hogy nyomorultul érezte magát. Tudta, hogy nem ücsöröghet itt a végtelenségig, ám haza sem akart menni. Beülhetne valahová egy teára, de most azt sem kívánta. Egyáltalán, fogalma sem volt, mit akar.

Hirtelen eszébe jutott Hilary néni, apja nővére, akinek volt itt a közelben egy kis munkaközvetítő cége, és akivel remekül megértették egymást. Hirtelen elhatározással feltárcsázta az ügynökség számát.

– Nagyon elfoglalt vagy? – kérdezte a nénikéjétől, aki éppoly munkamániás volt, mint a Webster család többi tagja, Tarynt is beleértve.

Hilary Kiteley, született Webster, már több mint harminc éve volt özvegy. Anyagilag nem szorult rá, hogy dolgozzon, de nem szeretett ölbe tett kézzel ülni. Így aztán kitanulta a szakmát, és megalapította a saját cégét, amely azóta már meglehetős ismertségre tett szert.

– Az ajtóm mindig nyitva áll előtted – felelte Hilary kedvesen.

Taryn egy félóra múlva már nagynénje irodájában ült, és elmesélte neki, hogy éppen most akasztotta szögre imádott állását. Az indokokról persze nem számolt be, Hilary pedig volt olyan tapintatos, hogy nem is kíváncsiskodott, hanem bátorítóan mosolygott unokahúgára.

– Talán még meggondolod magad.

– Azt már nem – Tarvn elhatározása végleges volt. Az a bizonyos csók mindent megváltoztatott. Mivel szerette Briant, túlságosan is nagy volt a veszély, hogy enged a férfinak.

– Elég kedvetlennek tűnsz – állapította meg az idős hölgy. – Nézzek neked valami ideiglenes munkát, hogy közben nyugodtan kereshess új állást?

Taryn gyorsan el akart újra helyezkedni a szakmájában, bár pillanatnyilag el sem tudta képzelni, hogy ne Brian Mellor titkárságát vezesse.

– Te olyan sok mindenhez értesz, bármit meg tudsz csinálni – bátorította Hilary. – Emlékszel még, milyen remek pincérnő voltál egyetemista korodban? Ha akartad volna, azonnal alkalmaznak.

A kedves megjegyzés elérte hatását: Taryn valóban elmosolyodott, és igyekezett könnyedebb hangot megütni.

– Talán megint meg kellene próbálkoznom a pincérkedéssel. De most már hazamegyek. – Úgy érezte, éppen elég ideig tartotta fel a nénikéjét.

– Úgy hallottam, Mrs. Jenning pánikszerűen menekült el tőletek – pendítette meg Hilary a legutóbbi házvezetőnő távozását a Webster-házból. Akkor most megint a te nyakadba szakad a főzés?

Ezt Taryn is éppen így látta. Tudta, hogy mostohaanyjának nem fűlik a foga a főzéshez, nem is beszélve az egyéb házimunkákról, holott annak idején házvezetőnőnek jött hozzájuk. Ha apja – aki még egy főtt tojás elkészítésére is képtelen volt – megéhezett, kénytelen volt a lányát megkérni, ha enni akart valamit.

– Majd keresünk másik házvezetőnőt – bizakodott Taryn.

Nagynénje szerencsére nem jegyezte meg, hogy mostohaanyja hasonló ügyekben ezentúl ne az ő ügynökségéhez forduljon. Ehelyett azonban egy másik, a családon belül sokkal többet emlegetett témát hozott fel: – Mikor költözöl már el végre otthonról? Hiszen évek óta beszélsz róla.

– Tudom. És szeretnék is elköltözni, de akárhányszor rászánom magam, mindig közbejön valami.

– Mint amikor az első tervezett elköltözésed előtti este a mostohaanyád elájult? Vagy a legközelebbi alkalommal, amikor kificamította a bokáját? Ja, és ne feledkezzünk meg a hirtelen sürgőssé vált műtétjéről, amely aztán valamilyen csoda folytán mégis feleslegessé vált!

– Hogy te milyen jól emlékszel mindenre!

– Lehet, hogy Eva Webster a mostohaanyád, de én már akkor ismertem őt, amikor még Eva Brownnak hívták – jegyezte meg Hilary.

Már jóval azelőtt ismerte Evát, hogy Taryn szelíd, szeretetreméltó édesanyja nem bírta tovább elviselni a férjét, és néhány nappal a lánya tizenötödik születésnapja után bejelentette, hogy beleszeretett egy másik férfiba. El is költözött, és helyét Eva Brown, a szerény körülmények között elő özvegyasszony foglalta el, eleinte még házvezetőnőként.

Aztán azon a napon, amikor házasságot kötött Horace Websterrel, Eva elhatározta, hogy attól kezdve egy ujjal sem nyúl a házimunkához.

– Az a nő úgy kezelt bennünket, mintha inasok lennénk – folytatta Hilary. – Mintha hálásnak kellene lenned, hogy egy fedél alatt élhetsz vele.

Bár nagynénjének kétségkívül igaza volt, Taryn most nem akart rosszat mondani a mostohaanyjára, ezért inkább témát váltott.

– Hogy van a kedvenc unokaöcséd? Hallottál mostanában Mattról?

– Szörnyen elfoglalt, de időnként azért felhív.

– Ha legközelebb beszélsz vele, add át neki az üdvözletemet! – kérte Taryn, majd felállt. – Ideje indulnom. Már éppen eléggé feltartottalak.

– Jobban érzed magad? – kísérte a nagynéni az ajtóhoz.

– Sokkal – jelentette ki a lány inkább udvariasságból, mint meggyőződésből.

Hazahajtott, majd leállította a kocsiját a garázsban. Amikor belépeti a tágas, ám barátságtalan házba, mostohaanyja rögtön nekiszegezte a mogorva kérdést:

– Szóval, mi történt?

Taryn egy pillanatig azt gondolta, hogy nagynénje talán megelőzte egy telefonnal, de Hilary sohasem tenne ilyet. Mint hamarosan megtudta, valaki más telefonált.

– Brian Mellor már kétszer is keresett – közölte Eva. – Nem tudott elérni a mobilodon.

– Így igaz – felelte Taryn, és eszébe jutott, hogy a nagynénjénél kikapcsolta a telefonját. Nem akart Briannel beszélni, mivel nem volt mit mondaniuk egymásnak.

– Vissza kellene hívnod. Mit akarhat tőled?

– Fogalmam sincs. Előkészítetted már a vacsorát?

– Migrénem volt.

A lány nem akart tovább beszélni a kellemetlen témáról, így hát udvariasan jobbulást kívánt, majd eltűnt a konyhában.

Éjjel Taryn sokáig nem tudott elaludni. Igazán szerette a munkáját, remekül kiismerte magát a gépipari cég ügyeiben. Hogyan fog alakulni ezek után a pályája? Egyáltalán, hogyan csinál ezek után karriert?

Brian hívásaira nem felelt, mert mélyen megbántódott. Folyton a férfi csókja járt az eszében. Bár ilyen ügyekben nem volt túl sok gyakorlata, azért meg tudott különböztetni egy ártalmatlan csókocskát attól, ahogyan Brian megcsókolta őt.

Valószínűleg a férfi sem tervezte ezt előre, a dolog egyszerűen csak megtörtént. Véletlenül éppen Taryn volt ott, együtt érzőnek mutatkozott, aztán csak hopp, elcsattant a csók, ráadásul szenvedélyesen, és telve kétségbeeséssel. Taryn pedig pánikba esett, és csapot-papot hátrahagyva elmenekült az irodából.

Ekkor hirtelen eszébe jutott a férfi a liftben. Meglepően jól emlékezett rá: magas alakjára, szürke szemére, amelyből nem annyira együttérzés, mint inkább különös figyelem áradt. Szegény fickó! Illetlenül nyersen fogadta a segítőkészségét, gondolta Taryn bűnbánóan, majd gyorsan elhessegette magától a jóképű idegen arcát. Azt sem tudja, ki volt, és ez nagy valószínűséggel soha nem is fog kiderülni, hiszen az életben többet nem lép be abba az épületbe.

Másnap reggel Taryn azon törte a fejét, hogyan magyarázza meg a helyzetet az apjának és a mostohaanyjának. Szerencsére apját annyira lefoglalták a legújabb kísérletek, hogy még reggeli előtt eltűnt a laborjában, mostohaanyja pedig csak kilenc óra körül fáradt le a földszintre.

– Te még itthon vagy? – kérdezte csodálkozva, amikor összefutottak a folyosón.

Szerencsére ebben a pillanatban megszólalt a telefon, és Eva felemelte a kagylót.

– Halló! Brian, maga az? – kiáltotta izgatottan. – Az én neveletlen mostohalányom nem hívta vissza magát? – Mivel Taryn kétségbeesetten jelezte, hogy nem akar beszélni egykori főnökével, az asszony némi habozás után kelletlenül azt mondta: – Sajnálom, Taryn nincs itthon. Átadjak neki valamilyen üzenetet?

Ám a férfi ezzel nyilvánvalóan nem kívánt élni. Alighogy letette a telefont, Eva azonnal részletes magyarázatot követelt a mostohalányától.

– Felmondtam.

– Kár, hogy Brian erről mit sem tud – jegyezte meg Eva csípősen.

– Majd írásban közlöm vele.

– Egyszerűen csak eljöttél onnan?

– Én… már nem volt kedvem tovább dolgozni az irodában. – Taryn érezte, hogy a hazugságtól elvörösödik.

Ám Eva nem tett fel több kíváncsi kérdést, mert időközben rájött, milyen hasznot húzhat ő ebből a helyzetből. Bátran meg is ragadta az alkalmat:

– De hiszen ez nagyszerű, nem? Akkor átveheted Mrs. Jennings munkáját!

– Nos… nem hiszem, hogy szeretnék a háztartási alkalmazottad lenni.

– De ugye nem akarsz egész nap tétlenül ücsörögni? – háborodott fel a lustaság megtestesítője.

Annak érdekében, hogy elkerülje Brian további hívásait, Taryn még aznap benyújtotta írásbeli felmondását. Előre nem látott családi körülményekre hivatkozott, és kérte munkaviszonya azonnali megszüntetését. Válaszként egy kézzel írott levelet kapott, amelyben Brian esdekelve kért bocsánatot azért, mert túllépte a főnök és beosztott közti határt. Biztosította róla, hogy hasonló eset soha többé nem fordul elő, de ha Taryn mégis ragaszkodna hozzá, elfogadja a felmondását. Ám ha valaha is meggondolná magát, a *Mellor Engine engineering*nél bármikor kaphat állást.

A lány a könnyeivel küszködött. Úgy érezte, még sohasem szerette Briant olyan nagyon, mint most, mégsem mehetett vissza hozzá. Fájt, hogy soha többé nem láthatja, és fájt, hogy soha többé nem vehet részt a cég mozgalmas életében.

Két hétig csak főzött és takarított, a fogát összeszorítva hajtotta végre Eva utasításait, egészen addig, amíg nyilvánvalóvá nem vált, hogy előbb vagy utóbb kitör köztük a botrány.

Bár az állása ugyanúgy hiányzott neki, mint korábban, és a lelki sérülései sem gyógyultak még be, már elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy elkezdjen munkát keresni.

– Miért böngészed az álláshirdetéseket? – kérdezte a mostohaanyja kíváncsiskodva.

– Mert állást keresek – mosolygott Taryn.

– Ezek szerint nincs elég dolgod – jegyezte meg a nő csípősen, holott a lány az egész délelőttjét porszívózással és portörléssel töltötte.

Amikor végre magára maradt, átlapozott a lakáshirdetésekhez. Ezúttal senkinek sem fog szólni egy szót sem, mielőtt összecsomagol és elhagyja a házat. Miközben az apróhirdetéseket tanulmányozta, megszólalt a telefon. Örömmel hallotta meg nagynénje hangját.

– Mivel foglalkozol éppen? – kérdezte Hilary.

– Úgy érted, azon kívül, hogy állás- és lakáshirdetéseket nézegetek?

– Ilyen rossz a helyzet?

– Nem annyira – tért ki Taryn az egyenes válasz elől, mert nem akarta feleslegesen nyugtalanítani nagynénjét. – Csak nem vagyok a háztartási alkalmazottak gyöngye.

– Kár – jegyezte meg Hilary némileg tétovázva.

– Hogyhogy?

Mint kiderült, nagynénje éppen házvezetőnőt keresett az egyik ügyfele számára, két hétre.

– Ezzel megoldódna a lakásgondod, és közben nyugodtan keresgélhetnél magadnak biztos állást – igyekezett kedvet csinálni neki a munkához.

A leírás szerint Taryn munkaadója egy bűbájos, nyolcvankét éves vidéki úr lenne, akinek a házvezetőnője kénytelen átmenetileg a beteg lányát gondozni.

– Egy barátnője ajánlotta Mrs. Ellingtonnak az ügynökségemet, ezért az állás betöltésekor biztosra akarok menni – magyarázta Hilary.

– Gondolkodhatom még rajta?

– Neki azonnal kell valaki.

– Akkor add meg a címét! – döntött gyorsan Taryn.

– Csodálatos! – ujjongott a nagynénje.

A lány másnap már korán elindult Knights Bromley, a walesi határ mellett fekvő falucska felé. Amitől tartani lehetett, Eva Webster nem fogadta lelkesen a hírt. De mi sem állt távolabb Taryntől, mint hogy megszegje nagynénjének adott szavát.

A bűbájos környezetben álló, hatalmas öreg házban Mrs. Ellington, a házvezetőnő fogadta. Mielőtt elutazott volna, még elmagyarázta a tudnivalókat, amelyekről feljegyzéseket is készített, majd bemutatta a munkaadójának. Kiderült, hogy Osgood Compton valóban igazi úriember. Néhány órával Mrs. Ellington elutazása után Taryn máris kezdte magát otthonosan érezni, és egy-két nap múlva már úgy érezte, mintha egész életében ismerte volna új munkaadóját. Az öregúr meglett kora ellenére fizikailag és szellemileg is teljesen friss volt, így a nála töltött első hét a lány életének legkiegyensúlyozottabb és legbékésebb időszaka volt.

Osgood Compton imádta a hosszú sétákat, és immáron nem a sétabotja volt az egyetlen kísérője: egyre gyakrabban fordult elő, hogy megállt az ajtóban és várta, hogy Taryn felpillantson a házimunkából.

– Nem lenne kedve véletlenül itthagyni csapot-papot? – kérdezte ilyenkor, és a lány természetesen szívesen vele tartott.

Így sétáltak együtt az idilli vidéken, és közben élénk beszélgetésbe bonyolódtak. Osgood Compton, a nyugalmazott mérnök nagy örömmel állapította meg, hogy Taryn kiismeri magát egykori szakmájában, a lány pedig egészen a szívébe zárta kedves munkáltatóját. Bár a hazautazásának időpontja egyre közeledett, tudta, hogy mindig szívesen fog visszagondolni ezekre a napokra.

Ám ekkor kiderült, hogy Mrs. Ellington lányát sürgősen meg kell operálni, ezért a házvezetőnő még négy hét szabadságot kért. Mr. Compton a rá jellemző nagyvonalúsággal engedélyezett neki annyi időt, amennyire szüksége volt.

– Megkérdezhetem, hogy kibírna-e velem még egy hónapot? – kérdezte óvatosan.

– De hiszen szívesen vagyok itt – felelte Taryn. – Természetesen maradok.

Később hallotta, amint a férfi a lányával beszélt telefonon, aki egy amerikaihoz ment feleségül, és az Egyesült Államokban élt. Apa és lánya rendszeresen tartották a kapcsolatot, és szemmel láthatóan közel is álltak egymáshoz. Taryn örömmel hallotta, ahogy Osgood Compton rajongva beszél róla a lányának. A házvezetőnők gyöngyét egy igazi kincsre cserélte, mondta, és bár Taryn ezt túlzásnak tartotta, mégis nagyon örült a dicséretnek.

Amikor este hazatelefonált, megtudta az örömteli hírt: mostohaanyja talált egy új háztartási alkalmazottat, így aztán végképp semmi sem indokolta, hogy elkapkodja az elutazást.

A következő hetekben többnyire szép volt az idő, és mivel munkaadója bűnnek tartotta, hogy napsütéses időben elbújjanak a házban, gyakran rábeszélte Tarynt, hogy töltsék az időt a szabadban. A napok gyorsan teltek. A reggeli házimunka után Taryn sétálni indult

Mr. Comptonnal, és felkeresték kedvenc helyeiket. Néha betértek a falusi vendéglőbe, hogy oltsák a szomjukat, sőt egyszer még egy darts-játszmába is beszálltak. Nyugodt, kellemes nyári napokat töltöttek egymással.

Ahogy közeledett Taryn vidéki tartózkodásának vége, egyre erősödött benne az elhatározás, hogy semmi esetre sem tér vissza Brian cégéhez. Azt viszont már jobban el tudta képzelni, hogy egy irodában dolgozzon.

Hétfőn reggel komolyan nekiáll az álláskeresésnek, és mivel már most irtózott kellemetlen otthonától, mindjárt a lakáskereséshez is hozzá akart fogni. Azonban mindkét tervét félre kellett tennie, mivel Mrs. Ellington a lánya elhúzódó gyógyulása miatt újabb haladékot kért. Taryn őt is és munkaadóját is biztosította, hogy minden gond nélkül tud maradni még egy hétig.

– Biztos benne? – kérdezte az idős úr aggódva, bár közben alig tudta leplezni örömét.

Vasárnap, Osgood Compton szokásos szunyókálása alatt Taryn elhatározta, hogy a délutáni teát a kertben szolgálja fel. Már reggel megsütötte a férfi kedvenc süteményét. Éppen a tálcát akarta kivinni, amikor egy autót hallott a ház előtt elhaladni. Úgy tudta, Mr. Compton nem vár vendéget. Valaki biztosan eltévedt, gondolta, és kiszaladt, hogy fogadja a látogatót, mielőtt az csengetésével felébresztené az idős urat.

A kocsiból egy harmincas évei közepén járó, magas, sötét hajú férfi szállt ki, aki megtorpant, amikor meglátta Tarynt.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte a lány bosszankodva. Vajon miért bámul rá így ez a férfi?

– Maga mit keres itt?

A furcsa viselkedésen mérgelődve a lány hűvösen válaszolt.

– Talán ismerjük egymást? – És ebben a pillanatban minden világos lett számára. Szabadidős, lezser öltözetében nem ismerte meg a férfit, akivel egyszer már találkozott. Igaz, akkor elegáns öltönyt viselt, és méregdrága aktatáskát tartott a kezében.

Kellemetlen érzés lett úrrá rajta. Ha nem téved, ő az az idegen, akivel két hónappal ezelőtt találkozott a liftben, amikor éppen Brian Mellor irodájából menekült, és akit akkor olyan udvariatlanul lerázott.

Azt kérdezte tőlem, mit keresek én itt? De vajon mi a csudát kereshet itt ő?

2. FEJEZET

Vele ellentétben a férfi, megpillantva Taryn arcát, szőke haját és karcsú alakját, rögtön emlékezett a találkozásukra. A furcsa üdvözlés még mindig a lány fülébe csengett. Úgy gondolta, itt az ideje kitalálni, miért jött a férfi.

– Nem vártunk látogatót – jelentette ki kihívóan.

– Szóval, nem *vártunk?* – kérdezett vissza amaz. Láthatóan nem tetszett neki, hogy a lány a házigazda nevében nyilatkozik. Válaszra sem várva odalépett egyenesen a bejárati ajtóhoz.

– Ki maga? – futott utána Taryn.

Először úgy tűnt, a hívatlan vendég ügyet sem vet rá, de aztán megállt és megfordult.

– Jól gondolom, hogy maga az a páratlan Taryn, aki miatt égnek a vonalak New York és Knights Bromley között?

A lány meglepődve bámult az idegenre. Hát persze, Osgood Compton lánya New Yorkban él!

– Azt hiszem, nem igazán tudom követni magát – jegyezte meg lélegzetvisszafojtva.

– Ha megengedi, a nevem Jake Nash – mutatkozott be a férfi. – Maga pedig az a kisegítő, akit a nagybátyám alkalmazott, és aki mohón szeretné magát befészkelni ide? – kérdezte élesen.

– Elutazom, mihelyt a házvezetőnő visszajön – felelte Taryn hűvösen. Majd, amikor ez az arcátlan alak ismét elindult az ajtó felé, határozott hangon megállította. – Mr. Compton éppen szunyókál. Ha kívánja, készítek magának egy csésze teát – tette hozzá kelletlenül.

Először úgy tűnt, a férfi tiltakozni akar, de aztán meggondolta magát.

– Jó ötlet.

Taryn hamarosan arra is rájött, miért fogadta el a férfi ilyen készségesen az ajánlatát. A konyhában nekitámaszkodott a tálalónak, és nekiállt, hogy kíméletlenül kifaggassa őt.

– Maga az új házvezetőnő, igaz?

– Igen, de csak átmenetileg. Miért érdekli ez magát? – kérdezte a lány ingerülten. – Nem maga a munkaadóm – tette még hozzá, és látta, hogy a férfi erre felvonja a szemöldökét. Nyilvánvalóan nem szokott hozzá, hogy ellentmondjanak neki.

– Rövid itt-tartózkodása alatt rendkívül hasznossá tette magát, ugye? – jegyezte meg a váratlan vendég.

– Ez a feladatom.

– A feladatai közé tartozik az is, hogy sétálgasson a munkaadójával?

– Ő kért meg, hogy kísérjem el! – kiáltott Taryn felháborodva. – Azonkívül…

– Úgy hallottam, még a darts rejtelmeibe is bevezette őt.

Taryn egy pillanatra úgy vélte, mintha némi irónia csillant volna meg a férfi szemében, de aztán gyorsan elvetette ezt a gondolatot.

– Mi akar ez lenni tulajdonképpen? – kérdezte ingerülten, még mielőtt eszébe jutott volna, miért emlegette a férfi a New York-i telefonbeszélgetéseket. – Mr. Compton lánya, Beryl áll a dolog mögött, ugye?

Jake Nash behatóan tanulmányozta a lányt, aki egy másodpercig úgy érezte, mintha pillantásával kissé elbizonytalanította volna a férfit.

– Igen, ő hívta fel az anyámat.

– Maga pedig idesietett, hogy a körmömre nézzen?

– Taryn így, Taryn úgy… Nem gondolja, hogy Berylnek minden oka megvan a nyugtalanságra?

– Csak nem hiszi, hogy elbűvöltem az apját, mert szemet vetettem a pénzére? – A lány olyan dühös lett a feltételezéstől, hogy alig jutott szóhoz.

– Beryl nem ismeri magát – felelte a férfi nyugodtan. – Természetes, hogy aggódik. Üzleti ügyem volt a környéken, csak egész kis kerülőt kellett tennem.

– Jake! – hallatszott az öregúr barátságos kiáltása, aki felfrissülve a kiadós délutáni alvástól, az ajtóhoz lépett. Taryn most kivételesen örült, hogy Osgood Compton kissé nagyothall, és így nem volt fültanúja a szörnyű gyanúsítgatásnak. – Örülök, hogy látlak! – üdvözölte a váratlan vendéget, akiről kiderült, hogy az unokaöccse, majd a két férfi kezet rázott. – Már ismered Tarynt. Valóságos kincs – lelkendezett.

– Hozhatom a teáját? – kérdezte a lány, és szándékosan ügyet sem vetett Jake átható pillantásaira.

– Igen, köszönöm. Mi lenne, ha a kertben innánk meg? – javasolta Osgood Compton.

– Segítene? – nyomta Taryn a látogató kezébe az előkészített tálcát. Ha már egyszer ott van, akár hasznossá is teheti magát!

Örült, hogy a két férfi kiment, és ő egyedül maradhatott a konyhában. Amíg kitöltötte a teát, azon gondolkodott, vajon Beryl nem viselkedett-e valóban felelősségteljes gyermekként. Apja minden alkalommal dicshimnuszt zengett a házvezetőnőjéről, és ez elég alapot szolgáltatott a gyanakvásra és arra, hogy meg akarjon bizonyosodni: az öreget nem használják ki, még ha ez Tarynre nézve nem is volt túl hízelgő.

– Megfeledkezett a harmadik csészéről – jegyezte meg az öregúr mosolyogva, amikor a lány kivitte a teáskannát.

Ha az unokaöcs nem lett volna jelen, Taryn szívesen leült volna, de nem akarta megtenni Jake-nek azt a szívességet, hogy frissiben jelenthesse haza: a házvezetőnő is velük teázott. Azonkívül az volt a benyomása, hogy az öregúr szívesen beszélgetne csak férfitársaságban.

– Köszönöm, de betettem a sütőbe az ételt – mentette ki magát, holott a serpenyőben nélküle is elkészült a vacsora.

– Ha úgy gondolja… – Amíg a lány gyorsan megterített és felszolgálta a süteményt, Osgood Compton az unokaöccséhez fordult. – Taryn egyébként egy gépipari cégnél dolgozik. Szerencsére éppen szabad volt, amikor Mrs. Ellington…

– Maga mérnök? – fordult Jake érdeklődve a lány felé.

Taryn ezúttal nem tudott kitérni a férfi égszínkék szemének átható pillantása elől.

– Titkárnő vagyok – helyesbített.

Taryn a *Mellor Engineering*nél volt vezető titkárnő. Ugye te ismered azt a céget, Jake?

Később, egyedül teázva a konyhában, Taryn elképzelte, ahogy Jake Nash összerakja magában a történetet. Abból, hogy már nem dolgozik a szakmájában, és abból, amilyen állapotban volt azon a bizonyos napon, amikor a liftben találkoztak, minden épeszű ember arra következtet, hogy őt akkor kirúgták. Márpedig Jake Nashnek kétségtelenül helyén van az esze, ezt meg kellett hagyni.

A férfi viselkedése valamifajta ellenállást váltott ki belőle, idegesítette őt, de igazából nem tudta megnevezni a valódi érzéseit. Egyszerűen nem találta rokonszenvesnek. Amíg Nash be nem tette ide a lábát, az élete olyan békés volt Mr. Comptonnál.

Amikor látta, hogy a két férfi a teáscsészékkel befelé indul a kertből, Taryn visszavonult a szobájába. Nem volt kedve személyesen elbúcsúzni munkaadója unokaöccsétől. Végtére is nem az ő vendége volt.

Csak akkor ment vissza a konyhába, amikor látta a férfit elhajtani.

– Jake elment – jelentette be Osgood Compton.

– Úgy látom, örült a látogatásának.

– Igen. Rendkívül elfoglalt ember – jegyezte meg nem kis elégedettséggel az öregúr, majd még büszkébben hozzátette: – A *Nash Corporation* igazgatója, de hiszen ezt magának tudnia kell.

Taryn csodálkozva kapta fel a fejét. Mindenki, akinek csak egy kis köze is volt a gépiparhoz, ismerte ezt a céget, amely nem csupán a gépgyártásban, hanem az elektronika és a repülőgépgyártás területén is sikeres volt. És Jake Nash ezt a céget vezeti?

– Nem tudtam, hogy ő az a bizonyos Nash – jegyezte meg mosolyogva. Ez ugyan még nem tette számára rokonszenvesebbé a férfit, de Mr. Comptonnak nem kell tudnia, mit érez az unokaöccse iránt.

– Igen, valóban rendkívül sikeres – folytatta az öregúr elégedetten, ami Taryn szerint túlzottan szerény megfogalmazás volt. A *Mellor Engineering* ugyan nem kis cég, de a *Nash Corporation*höz képest csak egy kis hal. – Ja, egyébként Jake-nek nagyon ízlett a süteménye.

– Valóban?– kérdezte a lány sugárzó mosollyal.

– Szerinte ha csak fele olyan jó titkárnő, mint szakács, akkor rekordidő alatt fog új állást találni magának.

A következő napok ismét nyugalomban teltek, ám ez sajnos nem tartott sokáig. Szerdán délután, amikor Mr. Compton ismét szunyókált, Taryn pedig a zöldséget tisztította a konyhában, hirtelen kinyílt az ajtó, és Jake Nash lépett be rajta. A lány alig tudta leplezni a meglepetését.

– Hát a kocsiját hol hagyta? Nem is hallottam a hangját!

– Gyalog jöttem be az utcáról, mert nem akartam felzavarni a nagybátyámat.

Mit jelentsen ez? Csak nem miattam jött? – töprengett Taryn idegesen. Gyorsan fellobbant benne a férfi iránt érzett ellenszenv.

– Ellenőrizni akarja, hogy nem léptem-e már le a családi ezüsttel? – kérdezte támadólag.

A kérdést Jake csupán egy meglepően kedves mosollyal jutalmazta, amitől Taryn majdnem elfelejtette, hogy ki nem állhatja őt.

– El kell ismernem, hogy nem igazán jól indult a barátságunk – jegyezte meg a férfi, majd békítően nyújtotta felé a kezét.

– Mit akar tőlem? – kérdezte a lány, akinek eszébe sem jutott kezet rázni a látogatóval.

– Azt hiszem, mindketten akarunk valamit – felelte Jake, miközben leeresztette a kezét. – Mit szólna például egy csésze teához?

Lefogadom, hogy nem a teára gondolt, amikor azt mondta, hogy akar valamit, füstölgött magában Taryn, miközben feltette a teavizet.

– Nem tart velem? – kérdezte a férfi, mert látta, hogy a lány csak egy csészét tesz ki az asztalra.

– Kér süteményt? – vett ki Taryn a szekrényből kelletlenül még egy csészét.

– Ráhibázott.

A lány finoman elmosolyodott. Jake most biztosan arra gondol, hogy a nagybátyja tolmácsolta neki a süteményére vonatkozó dicséretet. A férfi felé pillantva látta, hogy Jake észrevette a mosolyát, majd rezzenéstelen arccal tett a hívatlan vendég elé egy szelet édességet.

– Hamarosan befejezi az itteni ténykedését, igaz? – tette fel a kérdést Jake.

– Igen. Mrs. Ellington a jövő héten visszajön.

– És maga keres más elfoglaltságot?

Taryn visszahuppant a székre, és csodálkozva megkérdezte:

– Csak nem akar házvezetőnőként alkalmazni?

– E téren remekül el vagyok látva – hárította el a férfi.

– Világos – jegyezte meg a lány nyersen. – A felesége gondoskodik róla, hogy jól érezze magát otthon.

– Nem vagyok nős, és nem is élek együtt senkivel– felelte Jake hűvösen. – Magának annyira tetszik ez a munka, hogy szívesen maradna házvezetőnő? – kérdezte kihívóan.

– Csak egy kis szünetre volt szükségem – rázta meg a fejét a nő –, de aztán visszatérek a hivatásomhoz.

– A régi cégéhez? – Ez kissé gonoszkodó kérdés volt.

– Nem. És hogy rögtön megválaszoljam a következő kérdését is: nem mondtak fel nekem.

– Szóval maga mondott fel – következtetett a férfi néhány másodpercnyi kínos csend után. – Elárulja az okát?

– Nem.

– Talán volt egy kisebb ideg-összeroppanása?

– Az biztosan nem. – Őrület ez a férfi, gondolta Taryn. Magában elszámolt tízig, majd nagy önuralmat gyakorolva hozzátette: – Nagyon felizgattam magam valamin. Most olyan munkát keresek, amelybe belevethetem magam.

– Vagyis karriert akar csinálni? – kérdezte Jake látszólag mellékesen, bár a tekintetéből élénk figyelem áradt.

– Igen, mindenképpen. A karrierem áll most az első helyen.

– És mi áll a másodikon?

– Egy saját lakás.

– Eddig hol lakott?

– Londonban.

– A szüleinél?

– Muszáj ennyit kérdezősködnie? – kérdezte Taryn mosolyogva, de legnagyobb meglepetésére megadta a választ. – Az anyám Afrikában él, most az apámmal és a mostohaanyámmal lakom.

– Vagy úgy!

– Mit jelentsen az, hogy „vagy úgy”?

– Feltételezem, a gonosz mostohájával.

A lány most sem állta meg, hogy kissé el ne mosolyodjon. Hogyan képes ez a férfi arra, hogy feldühítse, de egyidejűleg szórakoztassa is?

– Na és akkor mi van? – bökte ki kurtán.

– Nos, a második gondját magának kell megoldania, de az elsőnél esetleg a segítségére lehetek.

Taryn egy pillanatig értetlenül bámult a férfira.

– Úgy érti, a *Nash Corporation* titkárnőt keres? – kérdezte tétován.

– Meglehet. – Jake teljesen magától értetődőnek vette, hogy a lány tisztában van a céghez fűződő kapcsolatával. – Bár az áthelyezéseket általában házon belülről oldjuk meg.

Taryn egyáltalán nem volt biztos abban, hogy szeretne Nash mellett dolgozni, ám a szakmai pályafutása szempontjából ennél jobbat keresve sem találhatna.

– De most van egy szabad állás, amelyet nem belülről akarnak betölteni? – próbálkozott, bár teljesen valószínűtlennek tűnt, hogy Jake Nash személyesen ajánlana neki állást a cégénél.

A kérdésre a férfi kérdéssel felelt.

– Mennyi ideig dolgozott a Mellor cégnél?

– Öt évig – felelte a lány zavartan. Csak nem tartanak máris a felvételi beszélgetésnél?

– Ez volt az első munkahelye?

A pincérkedéstől eltekintve időnként legépelt néhány jelentést a nagynénjének vagy az ő ügyfeleinek, de ez biztosan nem érdekli a férfit.

– Miután elvégeztem a titkárnőképzőt, rögtön beléptem a céghez.

– Mint a titkárság vezetője?

– Nem, Brian Mellor titkárnőjének csak három év után neveztek ki.

– Maga Brian Mellornak dolgozott? Ez igazán lenyűgöző – mondta Jake jóindulatúan. – Akkor nagyon jónak kell lennie.

Az is vagyok, gondolta a lány dühösen, mert kezdte lassan elveszíteni a türelmét.

– Idehallgasson! – fortyant fel. – Mielőtt belemennénk egy felvételi beszélgetésbe, szeretném tudni, milyen állásról van szó. Ha egyáltalán létezik az az állás.

Éles hangja szemmel láthatólag nem tetszett Jake-nek. Alig észrevehetően összehúzta a szemét, de higgadtan válaszolt.

– Igen, az állás létezik.

– Valami vezető beosztás a titkárságon?

– Igen, bár talán csak egy bizonyos időre – ismerte el a férfi.

– Határozott időre szóló állás szóba sem jöhet. Egyáltalán, még azt sem tudom, hogy érdekel-e…

– Persze hogy érdekli – szakította félbe Jake nyersen.

– Mi az, hogy persze?

– Mert jelentősen előremozdítaná a karrierjét. Az én személyi asszisztensem…

– A maga asszisztense? – kapkodott levegő után a lány. Ugyan már, ezt felejtsd el, súgta az ösztöne, de a józan esze azonnal működésbe lépett. Jake Nash a legnagyobbak egyike az egész iparágban.

– Igen. De még nem nyilvános, hogy megürül az állás.

– Úgy érti, meg akar válni az eddigi asszisztensétől? – bámult rá Taryn tágra nyílt szemmel.

– Ez eszembe sem jutott. Kate Lambert ugyanis pótolhatatlan, fogalmam sincs, mi lenne velem nélküle.

– Most már aztán végképp semmit sem értek.

– Maradjon kettőnk közt: Kate gyereket vár – árulta el Jake.

– Értem. Vagyis most az ő terhessége idejére keres valakit. – A köd kezdett lassan feloszlani.

– Ennél azért többről van szó. Kate most nagyon nehéz időszakot él át. Általában mindent tökéletesen kézben tart, és amíg csak lehet, dolgozni is akar, de a terhessége rendkívüli módon megviseli.

– Értem. – Úgy látszik, a férfi olyasvalakit keres, aki már most tehermentesítené az asszisztensét. – És a szülés után visszajön?

– Legalábbis ezt tervezi. De Kate mindenben a tökéletességre törekszik, tehát az anyaszerepben is százszázalékosan helyt akar majd állni. Ha megteheti, talán szívesebben marad majd egy ideig otthon.

Ez érthetőnek tűnt. Taryn rémülten állapította meg, hogy az állás kezdi komolyan érdekelni. A végén még tényleg ennek a férfinak fog dolgozni, holott ki nem állhatja.

– Mikor kellene kezdenem?

– Lassan a testtel, Taryn! Még nem is ajánlottam fel magának az, állást.

– Bocsánat, de azt hittem… – vörösödött el zavarában a lány.

– Az én hibám volt – mosolygott Jake bocsánatkérően. – Nincs túl sok gyakorlatom a felvételi beszélgetésekben, de ezúttal nem akartam az ügyet átengedni a személyzetiseknek. Kate sokáig hiába reménykedett gyermekáldásban, és még most is fél a komplikációktól, ezért kért meg, hogy egyelőre kezeljem bizalmasan a terhességét. Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha minél előbb bejönne az irodába, hogy Kate ismertesse a dolgát, és megállapítsa, hogy megfelel-e a feladatra.

– Maga pedig azután fog dönteni.

– Pontosan. Tudom, hogy váratlanul érte ez az egész. A jövő héten még egyszer felhívom, addig lesz egy kis gondolkodási ideje – állt fel a férfi.

Osgood Compton ebben a pillanatban lépett be a konyhába.

– Jake! – kiáltotta csodálkozva. – Nem is láttam odakint a kocsidat!

– Kicsit meg akartam mozgatni a lábamat – felelte a férfi vidáman, majd mindketten kimentek a konyhából.

Amíg Taryn feltette a teavizet, az járt a fejében, hogy talán hamarosan új állása lesz. Csakhogy akar-e tényleg Jake Nash cégénél dolgozni? Nem kedvelte a férfit, de kell-e kedvelnie őt? Végtére is a Brian iránti érzelmei az állásába kerültek, ami Jake esetében nem fordulna elő. A kapcsolatuk szigorúan szakmai lenne, a szerelem egészen biztosan nem játszana szerepet. Tulajdonképpen tényleg nem kell kedvelnie őt.

Mrs. Ellington hétfőn telefonált, és közölte, hogy csütörtökön érkezik. Bármily aranyos volt is az öregúr, Taryn kezdte belátni, hogy lassacskán elege lett a házvezetőnői munkából. Igazi kihívásra vágyott, olyan állásra, ahol karriert csinálhat, és ami az irodavezetők legfelső köreibe repítheti. Jake Nash előszobájánál magasabb pozícióba titkárságvezetőként aligha kerülhetne.

Csupán egyetlen gond maradt: megkapja-e az állást? Amennyire vissza tudott emlékezni, Jake-nek a legelőnytelenebb oldaláról mutatkozott be, amire maga sem talált magyarázatot. Taryn általában barátságosan szokott viselkedni, de ez a férfi valahogy kezdettől fogva idegességet váltott ki belőle. A lány nem igazán hitt abban, hogy ilyen előzmények után Jake felveszi őt.

Miközben kisuvickolta a házat, hogy Mrs. Ellingtonnak a megérkezése után ne kelljen rögtön nekigyürkőznie a takarításnak, sokat tépelődött, és végül arra az eredményre jutott, hogy Jake Nashnek sem kell kedvelnie őt ahhoz, hogy együtt akarjon dolgozni vele. Neki csak egy megbízható asszisztensre van szüksége, akire rábízhatja az irodája vezetését, aki keményen tud dolgozni, és akinek ötkor nem esik ki a toll a kezéből.

Nos, márpedig akkor Jake Nash a legjobb helyen kopogtat.

Na de addig, hogy megkapja az állást, néhány akadályt még le kell küzdenie. Az, hogy Kate Lambert nem kürtölte világgá a terhességét, megmagyarázza, miért foglalkozik Jake személyesen az állás betöltésével. A cégen belül aligha találhatna alkalmas embert, mivel minden jól képzett titkárnő elhelyezkedett már valamelyik vezető mellett, és itt előreláthatólag csak egy meghatározott időről van szó.

Estefelé Taryn elkezdett nyugtalankodni, mivel a férfi még mindig nem jelentkezett. Másnap pedig ő már nem lesz itt, hogy fogadja a hívását.

Nem sokkal vacsora után végre megszólalt a telefon. A lány addigra már olyan ideges volt, hogy feszültsége érződött a hangján.

– Jake Nash beszél – hallotta meg a jól ismert, mély hangot, amitől megfeszült minden idegszála. Ugyan mi van ebben a férfiban, ami ezt váltja ki belőle? – Gondolkodott az ajánlatomon?

– Szívesen megismerkednék Kate Lamberttel – felelte Taryn a lehető legtermészetesebb hangon.

Jake nem vesztegetett túl sok időt beszélgetésre.

– Akkor legyen péntek délelőtt tizenegy harminckor az irodában! – mondta kurtán és tömören, majd letette a kagylót.

Fújd fel az állásodat, te nagyképű alak, gondolta Taryn dühösen, ám amikor kissé megnyugodott, rájött, hogy még mindig akarja ezt a munkát.

Mrs. Ellington, ahogy megígérte, csütörtökön megérkezett, és a lány örült, hogy végre átengedheti neki a terepet. Osgood Comptontól barátságosan elbúcsúzott, elhagyta a békés kis helyet, és elutazott haza, ahol szó sem lehetett harmóniáról.

– Jó, hogy visszajöttél – üdvözölte a mostohaanyja már az ajtóban, ami csakis azt jelenthette, hogy már a legújabb házvezetőnő is bedobta a törülközőt.

– Mit szeretnél vacsorázni?– kérdezte Taryn beletörődve, és önként vállalta a főzést, amit Eva úgyis rátestált volna.

Másnap reggel azonban már nem sokat törődött a háztartással, ehelyett nagy körültekintéssel válogatott a ruhatárában. Elegáns, sötétkék kosztüm mellett döntött, amelynek a szoknyája valamivel a térde fölött végződött. Újfent hálát adott a sorsnak vékony, formás lábáért és karcsú bokájáért.

Nem sokkal később már hevesen dobogó szívvel szállt ki a kocsijából a *Nash Corporation* főépülete előtt. Azt remélte, hogy Jake asszisztense kedvelni fogja őt, és alkalmasnak találja a feladatai átvételére. A végső döntés aztán már amúgy is a férfi kezében lesz.

Kate Lambert már első pillantásra rokonszenves volt. A harmincas évei elején járó, sötét hajú nő barátságosan kezet rázott vele, és kávéval kínálta. Taryn köszönettel elfogadta, de ragaszkodott hozzá, hogy maga készítse el, mivel Kate valóban elég meggyötörtnek látszott.

– Mr. Nash elmondta önnek, hogy bizalmasan kell kezelnie ezt az ügyet? – kezdte a beszélgetést a kismama.

– Igen, és szívből gratulálok.

Kate mosolyogva köszönte meg a gratulációt, majd érdeklődni kezdett Taryn szakmai pályafutásáról, és részletesen ecsetelte, mik az elvárások egy iparmágnás személyi asszisztensével szemben. Minél többet megtudott róla, Taryn annál vonzóbbnak találta az állást. Kate távollétében egy személyben neki kell irányítania a főnök irodáját, kapcsolatot tartania üzletemberekkel a világ minden tájáról, és részt kell vennie a fontosabb megbeszéléseken. Valódi és izgalmas kihívásnak tűnt az egész, és a lány lelkesedése percről percre nőtt.

– Remélem, nem ijesztettem el – jegyezte meg Kate, amikor befejezte a tájékoztatót.

– Dehogy, épp ellenkezőleg? – nyugtatta meg Taryn. – Pontosan ilyen állást keresek.

– Azt tudja, hogy csak meghatározott időre szól a felkérés? Azzal együtt elképzelhető, hogy a végén majd egy másik irodánkban dolgozhat. Utánanézek, hogy Mr. Nash tud-e időt szakítani magára.

Az mindenesetre jó jel volt, hogy Kate nem dobta ki egy későbbi írásos értesítést ígérve, ami minden bizonnyal azt jelentené, hogy alkalmatlannak találja az állásra. Most már csak azon múlik minden, hogy a főnökkel folytatott beszélgetés is ilyen jól sikerül-e. Taryn idegei megfeszültek a gondolatra, hogy néhány perc múlva szembe kell néznie azzal a férfival, aki eddig minden találkozásukkor felidegesítette. Álmai állásának elnyeréséhez azonban ezúttal alaposan össze kell szednie magát.

Míg Brian Mellor esetében még annak sem érezte szükségét soha, hogy felemelje a hangját, Jake Nash néhány szavától felforrt az agy vize. De az egykori és – reményei szerint – jövőbeli főnökét össze sem lehetett hasonlítani. Brian kedves volt, szelíd és udvarias, Jake Nash azonban…

Kinyílt az ajtó, és a lány szemben találta magát a *Nash Corporation* fejével.

– Nagyon sajnálom, hogy megvárakoztattam, Taryn – mondta kedvesen a férfi. – Kérem, jöjjön be!

A lány idegesen lépett be a hatalmas, napfényes irodába, ahonnan két további ajtó nyílt. Az egyik a folyosóra, a másik nagy valószínűséggel a főnök magánterületére. A sarokban kényelmes, kárpitozott ülőgarnitúra állt, de Jake Nash az íróasztala melletti széket ajánlotta fel neki, mielőtt ő is leült volna.

– Kate ismertette, mik az elvárásaink magával szemben?

– Igen, és mindez nagyon érdekesen hangzik – felelte Taryn.

Milyen szép szeme van, gondolta közben a férfi arcát nézve. És a szája sem csúnya…

Te jóságos ég, mi ütött belé?!

– És mit szól hozzá?

Taryn érdekes módon úgy érezte, mintha a férfi megint piszkálódna vele. Pedig a tény, hogy ő itt ül, már önmagáért beszélt.

– Úgy érzem, meg tudok felelni az elvárásoknak– jelentette ki.

– Tisztában van vele, hogy az irodában végzett munka egy része szigorú titoktartást igényel?

– Ez magától értetődik – vágta rá a lány gondolkodás nélkül, de úgy tűnt, a férfi nem volt különösebben lenyűgözve.

– Feltételezem, rendelkezik referenciákkal.

– Nos…

– Talán gondja van vele?

Taryn érezte, hogy ismét elönti a méreg.

– Tulajdonképpen nem, de…– Tétovázott. Kellemetlen lenne Brian Mellortól ajánlólevelet kérnie, azzal együtt, hogy biztosan első osztályú minősítést kapna. – Mint tudja, nekem mindeddig csupán egy munkahelyem volt.

– Amelyet meglehetősen viharosan hagyott el – jegyezte meg a férfi szigorú arccal. – Mi volt az oka, ha szabad érdeklődnöm?

Taryn csak nagy nehezen fojtotta magába nemtetszését. A férfinak fontos a titoktartás? Hát jó!

– Ez szigorúan bizalmas – mondta hűvösen.

– Ezt a kifogást én csak üzleti ügyekben tudom elfogadni, a felmondásának ezzel szemben magánjellegű okai voltak.

– Ezt meg honnan tudja?

– Kézenfekvő. Szóval mi vezetett a szakításhoz maga és Brian Mellor közt?

– Nem volt szakítás…– Taryn érezte, hogy a hőn áhított állás egyre távolabb kerül tőle, de ezen nem tudott változtatni.

– Ugyan már! – unszolta a férfi ingerülten. – Ne mesélje nekem, hogy két évig dolgozik valakivel, akit aztán ok nélkül hagy ott egyik napról a másikra! Ha Brian Mellor nem rúgta ki magát…

– Nem rúgott ki – szólt közbe a lány.

– Akkor miért nem dolgozta le legalább a felmondási időt?

Ez a kérdés jogos volt. Jake Nash nem akarja vállalni a kockázatot, hogy valaki bedolgozza magát, majd ha úgy hozza kedve, hirtelen eltűnik.

Taryn látta, hogy a férfi várja a választ, de nem akart Brian csókjáról beszélni.

– Ha mindáron tudni akarja… – Taryn hirtelen már csak dühöt érzett a férfi iránt, és az álláshoz amúgy sem fűzött nagy reményeket. – Belészerettem – bökte ki vörös arccal.

Hát kimondta! Most már gondoljon a férfi, amit akar!

– Ó, micsoda butaság! És a feleségének ez biztosan nem tetszett, igaz?

– A felesége nem is tudott róla – jegyezte meg Taryn hűvösen.

Jake Nash néhány percig némán bámulta, majd könnyedén megjegyezte:

– Biztos vagyok benne, hogy sokkal több van emögött. De mondja csak, Ms. Webster, maga mindig beleszeret a férfiakba, akiknek dolgozik?

Most már aztán elég ebből! Jake Nash biztosan észrevette, mennyire megkedvelte a nagybátyját, most pedig mesélt neki a Brian Mellor iránti érzelmeiről is.

Taryn felpattant. Erre az állásra már úgyis keresztet vethet.

– Igen, mindig – jelentette ki büszkén. – De a maga esetében biztosan nem esne nehezemre, hogy kivételt tegyek.

Úgy gondolta, ez jó végszó, de még mielőtt elindulhatott volna az ajtó felé, legnagyobb döbbenetére a férfi harsány nevetésben tört ki. Vidámsága olyan váratlanul érte, hogy Taryn csak bénultan bámult rá.

– Jaj, Taryn Webster! – csóválta meg a fejét a férfi, majd kezet nyújtott. – Hétfőn reggel pontban kilenckor találkozunk.

A lány értetlenül fogta meg Jake kezét, amely kellemesen meleg volt.

– Úgy érti, megkaptam az állást?– Alig akarta elhinni, hogy ez a balul sikerült felvételi beszélgetés ilyen szerencsés fordulatot vett.

– Igen – erősítette meg a férfi. – Reméljük, hogy egyikünk sem fogja megbánni ezt a döntést.

3. FEJEZET

Taryn már egy hónapja Jake Nash mellett dolgozott, amikor egy szép napon rájött, hogy Brian Mellor régóta eszébe sem jutott. Még meglepőbbnek találta viszont azt, hogy az elmúlt hetek során egyetlenegyszer sem vágyott vissza régi munkahelyére. Igazából azt sem tudta, vajon szereti-e még a férfit.

A válasz derült égből villámcsapásként érte. Ha Brian már nem hiányzik neki, sőt eszébe sem jut, akkor nem is szerette őt. Két éven keresztül istenítette, most pedig képes volt alig néhány hét alatt teljesen elfelejteni.

Nem mintha az irodában túl sok ideje lett volna az ilyesfajta ábrándozásra. Az Osgood Comptonnál eltöltött hetek jót tettek neki, de most már örült, hogy visszakerülhetett az üzleti életbe.

A Jake melletti munka – a főnöke kérte, hogy Kate-hez hasonlóan ő is a keresztnevén szólítsa – teljesen új volt számára. A férfi reggelente elsőként érkezett az irodába, igaz, gyakran napokig nem látták, mert üzleti útra ment. Azt, hogy az irodában tartózkodik, mi sem jelezte jobban, mint a felső emeleteken uralkodó élénk pezsgés.

Jake többnyire Kate-tel dolgozott, de időnként előfordult, hogy Tarynnek diktált, aki időközben azt is megtudta, mit rejt a főnöki szobából nyíló második ajtó.

Állapotára való tekintettel Kate használhatta Jake fürdőszobáját. Egy napon, amikor a nő ismét rohanva tűnt el a mellékhelyiségben, Taryn egy idő után aggódva ment utána. Kate szürke arccal hajolt a mosdó fölé.

– Anyukám sohasem mondta, hogy ez ilyen szörnyű – nyögött fel.

Miután jobban lett, Taryn kikísérte az irodába, majd visszament a fürdőszobába, hogy rendet csináljon. Ekkor vette észre a hatalmas helyiség sarkában a fogason lógó fekete öltönyt. Szokásához híven Jake későn távozott, és este egy többé-kevésbé hivatalos vacsora szerepelt a naptárában. De nem volt titok, hogy magánjellegű találkozói is bőven voltak. Már Taryn legelső munkanapján bejelentkezett telefonon egy bizonyos Louise Taylor, aki Jake-kel akart beszélni.

– Őt nem ismerem, még új lehet – magyarázta Kate. – Jobb lesz, ha inkább megkérdezi, hogy bekapcsolhatja-e!

Bekapcsolhatta. Még mielőtt letette volna a kagylót, Taryn hallotta, amint a férfi gyengéd hangon üdvözölte a hívót.

Hát igen, sokat tanult az elmúlt hetekben, gondolta Taryn a liftben az irodája felé menet. Kate-nek tényleg nagyon sok a munkája, de ő elégedetten állapította meg, hogy egyre jobban tudja tehermentesíteni kolléganőjét.

Kate mindig igyekezett pontosan beérni az irodába, ám ezen a reggelen még nem volt bent.

– Jó reggelt, Taryn! – lépett be a főnöke az ajtón. Tekintete gyorsan, ám elismerően siklott végig a lány karcsú alakján. Lehet, hogy Jake Nash nem randevúzik a beosztottjaival, de azért a figyelmét nem kerülik el a bájaik. – Kate telefonált. Szörnyű hétvégéje volt, ezért azt mondtam neki, hogy ma maradjon otthon. Mit gondol, egyedül is boldogul?

– Hát persze! – nyugtatta meg Taryn sugárzó arccal a férfit, miközben abban reménykedett, hogy a kijelentése legalább egy kicsit meggyőzően hangzott.

A délelőtt szinte elrepült, miközben megállás nélkül dolgozott. Amikor először nézett az órájára egy kapcsolásra várva, már háromnegyed egy volt. Fél órával később tartott egy

kis szünetet, hogy az üzemi büfében vegyen magának egy szendvicset. Többre ugyanis nem volt ideje.

Miközben visszafelé igyekezett az irodába, Robin Cooperbe botlott. A férfi felsővezető volt, és mindeddig sikertelenül próbált randevút kérni tőle.

– Éreztem én, hogy ez egy szerencsés nap számomra – jelentette ki. – Ha megkérem, hogy ma jöjjön el velem valahová, igent mond? – kérdezte csábító mosollyal.

– Robin, maga aztán tényleg makacs ember! – nevetett a lány.

– Ez azt jelenti, hogy végre megadja magát?

– Sajnos csalódást kell okoznom – nyitotta ki az irodája ajtaját Taryn. – Úgy tűnik, ma még sincs olyan szerencsés napja.

– Maga szívtelen! – sóhajtott a férfi színpadiasan.

– Tudom.

– Ez ki volt? – hallotta meg a lány hirtelen Jake hangját. Azt hitte, a férfi még nem ért vissza. – Robin Cooper – jegyezte meg a férfi komoran anélkül, hogy megvárta volna a titkárnő válaszát. – Maga pedig olyan szívtelen, hogy nem randevúzik vele, ugye?

Milyen jó füle van, gondolta Taryn.

– Egyszerűen nincs rá időm – felelte közömbösen.

– Ez azt jelenti, hogy sorban állnak a hódolói?

Mivel egyetlen nap sem múlt el úgy, hogy a férfit ne hívta volna fel egyik vagy másik nő, Taryn nem akarta neki bevallani, hogy ő bizony az estéket általában otthon tölti.

– Á, csak tudja, néha egyszerűen szükségem van egy szabad estére, hogy megmossam a hajam – bökte ki vidáman.

A férfi összeszorította az ajkát, és a homlokát ráncolta. Nem nagyon tetszett neki, hogy a második asszisztense nagy társasági életet él.

Na és akkor mi van? – gondolta Taryn. Nem tartozik rá, mivel tölti az idejét a munkaidőn kívül.

– Szeretnék beszélni magával a munkájáról – enyhült meg a férfi arckifejezése, Taryn azonban rémülten rezzent össze.

Talán nincs megelégedve vele? El akarja küldeni?

– Elrontottam valamit? – kérdezte aggódva.

– Épp ellenkezőleg – nyugtatta meg a férfi. – Kérem, foglaljon helyet!

Taryn leült, de hatalmas kék szeméből még mindig áradt a rémület.

– Kate abban reménykedett, hogy a terhességét az idő előrehaladtával majd könnyebben viseli, de sajnos egyelőre nem úgy néz ki.

– Kate nagyon keményen dolgozik, és…

– Nem szükséges, hogy védje őt – szakította félbe Jake, miközben mosoly suhant át az arcán. – Tudom, mennyire igyekszik azt a látszatot kelteni, mintha a legjobb formájában lenne, de ez nem így van. Fáradt, úgy is mondhatnánk, kimerült. És itt jön a képbe maga.

– Szívesen megteszek bármit, amivel segíthetek neki.

– Helyes. Hogy boldogul a mai feladatokkal? Eltekintve attól, hogy még az ebédről is le kellett mondania – pillantott a férfi a fóliába csomagolt szendvicsre.

– Kicsit zsúfolt a mai nap – ismerte el a lány –, de örömmel végzem a munkámat.

– Ezt örömmel hallom. Úgy döntöttem, hogy mától fogva Kate nem túlórázhat. A munkaidő végén, vagy ha kell, még előbb is, hazaküldöm. Nincs ellene kifogása, Taryn?

– Nekem nincs, de mit szól ehhez Kate?

– A babára való tekintettel biztosan belátó lesz, és beleegyezik a javaslatomba. Magára azonban hatalmas teher fog hárulni.

– Nekem a túlóra nem okoz gondot.

Jake egy pillanatig elgondolkodva nézte, és mintha finoman még kacsintott is volna, amikor hozzátette:

– Mindenesetre nem szeretném tönkretenni a magánéletét.

– Ne aggódjon, az nincs veszélyben – felelte a lány komolyan, de közben igyekezett visszafojtani a nevetését.

Az íróasztalánál ülve még egyszer végiggondolta az iménti beszélgetést, miközben a szendvicset rágcsálta. A túlóra valóban nem okozott neki gondot, éppen ellenkezőleg. Amilyen barátságtalan volt otthon a hangulat, szívesen töltötte volna még a hétvégeket is az irodában. És nemcsak azért, mert szerette a munkáját, hanem mert szívesen dolgozott Jake Nash mellett. Pedig az elején ki nem állhatta őt. Időközben azonban megtanulta nagyra értékelni a férfi éles eszét, pontos utasításait, gyors és céltudatos döntéseit. Egyszerűen csodálta őt, mert igazán tehetséges üzletember volt.

Amilyen kimerült Kate valóban volt, néhány nap múlva ellenkezés nélkül elfogadta az új munkarendet. Mivel a cégnél rugalmas volt a munkaidő, senkinek sem tűnt fel, hogy kevesebbet dolgozik, és a terhességét sikerült továbbra is titokban tartania. Pénteken egy orvosi vizsgálat miatt már délután háromkor el is ment.

Taryn, aki szokásos módon zsúfolt délelőttöt tudhatott maga mögött, éppen a főnöke szobájában volt, hogy kihozza tőle az aláírómappát, amikor megszólalt a telefon. Bár a hívás minden bizonnyal Jake-nek szólt, ő mégis inkább az előszobában vette fel a kagylót.

– Mr. Nash irodája – jelentkezett be.

– Csak nem az én kedvenc unokahúgom beszél? – csendült fel egy jól ismert hang a vonal másik végén.

– Matt! – örvendezett a nő. Unokatestvére egy olajipari cégnél dolgozott, és már időtlen idők óta külföldön tartózkodott.

– Eltaláltad. Mit szólnál egy közös vacsorához? Vagy valamilyen piszok alak már lefoglalta az estédet?

– Úgy érted, egy izgalmas hódoló? – kérdezett vissza a lány nevetve. Matt, Hilary néni fia, tíz évvel volt idősebb nála, és Taryn úgy szerette, mintha a bátyja lenne. – Szívesen elmegyek veled vacsorázni – mondta kedvesen, míg véletlenül észre nem vette, hogy a szomszéd szobában Jake Nash a munkáját félretéve, komoran bámul rá.

Ehhez aztán pofa kell, gondolta a lány mérgelődve. Alig tíz perccel korábban egy kacér hangú bizonyos Sophie Austint kapcsolt be neki, most meg nyilvánvalóan rossz néven veszi tőle ezt a rövidke magánbeszélgetést. Hát csak duzzogjon! Persze sok elintéznivalója volt még, mielőtt tiszta lelkiismerettel átadhatja magát a hétvégének, de a főnökének tudnia kell, hogy sohasem megy el dolgavégezetlenül.

– Érted menjek hétre? – kérdezte Matt.

Tarynnek esze ágában sem volt lerövidíteni a beszélgetést csak azért, mert a főnöke is hallja.

– Igen, az jó lenne – felelte jókedvűen. – Be is jöhetnél néhány percre, hogy köszönj az apámnak.

– És a szörnyű feleségének – felelte a férfi komolyan, amitől Taryn ismét nevetésben tört ki.

– Később találkozunk! – búcsúzott, és nem tudta megállni, hogy ne tegye hozzá: – Nagyon örülök neked!

A lánynak nem nagyon volt kedve a főnökével beszélgetni, a csípős megjegyzésekre pedig még kevésbe vágyott, de nem kellett sokáig várnia.

– Úgy tűnik, ez a Matt ki-be járkál a maga életében.

Ha a megjegyzés nem lett volna olyan támadó, és ha Taryn nem lett volna már amúgy is elég ideges – egész héten neki robotolt, ő pedig felhúzza magát egy rövidke magánbeszélgetésen –, a lány talán elárulta volna, hogy Matt az unokatestvére. Így azonban csak annyit jegyzett meg:

– Ha maga mondja…

– És az apja tud róla, hogy Matt nős ember?

Bár nem ilyen volt a természete, Taryn most mégis erős késztetést érzett, hogy pofon üsse a férfit. Micsoda arcátlanság azt képzelni róla, hogy csak a nős férfiak érdeklik! Nemcsak dühös volt, hanem meg is bántódott.

– De még mennyire! Sőt apám Matt feleségét is ismeri – tette hozzá látszólag közönyösen.

Már későre járt, amikor Taryn elhagyta az irodát. Még mindig haragudott Jake Nashre. Ha nem szeretné ennyire ezt a munkát, megmondta volna neki, hogy mostantól nélküle kell boldogulnia, de nem akarta megtenni neki azt a szívességet, hogy végignézhesse, amint ismét hanyatt-homlok otthagyja az állását. Még akkor sem, ha fordított esetben a férfi biztosan gondolkodás nélkül tenné egyik napról a másikra utcára.

Mostohaanyja egyáltalán nem volt elragadtatva, hogy Taryn nem sokkal a hazaérkezése után megint el akart menni otthonról. De az Eva jeges rosszallása miatti szorongást messze felülmúlta, hogy a lány viszontláthatja Mattet.

– Ezúttal tovább maradsz itthon? – üdvözölte apja az unokaöccsét, aki gyerekkora óta nagyon közel állt hozzá, talán mert úgy tekintett rá, mint a saját fiára, ha már neki lánya született.

– Egy-két hónapig – felelte a férfi.

– Vasárnap gyere el ebédre, és hozd el az édesanyádat is! – hívta meg őt Horace Webster nagyvonalúan. Az olyan apróságok, mint a házimunka, eszébe sem jutottak, így arra sem gondolt, vajon ki fogja elkészíteni az ebédet.

– Mi a helyzet a szerelmi életeddel? – érdeklődött Matt, amikor már az autóban ültek.

– Kinek van arra ideje?

– Még mindig Brian Mellor után epekedsz?

Taryn döbbenten fordult felé.

– Honnan tudsz te erről? – Hiszen az égvilágon senkinek sem mesélt róla, kivéve persze Jake Nasht.

– Nem volt nehéz kitalálni – jegyezte meg Matt. – Amikor anya elmondta, milyen dérrel-dúrral mondtál fel, rögtön tudtam, hogy valami szívügy van a dologban. – Mivel Taryn nem felelt, gyengéden megkérdezte: – Még mindig fáj?

A lánynak már csak büszkeségből is nemet kellett volna mondania, de meglepő módon ez meg is felelt a valóságnak. Már egyáltalán nem tájt neki.

– Túléltem – mondta, s közben azon töprengett, vajon a Brian Mellor iránti érzelmeit lehet-e egyáltalán szerelemnek nevezni, falán inkább egy kedves, rokonszenves férfi iránti vonzalom volt. – És mi a helyzet veled? – kérdezte együtt érzően, mert tudta, hogy unokatestvére mennyire szenved félresikerült házassága miatt.

– Mióta hazajöttem, nem találkoztam Alisonnal. Még mindig szeretném visszakapni őt, de a hosszú távollét alatt rájöttem, hogy semmi értelme erőltetni a dolgot.

Tarynnek nehezére esett látni unokatestvére szenvedését, ezért vigasztalóan megérintette a kezét.

– De nem ő az egyetlen nő a világon…– tette hozzá Matt nagyot sóhajtva. – És ti összejártok még a barátaiddal?

– Egyre ritkábban.

Bár az elmúlt két évben gyakran találkozgattak, az utóbbi hetekben már szinte alig, mivel már nem volt, ami összekösse őket. Annál inkább élvezte viszont az unokatestvére társaságát, akivel mindenről és mindenkiről tudtak beszélgetni, és ismét egy kellemes estét töltöttek el egymással.

– Most már nem megyek be – jelentette ki Matt, amikor hazavitte a lányt. – Édesapád új felesége ellenére igyekszem örülni a vasárnapi ebédnek.

Taryn ezen csak nevetni tudott. Még mindig mosolyogva lépett be a házba, ahol mostohaanyja savanyú tekintete egy szempillantás alatt elrontotta a kedvét. Elhatározta, hogy már rögtön másnap felhív egy ingatlanügynököt.

Csakhogy a vásárlástól és a takarítástól nem jutott a telefonhoz.

Vasárnap, amikor Hilary néni és Matt megérkezett, Taryn nagyon örült, hogy láthatja őket. A figyelmét azonban nem kerülte el, milyen hűvösen üdvözölte egymást Hilary és a mostohaanyja.

– Szervusz, Eva! – köszöntötte nagynénje kénytelen-kelletlen a vendéglátóját egy kurta biccentéssel.

– Szervusz, Hilary! – fogadta a másik hűvösen.

Matt elbűvölő volt, látszólag tudomást sem vett a feszültségről, megdicsérte a kitűnő ebédet, amit Eva kegyesen elfogadott, holott egyetlen szem burgonya meghámozásával sem járult hozzá a sikerhez.

A kávé után Eva visszavonult lefeküdni, Matt pedig eltűnt a nagybátyjával a laborban, hogy tájékozódjon a legújabb kutatási eredményeiről.

– Taryn – kezdte Hilary kissé tétován, amikor kettesben maradtak –, szükségem van a segítségedre.

– Rögtön gondoltam, amint megláttam a mappádat – mondta a lány, aki sejtette, hová akar kilyukadni a nagynénje. – Hozd csak el nyugodtan a gépelnivalókat, majd én elintézem! – ajánlotta, hogy megkímélje néniké jét a kéréstől.

– Tényleg? – Hilary arca felragyogott. – De figyelmeztetlek, hogy ez most kézírás…

– Semmi gond – nyugtatgatta Taryn. Ha esténként egy-egy órát dolgozik, szerdára akár kész is lehet a szöveggel. – Mikorra kell?

– Nos… holnap reggelre – bökte ki a nagynénje.

– Reggelre?

Taryn látta, hogy az éjszakai pihenésből nem lesz semmi, és már-már megbánta elhamarkodott ígéretét. Legszívesebben azonnal visszavonult volna a dolgozószobába, de nem tehette meg, amíg a vendégek ott voltak. Azzal is csak ment az idő, hogy apja teára is marasztalta őket, ráadásul néhány rég nem látott barát is beállított váratlanul.

Már eljött a lefekvés ideje, mire a lány végre elővehette a kéziratot. Legnagyobb rémületére az írás rendkívül terjedelmes volt, és alig lehetett kibetűzni, mert a lapok tele voltak apró macskakaparással. Hajnali három volt, mire végre be tudta fejezni a gépelést.

Néhány órácska alvás után talpon volt, lezuhanyozott, felöltözött, és rögtön indult is. Szinte félholtan vezetett a csúcsforgalomban, de sikerült az anyagot időben leadnia a nagynénjének. Az irodába menet azonban már nem volt ekkora szerencséje: az utak zsúfoltak voltak, és többször is beragadt a dugóba.

Jókora késéssel ült le az íróasztala mögé. Kate sem ért még be, ami azt jelentette, hogy kolléganője valószínűleg rosszul érezte magát. Éppenséggel Taryn sem volt csúcsformában, amikor nekifogott a munkának. Már csak Jake Nash megjegyzése hiányzott, aki megállt az íróasztala mellett, majd sápadt bőrét és a szeme alatti karikákat szemügyre véve megkérdezte:

– Jól sikerült a hétvégéje?

Valószínűleg azt feltételezte, hogy Taryn és Matt hajnalig szórakozott.

– De még mennyire! – felelte Taryn negédesen, amivel megint csak nem aratott sikert a férfinál.

– Nem tartott sokáig, míg elfelejtette Brian Mellort – jegyezte meg gúnyosan a főnöke.

Ha lett volna hozzá ereje, Taryn felpattan, és meg sem áll az ajtóig, de így csak ennyit mondott szúrósan:

– Ki mondta, hogy már nem gondolok rá?

Bár titokban el kellett ismernie, hogy valóban meglepően gyorsan elfelejtette Briant.

– Értem – jegyezte meg a férfi komoran, majd megkérte a lányt, hogy keressen meg neki egy aktát.

Kate csak tíz körül jelent meg az irodában, és éppolyan nyomorultul nézett ki, mint ahogy Taryn érezte magát, igaz, Jake vele sokkal tapintatosabban bánt. A két iroda közti ajtót is valószínűleg szándékosan tartotta nyitva a férfi, mert tudta, hogy Taryn ma nagyon nem szeretne szem előtt lenni.

Aznap már ötödszörre kellett ásítania, mire főnöke olyan megsemmisítő pillantást vetett rá, hogy a lány legszívesebben kinyújtotta volna rá a nyelvét.

Az elkövetkező napokban Taryn lelki egyensúlya végre helyreállt. Nagy megkönnyebbülésére főnöke is a legkellemesebb oldalát mutatta, amihez kétségkívül hozzájárult Sophie Austin is, aki nyilvánvalóan ellenállhatatlannak találta a férfit. Állandóan hívogatta telefonon, amitől Tarynnek kicsit rossz kedve lett. Mindamellett, hogy természetesen mindegy volt neki, hány Sophie vagy Louise hívogatja a főnökét.

A hét ugyan rendkívül zsúfolt volt, mégis gyorsan elrepült, és ismét péntek lett. Két szabad nap, hogy kipihenjem magam, és feltöltődjem energiával, gondolta Taryn boldogan.

Kate az ebédszünetben kiment vásárolni, ő pedig az üzemi büfé felé vette az irányt. Szívesen evett volna valami meleget, de tekintettel a rá váró munkamennyiségre, ismét megelégedett egy szendviccsel. Visszafelé menet látta, hogy Kenton Harris, a cég egyik vezetője közeledik felé. A negyven körüli férfi már másodszorra volt nős – a pletykák szerint most is boldogtalan házasságban élt –, Taryn mégis ártalmatlannak tartotta.

– Nos, hogy boldogul?– kérdezte a férfi.

– Köszönöm, jól. – Más körülmények között a lány továbbment volna, de a férfi, tenyerével hanyagul a falnak támaszkodva, elállta az útját.

– Helyes, helyes – bólogatott. Taryn csak állt, és türelmesen várta, hogy továbbengedjék. – Van két színházjegyem holnap estére – mosolygott Harris sokat ígérően. – Nem lenne kedve eljönni velem? Esetleg…

– Maga nem nős? – kérdezte Taryn a tárgyra térve.

A férfi elbizonytalanodott.

– De igen… Válófélben vagyunk – vallotta be.

– Akkor kérdezzen meg újra, ha már elváltak! – intézte el az ügyet a lány.

A férfi most döbbent csak meg igazán.

– Ez aztán a randevú! – jegyezte meg vigyorogva, és Taryn, aki hirtelen komikusnak találta a helyzetet, visszamosolygott rá.

Ekkor vette észre, hogy nem csak ők ketten vannak a folyosón: néhány méterrel Kenton Harris mögött ott állt Jake Nash is, akinek szemmel láthatóan egyáltalán nem volt ínyére, hogy az asszisztense a folyosón fecserészik az egyik vezető munkatárssal.

Taryn mérgelődve fordult el tőle, és elhatározta, hogy azért sem fog sietni az irodájába. Kis kitérőt tett a mosdóba.

Alig ült le az íróasztala mögé, amikor Jake Nash szinte a semmiből felbukkanva nekitámadt.

– Szóval nem tudja megállni?

– Mit?

– Azt, hogy nős emberekkel flörtöljön! Jobb, ha tudja, Ms. Webster, én nem azért fizetem magát, hogy munkaidőben enyelegjen.

– Kérdés, hogy az ebédszünetem beletartozik-e a munkaidőbe – felelte a lány hidegen.

– Tudja, ugye, hogy Harris nős? – vizslatta a férfi szigorúan.

Te jóságos ég! Hiszen nem csinált semmit, csupán hozott magának egy szendvicset!

– Előzőleg természetesen tájékozódtam – jegyezte meg sértődötten.

– El tudom képzelni. Mit eszik maga a nős férfiakon?

Taryn ekkor már tényleg dühös lett.

– Hálás lennék, ha mindazt, amit elmondtam magának, nem arra használná fel, hogy alaptalanul vádaskodjon – mondta élesen. Százszor megbánta már, hogy mesélt a férfinak a Brian iránti érzelmeiről.

Kitörése azonban cseppet sem lágyította meg a főnöke szívét.

Kate éppen abban a pillanatban lépett be az ajtón jókora bevásárlózacskókkal, és rögtön észrevette, hogy valami baj van.

– Segíthetek? – ajánlotta neki Taryn, és már nem is figyelt Jake-re.

– Esküszöm, csak néhány apróságot akartam venni – csicseregte Kate tettetett vidámsággal, miközben főnöke, aki szemmel láthatóan nem akart belefolyni a beszélgetésbe, visszasietett az irodájába.

Négykor a férfi elment egy házon kívüli értekezletre, és hamarosan Kate is elkezdett összepakolni az íróasztalán.

– Szüksége van még rám? – kérdezte.

– Dehogy, minden rendben – nyugtatta meg Taryn, majd jó pihenést kívánt a hétvégére.

A saját hétvégéje nem ígért semmi jót. Talán majd felhívja az unokatestvérét, hogy találkozzanak. És ideje lenne végre a lakáskereséssel is foglalkoznia. De most az a legfontosabb, hogy elpakoljon az íróasztaláról, mielőtt a kedves főnöke visszatér.

Egy percen múlott, hogy árkon-bokron túl legyen. Már éppen a táskájáért nyúlt, amikor kinyílt az ajtó, és Jake Nash lépett be. Az, hogy nem közvetlenül a saját szobájába ment, csak azt jelenthette, hogy még beszélni akar vele. Taryn remélte, hogy hivatalos ügyről van szó, mivel a magánéletére vonatkozó fejmosást még nem bocsátotta meg neki.

– Már éppen indultam – jelentette ki nyomatékkal, de a táskáját mégis visszatette, ha esetleg be kell kapcsolnia a számítógépét.

Legnagyobb meglepetésére a férfi komoly arccal azt mondta neki:

– Bocsánatot kell kérnem magától.

– Belátta a tévedését?

A férfi megvonta a vállát.

– Az értekezlet után beszélgettem kicsit Kenton Harrisszel.

– És ő mesélt a mi kis kalandunkról?

– Azt mondta, örülne, ha már túl lenne a váláson – felelte Jake meglepően békülékenyen. – És azt is mondta, hogy maga többé-kevésbé elzavarta őt, mert nem egyedülálló. – Aztán némi hallgatás után még gyengéden hozzáfűzte: – Ugye megbántottam?

Taryn határozatlanul bámult rá. Ha már a férfi olyan udvariatlan volt vele, neki is ugyanúgy kellene viselkednie, de Jake váratlan kedvessége teljesen elbizonytalanította.

– Igen, rendkívül könnyen meg tudja bántani az embert – ismerte el könnyes szemmel és közel sem olyan nyersen, mint ahogyan tervezte. – És nagyon kérem, ne jöjjön most ezzel az érzékeny dumával, mert a végén még elbőgöm magam – szipogott.

– Jaj, Taryn, igazán szörnyen sajnálom. Kérem, ne sírjon! – nyújtotta ki ösztönösen a kezét a férfi, és letörölte a könnyeit.

Gyengéd, vigasztaló szavai, kezének érintése végérvényesen szertefoszlatta a lány szándékát, hogy hideg és megközelíthetetlen maradjon.

– Álmomban sem jutna eszembe, hogy bármit is a szemére vessek – felelte bátortalan mosollyal az ajkán.

Amíg így néztek egymás szemébe, a férfiban mintha megváltozott volna valami. Egyszer csak előrehajolt, és szájon csókolta Tarynt.

A lány csak állt lemerevedve, míg Jake, aki látszólag akkor döbbent rá, mit is tett, rémülten visszahőkölt.

– Ezt nem lett volna szabad… – szólt, és a döbbenete őszintének tűnt. – A pokolba!

Taryn rögtön rájött, mit értett ezen a férfi, bár a csók olyan jólesett neki, hogy nem emelt volna kifogást egy második ellen sem. Jake a főnöke, aki éppen most hágott át egy szigorú szabályt: megcsókolta az egyik beosztottját.

– Kivételesen megbocsátom magának – mondta nagy kegyesen, majd mivel a férfi még mindig úgy bámult, mint aki képtelen felfogni, milyen lehetetlen dolgot követett el, nem tudott ellenállni egy kis szurkálódásnak. – Belátja már, hová vezet a rossz lelkiismeret?

– Legjobb lesz, ha most hazamegy, Taryn – nevetett a férfi. – Van magában valami… – De ennél többet nem mondott.

A lány felkapta a táskáját, és igyekezett minél gyorsabban kijutni a szobából. Úgy érezte, mintha a csóktól áramütés érte volna. Jake csókja, amit tulajdonképpen aligha lehetett igazi csóknak tekinteni, a legvadabb álmokat és vágyakat keltette életre benne.

Amikor Brian Mellor csókolta meg, elszaladt, mert attól tartott, képtelen lenne ellenállni neki. És tessék, most Jake is megcsókolta. Igaz, egészen finoman, kicsit sem szenvedélyesen, ám ettől a csóktól megfordult vele a világ.

4. FEJEZET

Tarynnek az egész hétvégére szüksége volt ahhoz, hogy magához térjen. Persze az a csók alig volt több, mint a férfi ajkának finom érintése, mégis… Jaj, az a csodálatos érzés, amelyet ez az érintés ébresztett benne!

Szinte önkívületben hajtott haza pénteken délután. Örült, hogy egyedül lehetett a konyhában, mert itt végre zavartalanul át tudta adni magát a gondolatainak.

Új főnöke alaposan összezavarta, az már biztos. A munkakapcsolata Briannel sokkal nyugodtabb mederben folyt. Jake esetében viszont elegendő volt a legkisebb ürügy, hogy érzelmi zűrzavart váltson ki belőle.

Míg mérgében egyetlen szót sem akart váltani vele, a férfi egy egészen új, érzékeny oldaláról mutatkozott be, amelyet Taryn eddig nem ismert, és végül könnyekig meghatotta. Ő pedig… ő pedig megcsókolta!

A lány azt sem tudta, hol áll a feje. Egy dologban azonban biztos volt: ezt a közjátékot nem szabad túlértékelnie. Amikor elkezdett dolgozni, Kate egyértelműen a tudtára adta, hogy Jake Nash nem tűri a munkahelyi románcot.

Hétfőre szerencsére többé-kevésbé megnyugodott. Jake barátságosan viselkedett, de kissé talán hűvösebben. Ezt Taryn nem is bánta, még ha a férfival ellentétben őt nem is annyira zavarta az a csók. Örült, hogy erről a gyengéd, nyitottabb, de időközben ismét gondosan elrejtett oldaláról is megismerte főnökét.

– Ezeket a leveleket kellene aláírnia – mondta Jake íróasztala előtt állva. Mosolya udvarias volt, ám mesterkélt.

– Kérem, foglaljon le egy asztalt két főre szombat estére! – pillantott rá a férfi.

Vajon ezúttal ki lehet a szerencsés? – töprengett Taryn. Apró, nyilalló érzés hasított belé, amely veszélyesen hasonlított a féltékenységre. Arcáról lefagyott a mosoly, de gyorsan összeszedte magát.

– Az *Almorá*ba? – kérdezte kedvesen, és úgy tett, mintha tökéletesen mindegy lenne neki, kivel tölti főnöke az estét.

Felőlem lehet akár Louise, akár Sophie, de akár még a mamáik is, gondolta dühösen. Közben abban reménykedett, hogy Jake kedvenc étterme tele lesz. Futólag még azzal a gondolattal is eljátszott, hogy a foglaláskor nem említi főnöke nevét, aki magától értetődően mindig és mindenhol kapott asztalt.

Idegesítette, ha a férfi a szomszéd szobában tartózkodott, de az sem esett jól neki, amikor Jake kedden bejelentette, hogy néhány napra el kell utaznia, és csak a rákövetkező hétfőn jön vissza.

Ha nehezére esett is, Taryn kénytelen volt beismerni, hogy már szerda délelőtt fájdalmasan hiányzott neki a férfi, aki nélkül semmi sem okozott örömet. Szegény Kate ráadásul megfázott. Taryn felajánlotta neki, hogy menjen haza, de az asszony még fél ötkor is ott volt. Csütörtökön nagy nehezen bevonszolta magát az irodába, ám olyan nyomorultul nézett ki, hogy a lány ezt már nem bírta tovább nézni, és határozottan felszólította, menjen haza.

Kate kissé habozott, de a gyerekre való tekintettel végül óvatosan megkérdezte:

– Biztos benne, hogy boldogul nélkülem?

– Hát persze – nyugtatta meg Taryn, és kétségeit bölcsen megtartotta magának.

Amitől tartott, persze be is következett, mert alighogy Kate elment, egyetlen nyugodt perce sem maradt. Rejtély volt számára, kolléganője hogyan volt képes egyedül

megbirkózni ezzel a rengeteg munkával. Terhessége előtt bizonyára azok közé a zsenik közé tartozott, akik egyszerre több dolgot is el tudnak végezni.

Abban a reményben, hogy egyszer talán megközelítheti Kate teljesítményét, Taryn az ebédszünetet is átdolgozta. Ezzel együtt látta, hogy este túlóráznia is kell majd.

Fél ötkor megszólalt a telefon.

– Mr. Nash irodája…

– Sok a dolga? – kérdezte egy mély, kedves hang, amitől Taryn szíve hevesebben kezdett verni. Hirtelen rájött, hogy kedveli Jake-et.

– Igyekszem megszolgálni a béremet – felelte nevetve.

– Maga ennél jóval többet tesz, Miss Webster.

– Köszönöm, Mr. Nash.

– Kérem, adja nekem Kate-et!

– Ő sajnos éppen nincs itt – mondta Taryn, hogy ne nyugtalanítsa feleslegesen a férfit. Kinek használna, ha a főnöke attól félne: az irodában eluralkodott a káosz?

De Jake Nash vagy megérezte a lány tétovázását, vagy hatodik érzékkel is rendelkezett, mert rögtön rákérdezett:

– Egyáltalán nincs bent, ugye?

– Nincs – ismerte el Taryn. – Megfázott, és olyan szörnyen nézett ki, hogy rábeszéltem, menjen haza.

– Helyes – dicsérte meg a férfi, amitől a lány szíve megtelt melegséggel. – Van valami gond?

– Nincs – nyugtatta meg határozottan. – Tökéletesen boldogulok.

– Remek, akkor hétfőn találkozunk – búcsúzott el Jake, majd letette a kagylót.

Taryn néhány értékes percet arra áldozott a munkaidejéből, hogy megpróbálja kitalálni, vajon mikor érkezhet haza a főnöke. Ha szombat este az *Almorá*ban akar vacsorázni – bárki is legyen a partnere –, vélhetően valamikor aznap jön haza.

Ahogyan arra számított, Tarynnek tovább kellett maradnia, amit a rengeteg feladat ellenére szívesen tett. Abban reménykedett, hogy Kate visszatérése után talál magának állást a cégen belül, ami ugyanígy tetszeni fog neki.

Alig ért haza, amikor betoppant Matt, és őszintén bevallotta, hogy szívességet szeretne kérni tőle.

– Ki vele! – mondta a lány, mire unokatestvére elmesélte, mennyire szenved kollégái sajnálkozó pillantásaitól, mert a cég estélyére senkit sem tud magával vinni.

– És én lennék a kiválasztott? – kérdezte Taryn együtt érzően, bár szerinte az unokatestvére jóképű és megnyerő fiatalember volt, akiért összetörik magukat a nők. Matt azonban még mindig nem adta fel a reményt, hogy kibékülhet a feleségével, Alisonnal, és valószínűleg nem tartotta tisztességesnek, hogy más nőkkel találkozgasson.

– Szóval, eljössz velem? – kérdezte a férfi reménykedve.

– Hát persze, szívesen. Mikor lesz a bál?

– Holnap.

– Már holnap?

– Jó, tudom, meglehetősen rövid az idő. Eredetileg egyedül akartam menni, de azok a pillantások…

– Hánykor kezdődik?

– Hétkor.

Ajaj! Pedig pénteken addig nem mehet haza, amíg mindent el nem intézett. Miután a telefonban azt mondta a főnökének, hogy tökéletesen boldogul egyedül is, most már becsületbeli ügy, hogy az összes feladatát befejezze.

– Fél hétig kész leszek az irodában – mondta kissé bizonytalanul.

– De akkor nem marad idő, hogy hazamenj és átöltözz – vetette közbe Matt. – Legjobb lesz, ha holnap reggel érted jövök, beviszlek a munkahelyedre, este pedig megvárlak a parkolóban. A lényeg, hogy fél nyolckor már a helyünkön üljünk.

Lefekvés előtt Taryn még gondosan kiválasztotta a másnap estére szánt ruhát. Ha másért nem is, legalább Matt kedvéért jól akart kinézni.

Péntek este fél hét előtt öt perccel Taryn elégedetten szemlélte az üres íróasztalt. Igazság szerint azt tervezte, hogy majd a női mosdóban öltözik át, de most, a munkától kifáradva és megizzadva nem tudott ellenállni az ötletnek, hogy lezuhanyozzon Jake Nash saját fürdőszobájában.

Nem, azt nem szabad, gondolta. De miért is ne? Végtére is egész nap keményen dolgozott, a főnökének meg nem kell erről tudomást szereznie.

A következő pillanatban gyorsan feltűzte szőke haját, és beállt a zuhany alá. Maga volt a gyönyör, ahogy a víz a bőrére spriccelt, és ennél jobban rá sem hangolódhatott volna a bálra. Sokáig sajnos nem élvezhette a zuhanyzást, mert Matt már várt rá.

Felfrissülve lépett ki a zuhany alól, és majdnem szívinfarktust kapott. Nem hallotta, hogy bárki is bejött volna, de…

– Maga?! – A rémülettől megbénulva, anyaszült meztelenül, elvörösödött arccal meredt a főnökére. – Én… azt hittem… – dadogott. Nem bírt megmozdulni, és képtelen volt felfogni, mit keres itt Jake Nash, akinek most ezer mérföldnyire innen kellene lennie.

Úgy tűnt, a férfi is jócskán meglepődött, ám ő mindenesetre gyorsabban magához tért. Élvezettel mérte végig a lányt.

– A maga helyében én felvennék valamit – ajánlotta neki barátságosan. – Még szívbajt hoz rám.

Táryn soha életében nem élt át ilyen kellemetlen helyzetet, és majdnem elsüllyedt szégyenében. Jake a legnagyobb lelki nyugalommal nyújtott felé egy törülközőt, majd magára hagyta, hogy megszárítkozzon, és ami még fontosabb, magára vegyen valamit.

Ezek után hogyan kerüljön ismét a főnöke szeme elé? Vajon most az irodában várja? Jaj, csak azt ne! Az, hogy a megkérdezése nélkül használta a fürdőszobáját, távolról sem volt olyan kínos, mint az, hogy az előbb meztelenül jelent meg előtte.

Idegesen megszárítkozott, felöltözött, majd kissé kifestette magát. Aztán addig fésülte a haját, amíg az selymesen hullott a vállára. Folyamatosan abban reménykedett, hogy Jake talán időközben tapintatosan visszavonult.

Egyik kezében a vállfán lógó kosztümmel, a másikban a táskájával lépett az irodába, és rögtön tudta, hogy a sors nem volt kegyes hozzá. Jake az íróasztalánál ült, de nem dolgozott, hanem csak várt. Taryn ismét elvörösödött, miközben a férfi alaposan végigmérte, majd felállt.

– Én… fogalmam sincs, mit is mondhatnék – suttogta a lány.

– Úgy látom, randevúja van – állapította meg Jake.

– Nem volt időm, hogy hazamenjek előtte.

– Magamtól rá sem jöttem volna – jegyezte meg a férfi gúnyosan.

– Azt hiszem, jobb, ha én most megyek – felelte a lány kissé bosszúsan. – Matt odakint vár rám.

Legnagyobb meglepetésére Jake elkísérte, sőt útközben még a vállfát is kivette a kezéből.

A fölszintre érve a nő egy röpke „Jó éjszakát!” dünnyögve elbúcsúzott, ám nemhogy választ nem kapott, de még a vállfára akasztott kosztümöt sem kapta vissza. Mintha magától értetődő lenne, a férfi vele együtt ment tovább a kijárathoz. Úgy tűnt, azt várja, hogy Taryn bemutassa őt Mattnek, amit a lány mindenáron el akart kerülni.

Kiléptek a kellemes esti levegőre, és mivel még mindig világos volt. Taryn már messziről meglátta unokatestvére autóját a cég parkolójában. Matt kiszállt, és elindult felé.

– Ne haragudj, hogy megvárakoztattalak – szabadkozott a lány.

– Rád mindig érdemes várni – felelte a férfi udvariasan, majd arcon csókolta Tarynt.

A lány kénytelen volt bemutatni egymásnak a két férfit.

– A főnököm. Jake Nash. Ő pedig Matthew Kiteley – mondta, miközben a férfiak kezet ráztak. Tulajdonképpen még hozzátehette volna azt is, hogy „az unokatestvérem”, de inkább elhallgatta a magyarázatot. Nem akarta azt a látszatott kelteni, hogy péntek este egy ilyen izgalmas városban, mint London, nem jutott neki jobb program, mint hogy az unokatestvérét kísérgesse. A végén Jake még azt hiheti, hogy nincs udvarlója.

Az este remekül sikerült, és istenien érezték magukat. Matt még az ünnepség kezdete előtt bemutatta Tarynt a kollégáinak, s persze ő sem kezdett részletes magyarázkodásba arról, hogy csinos kísérője nem más, mint az unokatestvére.

– Taryn, megmentetted az életemet – hálálkodott a férfi otthon, a bejárati ajtónál. – Ezek után senki sem fogja rajtam köszörülni a nyelvét.

Erről a lány meglátása szerint egyáltalán nem is volt szó. Neki úgy tűnt, Mattet mindenki kedveli és elismeri.

– Tudod, hogy bármikor szívesen segítek – búcsúzott el tőle mosolyogva.

Csak egy bizonyos fürdőszobát nem fog soha többé igénybe venni, legyen bármekkora késésben!

Taryn elhatározta, hogy szombaton végre komolyan nekilát a lakáskeresésnek, de gyorsan rádöbbent, hogy a hangulata alkalmatlan erre. Az előző napi kínos jelenet percenként játszódott le lelki szemei előtt. Vajon kielégítő volt-e a bocsánatkérése? Ha csak eszébe jutott, ahogy ott állt a főnöke előtt meztelenül és vizesen, még most is majdnem elsüllyedt szégyenében.

Amikor hétfőn reggel beért az irodába, megkönnyebbülten látta, hogy Kate ismét bejött dolgozni. A többletmunka nem zavarta volna, de minden percnek örült, amelyet nem kettesben kellett töltenie a főnőkével. Kolléganője ugyan még kissé sápadt volt, de úgy tűnt, kipihente magát. Jake ennek ellenére nem őt, hanem Tarynt kérette a diktáláshoz.

Miközben befelé tartott a főnöki irodába, a lány elhatározta, hogy nem fogja többé megemlíteni a kínos történetet. A bocsánatkéréshez legmegfelelőbb időpontot már úgyis elszalasztotta. Ceruzáját készenlétben tartva leült a férfival szemben.

Jake egyáltalán nem sietett a diktálással.

– Remélem, kellemesen telt a péntek estéje – jegyezte meg.

A fenébe, gondolta Taryn, és rájött, hogy nem ússza meg a dolgot olyan könnyedén.

– Szóval… sajnálom – kezdte ügyetlenül. – Úgy értem azt, hogy igénybe vettem a fürdőszobáját. Nem fog többé előfordulni.

– Ezt mindjárt gondoltam – nevetett Jake.

A lány hűvös pillantással mérte végig a férfit, majd tüntetőleg a jegyzetfüzet fölé hajolt, hogy jelezze: részéről vége a magánbeszélgetésnek. De Jake rögtön a tudtára adta, ki itt a főnök.

– Mi van maga és Matthew Kiteley között?

– Ezt hogy érti? – kapta fel a fejét Taryn.

– Úgy tudtam, maga nem áll szóba nős férfiakkal, márpedig ő jegygyűrűt viselt.

– Azért tartotta meg, nehogy elfelejtse hazamenetel előtt visszahúzni az ujjára. – Ez jellemző Jake-re, hogy ilyen apróságra is odafigyel, de most gondoljon, amit akar!

– Címzett: a Martin és Black cég – kezdte a férfi minden átmenet nélkül, és olyan gyorsan diktált, hogy a lány alig bírta követni.

Micsoda alak! – gondolta Taryn dühösen, miközben később legépelte a levelet. Azon imádkozott, bárcsak ismét elutazna. Egészen addig így gondolta, míg Jake szerdán arra kérte, hogy foglaljon neki asztalt két fő részére, ezúttal a *Raven* étterembe, majd egyúttal azt is bejelentette, hogy egy olaszországi út miatt a következő két napban nem lesz az irodában. Taryn ekkor már nem is volt olyan biztos benne, hogy akarja-e a főnöke távollétét.

– Intézzem el a szállodafoglalását? – kérdezte hangsúlyozott udvariassággal.

– Ez kedves magától. Kate tudja, általában hol szoktam megszállni. Két szobát foglaljon, kérem!

– Kettőt? – kérdezett vissza a lány értetlenül. Szíve összerándult, bár meg mert volna esküdni rá, hogy tényleg hidegen hagyja, vajon a főnöke Louise-t, Sophie-t, Maryt vagy Matildát cipeli-e magával. De vajon miért két külön szobát?

– Igen, kettőt – erősítette meg a férfi. – Jobban szeretném, ha a saját szobájában éjszakázna, feltéve, hogy nincs ellene kifogása.

– Erre mérget vehet – felelte a lány, majd hirtelen döbbenten felkiáltott. – Magával akar vinni Olaszországba?

– Kate nincs abban a helyzetben, hogy utazzon.

Ebből Tarín arra következtetett, hogy Jake nem csupán a külön szobát részesítené előnyben, hanem, ha tehetné, Kate-et is. Vett egy nagy levegőt, és megjátszva a tapasztalt főnöki titkárnőt, akit egy ilyen utolsó pillanatban bejelentett külföldi út sem hoz ki a sodrából, megkérdezte:

– Péntek estére visszaérünk?

– Miért? Megint horgára akadt egy nős férfi?

– Őt szombatra tartogatom – felelte negédesen. – Tehetek még valamit önért?

– A továbbiakat majd Kate elmondja magának – zárta le a beszélgetést a férfi, Taryn pedig azon töprengett, vajon tényleg ez-e álmai állása.

Amikor estefelé hazaindult, a laptopot is magához vette, hogy a szállodai értekezleten rögtön elkészíthesse a jegyzőkönyvet. Másnap reggel sötétkék kosztümben érkezett meg a repülőtérre.

– Jó reggelt! – üdvözölte Jake, miközben elismerően nézett végig rajta. – Remek formában van!

Taryn már közel sem volt ebben ilyen biztos. Ellentétben a főnökével, aki szemlátomást tényleg remek formában volt. Sugárzó megjelenése, elegáns, ápolt és rendkívül vonzó külseje láttán a lány szóhoz sem jutott. Összezavarodva állapította meg, hogy Jake látványától hevesebben ver a szíve.

Leszállás után rögtön a szállodába mentek. Mielőtt érte jöttek volna, Tarynnek még éppen annyi ideje maradt, hogy felvigye a táskáját a szobájába, majd egy limuzin vitte a *Bergani cég* épületéhez, ahol a tárgyalások folytak. Ettől kezdve a nap hátralévő részében nem maradt más. csak a munka.

A rövidke ebédidő alatt Jake Signor Bergonival, a cég igazgatójával beszélgetett, míg Taryn mellett a vendéglátó asszisztense, Fanco Causio ült. Bár a fiatal olasz szigorúan tartotta magát az üzleti témákhoz, közben arra is talált időt, hogy udvariasan meghívja Tarynt egy esti italra.

– Köszönöm, de attól tartok, dolgoznom kell majd – tért ki a nő barátságosan, majd röpke, de egyértelműen rosszalló pillantást vetett Jake felé.

– Találkozik Causióval? – kérdezte később a férfi, akinek semmi sem kerülte el a figyelmét.

– Elhárítottam a meghívást. Most elégedett? – kérdezte Taryn, majd nevetve hozzátette: – Maga aztán mindent meghall! – Furcsa módon, hirtelen kezdte jól érezni magát főnöke társaságában.

A szállodában elváltak útjaik, mindketten a saját szobájuk felé indultak. Taryn tulajdonképpen máris hozzákezdhetett volna a megbeszélés jegyzeteinek legépeléséhez, de a széles szállodai ágy túl csábítóan hatott rá ez után a hosszú, munkával teli nap után. Csupán öt perc, gondolta, hogy megpihentesse a lábát. Kibújt a kosztümből, majd elnyúlt a puha takarón. Elégedetten állapította meg, hogy külföldi bevetésének első napját sikeresen teljesítette. Merengő mosollyal az arcán hunyta be a szemét.

Egy óra múlva ébredt fel újra. Csak semmi pánik, nyugtatgatta magát. Végtere is az egész este rendelkezésére áll a jegyzőkönyv elkészítéséhez. Először is egy kiadós zuhanyozással kényeztette magát, majd megmosta és megszárította a haját, belebújt selyemköntösébe, és leült a számítógép elé.

Nem sokkal később, alaposan belefeledkezve a munkába, valósággal összerezzent, amikor kopogtattak. Jake állt az ajtóban. Taryn kissé furcsállotta, hogy zavarba jött a látványától, és mindezt hiányos öltözetének tudta be, bár látta már őt a férfi ennél kevesebb ruhában is.

– Jó estét! – suttogta.

– Taryn, maga olyan gyönyörű! – szaladt ki a férfi száján.

A lány szíve elkezdett kalapálni, holott tudta, hogy Jake máris megbánta meggondolatlan szavait. Úgy nézett rá, hogy a férfi visszahőkölt, majd hogy enyhítse a helyzetet, kedvesen hozzátette:

– Ha visszamegyünk Londonba, kérek magának időpontot egy látásvizsgálatra, jó?

A férfi hálásan mosolygott.

– Én már készen állok a vacsorára. Magának mennyi időre van még szüksége?

Taryn elcsodálkozott. A bőséges ebéd után a vacsora eszébe sem jutott, de Jake nyilvánvalóan számított a társaságára.

– Nem vagyok éhes – jelentette ki, még mielőtt tudatosodott benne, hogy igenis szívesen töltené az estét a főnökével.

– De valamit csak kell ennie!

Bár Taryn már régen megbánta előbbi elhamarkodott válaszát, mégis tartotta magát hozzá.

– Nem, tényleg nem. Ha mégis megéheznék, majd hozatok valamit a szobapincérrel.

Jake elkedvetlenedett, és látszott rajta, hogy nincs hozzászokva az elutasításhoz.

– Ahogy kívánja – felelte udvariasan, majd távozott.

Eltartott egy ideig, amíg Taryn ismét rá tudott hangolódni a munkára. Tetszem neki, gondolta álmodozva.

Pedig smink nélkül, kócos hajjal állt az ajtóban, a férfi mégis azt mondta rá, hogy szép. Csak tudná, miért utasította vissza a meghívását! Mindegy, most mar késő bánat! De azt el kellett ismernie, hogy főnöke ismét alaposan összezavarta.

Már sikerült többé-kevésbé összeszednie magát, amikor megszólalt a telefon. A szobapincér érdeklődött a rendelése iránt. Kedves Jake! Milyen rendes tőle, hogy gondolt rá! Hogy ne várassa meg szegény embert a vonal másik végén, zavarában gyorsan rendelt egy sajtos szendvicset és egy csésze kávét.

A kedves Jake másnap reggel minden igyekezetével azon volt, nehogy olyan benyomást keltsen, mintha dicsérete és gondoskodása személyes vonzalmon alapulna. Mások jelenlétében szerfelett udvariasan viselkedett Tarynnel, de ha kettesben maradtak, hűvösebb és távolságtartóbb nem is lehetett volna.

Délután négykor indultak haza. A lány már a szállodában odaadta a férfinak az előző este legépelt jelentést. Még számtalan feljegyzés várt arra, hogy letisztázzák, de Jake a repülőgépen inkább a saját aktáit tanulmányozta, és az út hátralévő részében mély hallgatásba burkolózott. Leszállás után megkérdezte Taryntől, hogy gondoskodott-e a

hazaútjáról. A lány erre még akkor is igent mondott volna, ha gyalog kellett volna meglennie az utat.

– Köszönöm, megoldom – felelte hűvösen, anélkül hogy a férfira nézett volna.

– Köszönöm a munkáját – próbálkozott tovább Jake.

– Ezért kapom a fizetésem – felelte Taryn kurtán, majd elköszönt, és faképnél hagyta a férfit. Már hazafelé tartott, amikor be merte vallani magának, hogy teljesen összezavarodott.

Szerencsére mostohaanyja időközben talált egy új házvezetőnőt. Úgy tűnt, hogy Mrs. Ferris, a középkorú asszony alaposan kézben tartja a háztartást. Nem úgy nézett ki, mint aki eltűrné Eva parancsolgatását, és Taryn sejtette, hogy a két nő között hamarosan hatalmi harcra is sor kerül.

Számára az új alkalmazott jelenléte nagy megkönnyebbülést hozott. Így szombaton arra is maradt ideje, hogy visszavonuljon a dolgozószobájába, és nyugodt körülmények között átnézze a pénteki jegyzeteit. Éppen belemerült a munkába, amikor Hilary néni hívta telefonon.

– Ráérsz ma este? – kérdezte, miután kedvesen üdvözölte unokahúgát. – A házimunkára most már nincs gondod.

– Te tudsz Mrs. Ferrisről?

– Én magam küldtem őt hozzátok – árulta el Hilary. – Kitűnő asszony, kár lenne Eva helyett másra pazarolni.

– Javíthatatlan vagy – nevetett Taryn. – Szóval, mi újság? Valami gondod van?

– Mi tagadás. Tudom, hogy nagy kérés, de sürgősen szükségem lenne valakire, aki ma este az *Irwin Hotelban* beugrik a recepcióra. Csupán néhány órára – tette hozzá óvatosan. – Én már megígértem, de úgy tűnik, senki sem akarja elvállalni…

Én sem, gondolta Taryn kedvetlenül. Megvolt a saját munkája, ami bőven elég volt neki. Végül mégis győzött a családszeretete, és arra gondolt, nagynénje milyen hű volt hozzá mindig, amióta az anyja elhagyta.

– Tisztában vagy vele, hogy nincs ilyen jellegű gyakorlatom? – kérdezte.

– Az nem gond – nyugtatta meg a nagynénje könnyed hangon, majd elmondta, hogy aznap este ünnepi vacsora lesz a szállodában. Mivel a személyzet tagjait valami vírus támadta meg. Mr. Buckley, az igazgató az ő ügynökségéhez fordult segítségért. Konyhai és felszolgáló személyzettel ki tudta őket segíteni, de szükség lenne még valakire a recepcióra, aki csinos és udvarias. – Neked csak üdvözölnöd kell a vendégeket, és esetleg kiadni néhány kulcsot – ígérte.

Taryn nem igazán hitte, hogy ilyen egyszerű lenne a dolog, de azért elkérte a címet, és megígérte, hogy pontos lesz. Azt nem állíthatta, hogy örült az esti elfoglaltságnak, de nem volt szíve slamasztikában hagyni a nénikéjét. Mégiscsak Hilary intézte el neki az állást Osgood Comptonnál, márpedig anélkül sohasem ismerhette volna meg Jake Nasht.

Jake… Már megint ő járt a fejében, mint mostanában oly gyakran.

Amikor délután ismét csengett a telefon, Taryn azt hitte, a nénikéje akarja ellátni további tudnivalókkal, ezért lelkesen szólt a kagylóba. Aztán felismerte Jake Nash hangját a vonal másik végén, és rögtön halálra rémült.

– Szükségem van magára – jelentette ki a férfi bevezetés nélkül.

– Az irodában? – kérdezte értetlenül a lány.

– Nem, nálam, itthon. Valami nincs rendben a jelentésével, át kell néznünk együtt.

Nos, legkésőbb ma este amúgy is abba kell hagynia a munkát, hiszen randevúja lesz a *Raven étteremben,* gondolta Taryn.

– Kétszer is átolvastam a szöveget – vetette közbe Taryn, holott valamilyen megmagyarázhatatlan okból kifolyólag semmi kifogása nem volt az ellen, hogy csapot-papot hátrahagyva odamenjen.

– Akkor úgy tűnik, valami elkerülte a figyelmét.

Taryn meg mert volna esküdni rá, hogy nem erről volt szó. Másfelől az is igaz, hogy a jegyzőkönyv gépelésekor már meglehetősen fáradt volt.

– Megpróbálok odamenni – mondta kegyesen. Azért a fizetésért, amit kap, Jake még ezt is elvárhatja tőle.

– *Megpróbál?*

A lány utálta főnökének ez a hangszínét.

– Mit gondol, mennyi ideig lesz rám szüksége? – kérdezte magabiztosan.

– Amíg el nem készülünk – hangzott a válasz. – De a fogkeféjét nem kell magával hoznia.

Nagyon vicces, gondolta Taryn haragosan, majd letette a kagylót. Hétkor szolgálatba kell lépnie a szállodában, de mivel Jake-nek nyolckor a Raven étteremben lesz randevúja, azt feltételezte, hogy időben elkészülnek. Ennek ellenére a biztonság kedvéért még egyszer felhívta a nagynénjét. Hilary, aki nagy hangsúlyt fektetett cége jó hírére, megígérte, hogy Mr. Buckleyt tájékoztatja az esetleges késésről.

Taryn vegyes érzésekkel indult el Jake Nash házához. Az anyósülésen a laptopját és az aktatáskáját vitte magával, a hátsó ülésen egy szűk, fekete szoknya feküdt, egy vállfán pedig frissen vasalt fehér blúz lógott.

A gyönyörű, ízléses ház, amelyben a munkaadója lakott. London legkedveltebb negyedében állt. Félóra is eltelt, mire talált parkolóhelyet, majd becsöngetett.

– Lépjen beljebb! – nyitott ajtót Jake. – Megkínálhatom egy itallal? – kérdezte már az előszobában.

Taryn a karórájára sandított. Majdnem öt óra volt.

– Köszönöm, én inkább rögtön nekikezdenék a munkának.

– Nem mondta meg az udvarlójának, hogy ma később megy? – érdeklődött a férfi gúnyosan.

– Semmi gond, ő szívesen vár – vont vállat Taryn.

Jake válasza csak érthetetlen morgás volt. Bevezette a lányt a dolgozószobába, ahol rögtön nekifogtak a munkának. Taryn felolvasta a jegyzeteit, miközben a férfi a gépelt szöveget ellenőrizte.

– Megvan! – kiáltott, amikor már az utolsó oldalak egyikénél jártak. Rábökött egy mondatra, amely – állítása szerint az anyag teljes tartalmának új jelentést adott. Bár a lány véleménye szerint a cég ügyvédjei ezt a gondot az ő segítsége nélkül is meg tudták volna oldani, tudomásul vette a férfi megjegyzését, hogy ilyen szellemben kell módosítania a szöveget.

– Most elmegyek zuhanyozni és átöltözni – jegyezte meg Jake könnyedén, és felállt. – Ha akar, nyugodtan készítsen magának egy szendvicset!

– Jaj, nem! Akkor nem marad étvágyam a vacsorához – felelte a lány sugárzó arccal, de belül forrt benne a méreg. Fél hét, és ő még mindig itt ücsörög!

Alig negyedórára volt szüksége, hogy átírja és újból kinyomtassa a szöveget. Az összefűzött jegyzőkönyvet jól láthatóan az íróasztalra tette, összekapkodta a holmiját, majd köszönés nélkül kiviharzott a házból.

Szoknyájával és blúzával a hóna alatt hét óra húsz perckor esett be az *Irwin Hotel* halljába, ahol már két nő várakozott.

– Kérem, bocsássanak meg a késésért! – fordult az idősebbhez. – Engem a vendégek fogadására osztottak be, de amint látom, rám itt már nincs szükség.

– Jaj, dehogynem! Minden segítség jól jön – nyugtatta meg a hölgy, akiről kiderült, hogy a szállodaigazgató felesége.

Mire a nő egyet fordult, Taryn már fekete szoknyában, fehér blúzban és csinos köténykében állt a neki kijelölt helyen a nagyteremben, ahol az ünnepi vacsorát tartották.

Bár felszolgálói gyakorlata kissé megkopott már, de sikerült gyorsan belerázódnia a feladatba. Ahogy futólag végignézett a termen, úgy tűnt, a vendégek többsége üzletember, de ennél többre nemigen maradt ideje.

Csak akkor tudott nyugodtan végignézni az asztaloknál ülő vendégeken, amikor az első fogás felszolgálása után pincér kollégáival a terem sarkában várt a következő feladatra. Az egyik vendég láttán rémülten rezzent össze. Az úr, aki ügyet sem vetett az előtte lévő ételre, hanem inkább úgy ült ott, mint akibe villám csapott, értetlenül bámult vissza rá. A vendég pedig nem más volt, mint akinek alig egy órája még a dolgozószobájában ült: Jake Nash. A férfi úgy pislogott felé, mint aki nem hisz a szemének.

Taryn kis híján elájult. Mi a csudát keres itt a főnöke?! Hiszen neki most a *Raven étteremben* kellene ülnie!

Először eljátszott a gondolattal, hogy feltűnés nélkül köddé válik, ám később elvetette ezt az ötletet. Egyrészt azért, mert nem akarta nehéz helyzetbe hozni a nagynénjét, másfelől pedig nem akart többletmunkát okozni a többi felszolgálónak. Amiatt pedig hálát adhatott az égnek, hogy nem éppen kedvenc főnöke asztalához osztották be.

Abban a rémisztő tudatban, hogy „félrelépésének” még kellemetlen következményei lehetnek, elhatározta, hogy bátran kitart a rendezvény legvégéig.

Amikor elkezdték felszolgálni a kávét, a vendégek ide-oda mászkáltak a teremben, és Taryn csak nagy erőfeszítés árán tudta meggyőzni magát, hogy ne meneküljön el. Csak akkor mert feltűnés nélkül eltűnni a konyha irányában, miután megbizonyosodott arról, hogy az ő asztalánál már minden vendéget kiszolgáltak. Már majdnem elélte az ajtót, amikor a háta mögül meghallotta a jól ismert hangot.

– Most már végre tudom, mivel tölti a hétvégéit!

Taryn megdermedt, majd megfordult. Némán, kifürkészhetetlen arccal bámult vissza a főnökére, majd egyetlen szó nélkül hátat fordított neki, és eltűnt a konyhában. Jake nem ment utána, erre a lány nem is számított. Azt azonban nagyon is jól tudta, hogy ezzel a dolog még távolról sincs elintézve.

5. FEJEZET

Az álmatlanul végigszenvedett éjszaka után Taryn arra a kijózanító következtetésre jutott, hogy akár tetszik, akár nem, áldásos tevékenysége a *Nash Corporation*nél a végéhez közeledik. Ez igencsak fájt neki, mert nagyon szerette a munkáját, és szívesen dolgozott éles eszű, határozott főnökének. Legalábbis az esetek többségében. Viszont azt is tudta, hogy Jake Nash százszázalékos hűséget követel a beosztottjaitól, és nem tűri, hogy azok mellékállásokat vállaljanak.

Hétfőn reggel már jó korán felkelt. Ha nem kellett volna leadnia a laptopot és a jegyzőkönyvet, egyáltalán be sem ment volna az irodába. Ilyen körülmények között legalább arról akart gondoskodni, hogy senki se legyen a közelben, amikor Jake Nash kidobja őt. Általában mire a két titkárnő beért az irodába, a férfi már az íróasztalánál ült.

Ma különösen fontos volt Tarynnek, hogy jól nézzen ki. Csinos, tengerzöld kosztümöt választott, amely jól illett világos hajához és diszkrét sminkjéhez. Negyed kilenckor már az irodában volt, és visszatette a laptopot a helyére.

A gyomra meglehetősen émelygett, de vett egy mély lélegzetet, bátran bekopogott az ajtón, majd belépett Jake szobájába. Ahogy azt remélte, a férfi már ott ült, és komor arccal nézett fel az iratokból.

– Tudom, hogy látni sem akar többet – kezdte a lány kertelés nélkül. – Csak a jegyzőkönyvet hoztam el – mutatott a mappára. – Elkészült, és…

– Mondja csak, nem fizetem meg magát eléggé? – szakította félbe élesen a férfi.

– Nem a pénzért tettem – suttogta Taryn.

– Nocsak, talán feldobja a pincérnői ruha?

– Én… én csak tettem valakinek egy szívességet.

– Ezt én is tudom. Üljön le! – parancsolt rá a férfi.

– Honnan tudja? – nézett rá Taryn meglepetten, és hálásan ereszkedett le az egyik székre. – Sajnálom, de engem még sohasem bocsájtottak el, fogalmam sincs, hogyan kell ilyenkor viselkedni.

– Ki mondta magának, hogy el akarom bocsájtani?

– Talán nem?

– Ha el akarom bocsájtani, arról majd idejében értesítem. – A férfi megjegyzése nem volt megnyugtató válasz a kérdésre. – Amikor gratuláltam John Buckleynak a személyzethez, ő mesélt egy bizonyos Mrs. Kiteley munkaerő-közvetítő ügynökségéről.

– Vagyis innen fúj a szél!

– Szóval maga tett egy szívességet? – kérdezte Jake nyersen. – Mrs. Kiteleynek vagy a szeretőjének?

– A szeretőmnek? – bámult Taryn döbbenten.

– Csak nem akarja azt állítani, hogy nincs viszonya Matthew Kiteleyvel?

Most itt lett volna az alkalom, hogy a lány tisztázza a félreértést, de Jake pimasz viselkedése úgy felbosszantotta, hogy dühösen csak annyit mondott:

– Ez egyáltalán nem tartozik magára.

– Naná, hogy rám tartozik, ha maga ásítozva ücsörög az előszobámban, mert egész hétvégén ezzel a férfival hetyeg!

Ásítozva? Taryn lázasan kutatott az emlékezetében, mígnem eszébe jutott az a hétfő, amikor halálosan fáradt volt, mert egész éjjel a nagynénjének gépelte a kéziratot.

– Nem aludtam eleget, mert… – próbált meg védekezni, a férfi azonban félbeszakította.

– Kérem, kíméljen meg a részletektől!

– Hát ide hallgasson! – pattant fel Taryn dühösen. – Nincs a világon olyan állás, amelyik megérné, hogy így bánjanak vele. – Ha fáradt is voltam, az azért volt, mert átdolgoztam az egész éjszakát.

– Feltételezem, az ügynökség számára – vélte a férfi rosszallóan.

– Igen. De nem dolgozom rendszeresen Mrs. Kiteleynek, csak vészhelyzet esetén segítem ki.

– Aha. Üljön vissza!

– Tulajdonképpen a szálloda recepcióján kellett volna kisegítenem – magyarázta, miközben visszaereszkedett a székre –, csak elkéstem…

– Feltételezem, az én hibámból.

– És mivel sürgősen szükségük volt egy felszolgálóra is…

– Ne mesélje be nekem, hogy ez a dolog hirtelen jött! Maga már előre megtervezte ezt az egész beugrást, mielőtt Olaszországba utaztunk volna.

– Ez nem így van!

– Akkor meg miért mondta, hogy szombatra programja van?

– Talán nem mondtam igazat – ismerte el a lány.

Úgy tűnt, ez felkeltette Jake érdeklődését. Hátradőlt a széken, és kíváncsian vizslatta a lány vörös arcát és dühtől szikrázó szemét.

– És miért?

Taryn nem akart válaszolni, de a szúrós tekintet nem hagyott neki más választást.

– Mert maga kikényszerítette belőlem. Nem akartam, hogy azt higgye, otthon ücsörgök egyedül, amíg maga randevúzik.

– Nohát, Mrs. Kiteley férjének nem volt kimenője?

– Ugyan már!

– Elég volt ebből, Taryn! – parancsolta a férfi szigorúan, mielőtt a lány bármit is mondhatott volna.

– Elég volt? De miből? – kérdezte értetlenül.

– Itt az irodában éppen eléggé megterhelő a munkája. Nem engedem, hogy az asszisztensem mindenféle mellékállásokkal tegye tönkre az éjszakáit. Nekem éberen és a legjobb formájában van magára szükségem, megértette?

A lány egy halvány reménysugarat látott felvillanni. Talán mégsem kerül utcára?

– Tudom – mondta, majd őszintén hozzátette: – Néha nem is olyan egyszerű nemet mondani.

– Most a Matthew Kiteleyvel folytatott viszonyára gondol? – kérdezte a férfi hűvösen. – Fejezze be, Taryn!

– Az nehéz lesz – felelte a lány tétován. Hogyan kosarazza ki a nagynénjét, ha majd ismét a segítségét kéri?

– Mi a nehéz abban? Ha továbbra is nálam akar dolgozni, szavát kell adnia – zsarolta meg Jake.

– Nem tehetem! – kiáltott Taryn kétségbeesetten.

– Nem teheti?

– Mrs. Kiteley a nagynénám – bökte ki végre halkan az igazat, mert nem akarta tovább próbára tenni a főnöke türelmét.

– A nagynénje? – ismételte döbbenten a férfi. – És akkor Matthew Kiteley nem más, mint…

– Az unokatestvérem. Bár mindig is inkább a bátyámnak tekintettem.

Jake bólintott, de úgy tűnt, ez a válasz még mindig nem elégítette ki.

– És a múlt heti randevúja Matthew-val? Tudja, amikor anyaszült meztelenül találtam magára a fürdőszobámban…

Ha a férfi célja az volt, hogy zavarba hozza Tarynt, akkor ez sikerült is, mert a lány a füle tövéig elvörösödött.

– Az nem olyan randevú volt. Matt külön él a feleségétől, de azt reméli, hogy sikerül kibékülniük. A cége éves báljára kísértem el, hogy ne kelljen egyedül mennie.

– Mondja, Taryn, mit kezdjek én most magával? – kérdezte Jake, miután hosszasan bámulta a lányt, de a hangszíne egy árnyalatnyival sem lett lágyabb.

– Igazából semmi szörnyűséget nem követtem el, igaz? – kérdezte Taryn félénken.

Legnagyobb döbbenetére a főnöke hirtelen felnevetett.

– Akkor kivételesen nagyvonalú leszek, és elfelejtem, hogy egyik viszonyt a másik után akarta bemesélni nekem – mondta Jake, majd elgondolkodva hozzátette: – Miközben valójában talán egészen másképp viselkedik.

– Nem gondolja, hogy most már túl messzire ment? – kérdezte a lány.

– Úgy érti, túl közel kerültem az igazsághoz? Mondja csak, Taryn, hány kapcsolata volt eddig?

A kérdés teljesen váratlanul érte a lányt.

– Ez már aztán tényleg a magánügyem! – tiltakozott.

– Igaza van, és magának biztosan álmában sem jutna eszébe, hogy ugyanezt a kérdést föltegye nekem.

– Tényleg nem merészelném. – Bár a gondolat, hogy Jake hány nővel bújhatott már ágyba, egyáltalán nem tetszett neki, mégis mosolyra húzódott a szája. A férfi morcos arckifejezését látva azonban gyorsan fegyelmezte az arcvonásait. – Dolgozhatok továbbra is magánál? – kérdezte halkan.

– Mit felelhet egy férfi, ha maga ilyen kedvesen kérdezi?

– Ez igent jelent?

– Tíz perc múlva diktálni szeretnék magának – felelte Jake, aki egyik pillanatról a másikra visszaváltozott elfoglalt cégvezetővé.

Taryn szinte repdesett a boldogságtól. Itt maradhat, ráadásul a főnöke nem is ragaszkodott ahhoz, hogy megígérje: soha többé nem dolgozik a nagynénjének.

Nem sokkal később Kate is megérkezett, és úgy tűnt, egészen jól van.

– Ez volt a második nap, hogy nem émelyegtem reggel – jelentette be sugárzó arccal. – Azt hiszem, túl vagyok a nehezén.

Taryn a nap folyamán többször is azon kapta magát, hogy a főnöke közelségében egyre hevesebben ver a szíve. Egyszer pedig majdnem gyengéd érzelmek kerítették hatalmukba, amikor az íróasztal mellett állva nézte a férfi lehajtott fejét.

Hazafelé alig akarta elhinni, hogy Jake-re gondolva a szíve mélyén megmozdult valami. Semmi esetre sem válhat szokásává, hogy minden főnökébe beleszeret!

Mégis, éjjelente az ágyban képtelen volt őt kiverni a fejéből. Mindemellett határozottan érezte, hogy a Brian Mellor iránti gyengéd vonzalom távolról sem hasonlított azokhoz a viharos érzésekhez, amelyeket Jake Nash vált ki belőle. A férfi ingerelte őt, a semmiből mosolyt varázsolt az arcára, felizzította a vérét, majd a következő pillanatban szívből megnevettette. A gondolattól, hogy esetleg elveszítheti a munkáját és remélt előmenetelét, Taryn folyton pánikba esett. Vagy lehet, hogy valójában attól retteg, többé nem láthatja Jake-et?

Másnap reggel az irodába menet elhatározta, hogy többet nem töri a fejét a főnöke iránti érzelmein. Különben is, a férfi a nap nagy részét házon kívül töltötte. Kate a hét folyamán szinte kivirágzott, így ők ketten remek csapatot alkottak, és a kisujjukból kirázták a munkát.

– Na és tervez valamiféle tiltott hétvégi akciót? – érdeklődött a férfi péntek este, amikor Taryn összepakolt az íróasztalán.

– Nem tudok semmiről – felelte. – Megpróbálok lakást találni magamnak.

De a lányt most egyáltalán nem ez foglalkoztatta. Jake ezen a héten egyetlenegyszer sem kérte meg, hogy foglaljon neki asztalt.

– És maga? – kérdezte tőle. – Tervez valami olyasmit, amit inkább nem kellene?

A lány egy pillanatig azt hitte, hogy most kissé túllőtt a célon, de szerencsére Jake csak egy csábító mosollyal jutalmazta, amitől neki ismét felpezsdült a vére.

– Ugye ezt nem is igazán akarja tudni? – kacsintott a férfi.

Nem, valóban nem akarta tudni. Hirtelen fellángolt benne a féltékenység.

– Kíméljen meg az intim részletektől! – idézte a férfi korábbi szavait, majd gyorsan elhagyta az irodát.

Szombaton Taryn két bérlakást is megnézett, ám egyik sem nyerte el a tetszését. Az egyik olyan kicsi volt, mint egy egérlyuk, a másikért pedig olyan magas bérleti díjat kértek, hogy az még az ő tekintélyesnek mondható jövedelme mellett is megviselte volna a pénztárcáját.

Vasárnap Matt hívta telefonon. Unokatestvére igyekezett tartani magát, de Taryn már elég jól ismerte őt, hogy megérezze: a férfi teljesen nekikeseredett. Alison ugyanis beadta a válókeresetet. Vagyis a hétvége kifejezetten kedvezőtlenül alakult, ám amikor Taryn hétfőn reggel belépett a *Nash Corporation* épületébe, rögtön sokkal jobb kedvre derült. Örömét lelte az irodában és a munkájában egyaránt.

Délután négy óra körül, miután néhány percig bent volt Jake irodájában, Kate elkezdett csomagolni. Jól érezte magát, és úgy tűnt, az állapota is stabilizálódott. Mindeddig sikerült az időközben gömbölyödésnek indult pocakját is elrejtenie a többi alkalmazott elől.

– Én most elmegyek – jelentette be jókedvűen. – Vagy esetleg szüksége van még rám?

– Nem, minden rendben – nyugtatta meg Taryn. Hirtelen rádöbbent, mennyire fog neki hiányozni a munkatársnője, ha elmegy szülési szabadságra. És mennyire fog hiányozni neki az iroda, a cég és Jake, ha majd Kate visszajön a szülés után!

Amikor felemelte a fejét, látta, hogy a főnökük kijön az irodájából, és megáll közvetlenül az íróasztala előtt. Belenézett a férfi varázslatosan szürke szemébe, és a szíve máris a torkában dobogott. Régóta tudta már, miért volt olyan fájdalmas a gondolat, hogy itt kell majd hagynia ezt a munkahelyet. Ugyanis beleszeretett Jake Nashbe.

– Mit tehetek önért? – kérdezte az idegességtől rekedten. Amit Jake iránt érzett, az messze más volt, mint reménytelen rajongása Brian Mellor iránt.

– Úgy érti, az eddigieken felül? – A férfi mosolyogva húzott oda egy széket magának, majd leült, mintha csak egy kis csevegésre jött volna. Ilyet eddig sohasem tett, általában soha nem jutott rá ideje. – Talált magának lakást? – érdeklődött.

– Sajnos nem – felelte a lány visszafogottan.

– Az imént azt kérdeztem Kale-től, hogy boldogulna-e maga nélkül.

Taryn agyában megszólalt a vészcsengő, pedig azt hitte, már túl vannak a nézeteltérésen.

– Ki akar rúgni?

– Éppen ellenkezőleg! – nyugtatta meg a férfi. – De mit szólna egy hét szabadsághoz?

– Semmit – vágta rá Taryn. – Lehet, hogy csodálkozik rajta, de én jól érzem itt magam. – A férfi ellenállhatatlan mosolya ismét teljesen összezavarta. – Ez a szabad hét – kérdezte gyanakvóan – csak valami mézesmadzag, ugye? És mi lenne az ára?

– Lehet, hogy egyszerűen csak kedveskedni akarok magának.

– Eltekintve attól, hogy nem szoktam bedőlni a férfiak kedveskedésének, képtelen vagyok szabadulni attól az érzéstől, hogy valami van emögött.

A férfi megint elmosolyodott, ám ezúttal olyan elképesztően csibészes mosollyal, hogy Taryn bármire képes lett volna érte. Ha arra kérte volna, akár a Temzébe is beleugrik.

– Jól van, őszinte leszek magához. Tegnap felhívott a nővérem…

– Nem is tudtam, hogy van nővére!

– Mint ahogy én sem tudtam, hogy magának van egy unokabátyja – jegyezte meg a férfi könnyedén, mielőtt folytatta volna. – Szóval a nővérem, Suzanne felhívott, és elmesélte, hogy tulajdonképpen már szerdán el akartak repülni a családdal szabadságra. – Taryn meglepődött, ám egyúttal örült is, hogy a férfi a családjáról mesél, és érdeklődéssel hallgatta. – Azonban Abby, Suzanne mostohalánya ostoba módon az utolsó pillanatban úgy döntött, hogy mégsem utazik velük.

– Mennyi idős a lány? – kérdezte Taryn.

– Most volt tizenhét, de úgy viselkedik, mint aki perceken belül harminc lesz – mosolygott a férfi elgyötörten. – A gond csak az, hogy Suzanne férje sebész, aki rettenetesen sokat dolgozik, és sürgősen szüksége lenne egy kis pihenésre.

– Értem. – Taryn lassan kezdte felfogni, miről van szó. – A sógora nem akarja egyedül itthon hagyni a lányát.

– Pontosan. Főleg amiatt az őrületes buli miatt, amelyet Abby rendezett, amikor a szülők legutóbb magára hagyták egy éjszakára. Vagyis a nővérem keresztet vethet a szabadságra, ha nem talál valakit, aki befogadja Abbyt, és akiben Stuart is megbízik.

– Ugye most nem azt akarja javasolni, hogy én fogadjam be a lányt? – kiáltott fel Taryn döbbenten.

Jake megrázta a fejét.

– Stuart biztosan beleegyezne, de Abby kategorikusan kijelentette, hogy senki máshoz nem hajlandó beköltözni, csak… hozzám.

– Annak ellenére, hogy tisztában van vele, apjának milyen nagy szüksége van egy kis szabadságra?

– Ő még csak tizenhét éves, és eléggé el van kényeztetve – vonta meg a vállát a férfi.

– Gyakran szokott magánál lakni?

– Fél évvel ezelőtt egyszer már éjszakázott nálam, de az kész rémálom volt.

Jake olyan szerencsétlenül bámult, hogy a lány rögtön tudta, mi a gond.

– A kislány magába habarodott, és úgy tekint magára, mint az emberiség legnagyobb vívmányára. Maga pedig egyszerűen berezelt.

– Ezt most fejezze be! – kiáltott Jake dühösen, és látszott rajta, hogy nagyon kellemetlen neki ez az ügy. Taryn sohasem gondolta volna, hogy a tekintélyes Jake Nash, akit az égvilágon senki és semmi nem tud kihozni a sodrából, így zavarba jön, mert egy tizenhét éves lány isteníti. – Egyelőre határozottan visszautasítottam, hogy magamhoz vegyem a gyereket, és a nővéremnek el is magyaráztam, miért. Abby rajongása természetesen az ő figyelmét sem kerülte el… Egy éjszakát még kibírnék valahogy, de hatot egy fedél alatt Abbyvel? Az kizárt!

– A nővére biztosan nem örült az elutasításnak.

– Szabályszerűen kétségbeesett, én pedig úgy éreztem magam, mint a legrosszabb testvér a világon. Akkor Suzanne azt javasolta, kérjem meg valamelyik barátnőmet, hogy ő is költözzön hozzám.

Taryn gyomra összeszorult.

– Azt mondtam neki, hogy az szóba sem jöhet – folytatta a férfi –, de a nővérem borzasztóan nyakas. És akkor támadt egy ötletem.

Taryn pokoli pillanatokat élt át. A féltékenységtől már gondolkodni sem tudott, különben rögtön sejtette volna, hová akar kilyukadni a férfi, így hát gyanútlanul megkérdezte:

– És mi lenne ez az ötlet?

– Azon töprengtem, ki lehet az, aki a legjobban ért mindenféle házimunkához.

– Jaj, ne! – esett le végül a tantusz.

– És ki az – folytatta a férfi, mintha meg sem hallotta volna Taryn tiltakozását –, aki egyébként éppen új otthont keres magának…

– Nem! – tiltakozott a lány még határozottabban. A szíve ugyan hevesen vert az izgalomtól, ám az egyetlen lehetséges válasz a „nem” volt. Éppen azért, mert legszívesebben igent mondott volna a felkérésre. – Ezt nevezi maga szívességnek? – lázadozott. – Én tényleg karriert szeretnék csinálni, de nem gyermekfelügyelőként!

– Az rendben van, hogy karriert akar – nézett mélyen a szemébe a férfi –, de könyörögve kérem, segítsen kimászni ebből a csapdából!

Taryn ellenállása egyre gyengült, de ilyen könnyen azért nem adta meg magát.

– Miért nem mond egyszerűen nemet a nővérének?

– Úgy, ahogy maga szokott nemet mondani a nagynénjének?

Jake ezzel végérvényesen megnyerte a csatát. Az, hogy a családját érintő kérdésekben ilyen érzelgős, Taryn szemében nem a gyengeség jele volt, hanem inkább az erényeit gyarapította.

– Attól, hogy magánál lakom, még ugyanúgy jöhetek dolgozni – érvelt, de a férfi rögtön leintette.

– Ha igent mondok a nővéremnek, száz százalékig meg kell bíznia bennem.

– És maga is otthon marad?

– Nem, hiszen maga ott lesz. Abby intelligens kislány, de ki tudja, mit művelne, ha egyedül hagynánk.

– Maga megbízik bennem…

– Én minden tekintetben megbízom magában, Ms. Webster – erősítette meg a férfi mosolyogva. – Ugyan nem ragaszkodik mindig makacsul az igazsághoz, ha úgy érzi, zavarba akarják hozni, de az eddigi együttműködésünk alapján tudom, hogy korlátlanul megbízhatom magában.

A férfi ezzel a dicsérettel jóformán teljesen az ujja köré csavarta Tarynt, aki percről percre jobban lelkesedett az ötletért, hogy egy hetet Jake házában töltsön.

– Szóval, ha jól értem magát – kérdezett rá a biztonság kedvéért még egyszer –, azt akarja, hogy szerdán beköltözzem magához?

– Jobb lenne már kedden este. Szeretném, ha berendezkedne, mire Abby megérkezik.

– És nekem kell majd eljátszanom a gardedámot?

– Nem, magának az én barátnőmet kell el játszania.

Tarynnek szüksége volt néhány másodpercre, hogy ezt a hírt megemésszе.

– Egyébként van még egy aprócska gond – vallotta be Jake.

Rögtön tudtam, gondolta Taryn. felkészülve a legrosszabbra.

– Abby meglehetősen szokatlannak fogja találni, ha a barátnőm és én magázódunk.

– Úgy gondolod, Jake? – sóhajtott fel a lány megkönnyebbülten, miközben főnöke mosolyától még hevesebben vert a szíve. Jaj, mennyire szereti őt!

– Akkor a jövő héten találkozunk – búcsúzott el kedden délután vidáman Kate , akit beavattak Jake terveibe. – Meglátod, menni fog! Ugyan milyen nehézségeket okozhat neked egy tizenhét éves lány? – Időközben a két nő is tegeződésre váltott.

Taryn felsóhajtott. Bármennyire is összebarátkozott Kate-tel, a legnagyobb titkát megtartotta magának. Neki ugyanis nem a tizenhét éves Abby jelentette a legnagyobb gondot…

Negyed ötkor Jake kijött az előszobába.

– Indulhatunk?

– Amikor csak akarod.

A férfi bólintott, kihúzott egy kulcsot a zsebéből, és átnyújtotta a lánynak.

– Ez a tiéd.

– Köszönöm. – A kulcsra természetesen szüksége lesz, ha egész nap ott fog ülni a lakásban Abbyvel, de a gesztus mégis zavarba hozta.

Ezt Jake is megérezhette, mert mutatóujjával a lány orrára bökött.

– Nyomás, ki ér haza elsőként? – kérdezte, és úriemberként maga elé engedte Tarynt.

Ennek ellenére, mire a lány megérkezett, Jake már a bejáratnál várt, kivette a bőröndöt a kocsiból, és megmutatta, hol lehet parkolni. Amikor belépett a házba, Taryn örült, hogy nem először jár itt. Bár az első látogatásakor alig látott többet a dolgozószobánál, legalább mégsem volt olyan idegen a ház.

– Gyere velem az emeletre, megmutatom a szobádat!

A gyönyörű, hatalmas, napsütötte helyiség éppoly kényelmes volt, mint az otthoni szobája, még ha valamivel egyszerűbben volt is berendezve.

– Most magadra hagylak, hogy nyugodtan kipakolhass – mondta a férfii. – Mis. Vincent, a házvezetőnő naponta két órát tölt a házban. Ígérte, hogy készít nekünk egy salátát, úgyhogy ha elkészültél, gyere le!

Mivel attó1 nem kellett tartania, hogy a saláta kihűl, Taryn a kicsomagolás után kiadós zuhanyozással kényeztette magát. Vászonnadrágban, pólóban és kibontott hajjal ment le végül, hogy megkeresse a férfit. A nappaliban talált rá, amint az esti újságot lapozgatta.

– Maradj csak ülve! – kérte, de Jake addigra már felpattant. – Gyorsan körülnézek a konyhában, hogy mindennel megismerkedjem.

– Nagyon kötelességtudó vagy – dicsérte meg a férfi mosolyogva.

– Én mindig komolyan veszem a feladataimat – magyarázta Taryn gyorsan, és bár tényleg úgy érezte magát, mintha máris otthon lenne, kijelentésével igyekezett tisztázni, hogy egy bizonyos feladatot elvégezni jött ide.

Néhány lépésnyit közeledtek egymás felé. Jake, akinek tekintete sokkal lágyabbnak tűnt, mint az irodában, figyelmesen megnézte Tarynt. Pillantása a lány szőke hajáról a szemére, majd a szájára, végül ismét a szemére vándorolt.

– Csak nyugodtan! – mosolygott rá.

Hétkor már az asztalnál ültek. Mrs. Vincent finom, hideg szuflét, hatalmas adag salátát, édességként pedig fagylaltot és málnát készített nekik. Taryn arra számított, hogy vacsora közben majd a munkáról fognak beszélgetni, de hatalmasat tévedett.

– Szóval az édesapáddal és a mostohaanyáddal élsz együtt, és van egy házvezetőnőnek álcázott sárkányotok is kezdte Jake a beszélgetést.

Taryn örült, hogy a férfit magánemberként is érdekli.

– Ha az ember jobban megismeri, Mrs. Ferris egyáltalán nem olyan szörnyű – ismerte el. – Én kedvelem.

– Fogadjunk, hogy ezt még nem mondtad el a mostohaanyádnak!

– Ez igaz.

– Apád tudja, hol vagy most?

– Ez a szuflé tényleg nagyon finom. Feltétlenül el kell kérnem a receptjét Mrs. Vincenttől.

De Jake nem hagyta, hogy elterelje a szót.

– Mit szólt hozzá?

– Nem tudtam hazudni neki – vallotta be a lány, majd megkönnyebbülten állapította meg, hogy Jake nem haragszik. – Azt mondtam neki, hogy vendégeid vannak, és engem is meghívtál. Jó szórakozást kívánt.

– Nagyon közel álltok egymáshoz?

– Én közel érzem magam hozzá – tétovázott kissé a lány. – Azt azonban tudni kell róla, hogy nyugdíjas tudós, és folyton leköti valamilyen kísérlete. Bár kissé hóbortos, de áldott jó ember – mosolyodott el.

– Úgy érted, a saját külön kis világában él?

– Igen, így is lehet mondani.
– Ezért hagyott el benneteket az anyád?
– Megismerkedett valakivel, aki nem maradt közömbös iránta.
– Hiányzik?
A beszélgetés kezdett határozottan személyessé válni, de mivel Taryn szerette a férfit, válaszolt neki.
– Igen, hiányzik. De anyukám boldog az új férjével és az új életével… És itt van nekem a nagynéném, Hilary – derült fel az arca –, aki mindig felkarol, ha kicsit rosszabbul megy a sorom.
– Ez gyakran előfordul?
Taryn megrázta a fejét.
– Az elején nehéz volt az anyám nélkül, mert csupán tizenöt éves voltam, amikor elment. Próbáltam vigasztalni az apámat, aki sehogy sem értette, miért hagyta el őt anyu. Hilary néni azonban mindig mellettem állt, így idővel túltettem magam a válásukon – vont vállat, és úgy gondolta, hogy most már tényleg eleget mondott magáról.
De Jake ekkor feltett egy még személyesebb kérdést.
– Tulajdonképpen mi történt közted és Brian Mellor között?
– De hiszen tudod – nézett rá a lány elutasítóan.
– Csak annyit tudok, hogy egyik napról a másikra faképnél hagytad, ám azt nem tudom, miért. Azt mondtad, beleszerettél, de az ilyesmi mégsem történik egyik percről a másikra. Mi volt az oka annak, hogy szinte magadon kívül voltál, amikor beléptél a liftbe?
– Ez csak rá és rám tartozik.
De Jake nem tágított.
– Mellor szeretett téged, igaz?
– Nem! – Taryn legszívesebben pofon vágta volna a férfit, amikor az kétkedve húzta fel a szemöldökét.
– A dolog egyre rejtélyesebb. Tehát azért szaladtál el, mert Mellor nem szeretett?
– Nem. Ha tudni akarod, hát elmondom: megcsókolt. – A nő barna szeme szikrázott a dühtől, ám Jake állta a tekintetét.
– Megcsókolt? De biztosan nem az első alkalommal, ugye?
– Dehogynem.
– Úgy érted, korábban még egyetlen kis csókot sem adott?
– Ő sohasem közeledett felém – felelte Taryn, és nagyon igyekezett uralkodni magán.
A férfi megvonta a vállát.
– Tehát ő megcsókolt téged, csak úgy barátilag, te pedig…
– Az egyáltalán nem baráti csók volt! – fortyant fel a lány.
– Vagy úgy, már értem. Szóval rögtön a lényegre tért – csúfolódott Jake.
Taryn megsemmisítő pillantást küldött felé, de annak érdekében, hogy végérvényesen lezárhassák a témát, kelletlenül elismerte:
– Az egy… szenvedélyes csók volt.
– Értem. És te viszonoztad?
– Nem, nem viszonoztam. Aztán mégis hozzáfűzte: – Lehet, hogy akartam, de nem tettem meg.
– Azért szaladtál el, mert attól féltél, hogy esetleg viszonzod a csókját? Mert erényes lány vagy, és nem akartál részt venni a főnököd csalfa játékában?
– Brian nem akart játszadozni velem – mondta ridegen Taryn, és legszívesebben arcul ütötte volna a férfit, aki ismét kétkedően vonta fel a szemöldökét.
– Mondd csak, van neked tapasztalatod a férfiakkal?

Ez már tényleg túl sok volt! Lehet, hogy a lány már nem táplált semmiféle romantikus érzelmet Brian iránt, de még mindig kedves, tisztességes embernek tartotta őt, akinek nincsenek házasságon kívüli kapcsolatai.

– Azt hiszem, Brian nem volt teljes mértékig tudatában annak, kit tart a karjában.

– Ezek szerint válogatás nélkül kapott bárki után, aki nem menekült el elég gyorsan előle?

– Úgy gondolom, gondjai voltak a házasságával – mondta a lány nyugodtan, tudomást sem véve az előző gúnyos megjegyzésről. – Egyszerűen szüksége volt valakire, aki megvigasztalja. Valószínűleg sokkal szívesebben csókolta volna a feleségét.

– Aki éppen nem állt rendelkezésére.

– Meglehet – sóhajtott Taryn.

– Tehát Mellor megcsókolt, te pedig, a kis ártatlan angyalka, halálra rémültél, hogy esetleg egy gyengédségre vágyó férfi karjában találod magad. Attól való félelmedben, hogy elgyengülsz, hanyatt-homlok elmenekültél.

Na, most már tényleg elég volt! Taryn könnyű szívvel mondott le a fagylaltról és a málnáról. Fagyos arccal állt fel.

– Ha befejezted, leszedem az asztalt.

Úgy tűnt, az édesség Jake-et sem érdekelte különösebben.

– Segíthetek, vagy túlságosan dühös vagy rám? – kérdezte olyan hízelgően, hogy a lány majdnem elnevette magát.

Miután az edényeket bepakolta a mosogatógépbe, úgy döntött, visszavonul. Elege volt már a férfi kellemetlen kérdéseiből.

– Felmegyek – közölte.

– Nem akarod megnézni a ház többi részét is?

Jake felkísérte a lépcsőn, megmutatta neki Abby szobáját, a mosókonyhát és még néhány helyiséget.

– Jó éjszakát! – búcsúzott Taryn, amikor az ő szobájának ajtaja elé értek.

– Nem gondolod, hogy vetned kellene egy pillantást az én hálószobámra is?

– Arra semmi szükség – tiltakozott a lány zavartan.

– Nem? – kerekedett el Jake szeme. – Nem azt találtuk ki, hogy a barátnőmnek adod ki magad?

– De az biztos, hogy nem fogok veled ágyba bújni! – kiáltott a lány döbbenten.

– Csak semmi pánik! Még az is lehet, hogy neked is tetszene – felelte a férfi vidám szikrákkal a szemében.

– Idehallgass! – kezdte Taryn dühösen, de rögtön el is hallgatott, amikor meglátta Jake széles vigyorát, aki szemmel láthatóan remekül szórakozott rajta.

– Ó, te édes kis Taryn Webster! – mondta. – Ha én is valami hasonlót kívánnék meg tőled, nagy valószínűséggel ugyanolyan kevés sikerrel járnék, mint az elődöm.

– Mit jelentsen ez?

– Bár nagyon nehezen tudom elképzelni, mégis azt hiszem, akármilyen csábító nőszemély vagy is, eddig még minden hódolódat kikosaraztad.

A lány lesütötte a szemét. Jake Nash, aki csalhatatlan érzékkel jött rá minden titokra, arra is ráérzett, hogy ő még mindig szűz. Ostoba módon most persze egyetlen csattanós válasz sem jutott eszébe, ezért halkan csak annyit mondott:

– Amit az ember nem ismer, azt nem is hiányolja. – Tétován pillantott fel, ám a férfi szemében már nem gúnyt, hanem végtelen gyengédséget látott.

– Jaj, Taryn! – mondta Jake kedvesen, majd jó éjszakát kívánt, és eltűnt anélkül, hogy megmutatta volna a hálószobáját.

6. FEJEZET

Legnagyobb meglepetésére Taryn ezen az éjszakán olyan jól aludt, mint már régen. Tökéletes formában és tiszta tejjel ébredt, és rögtön belátta, hogy Jake-nek igaza volt. Ha ő mint az állítólagos barátnő még azt sem tudja, hogy néz ki a férfi hálószobája belülről, Abbyt, aki ráadásul eszes is, egyetlen pillanatig sem fogják tudni félrevezetni.

Kimászott az ágyból, egy pillanatra kifülelt a folyosóra, de egyetlen hangot sem hallott. A karórája szerint néhány perccel múlt hét, tehát Jake valószínűleg már úton van az irodájába. Reménykedett, hogy a férfi tudja, mikor érkezik Abby, és szabaddá teszi majd magát egy órácskára, hogy személyesen üdvözölje.

Taryn lezuhanyozott, felöltözött, majd elindult lefelé. A házban még mindig csend uralkodott. Jake ajtaja előtt megállt egy pillanatra, majd lenyomta a kilincset. A szoba valamivel nagyobb volt, mint az övé, de az elmaradhatatlan számítógéptől eltekintve nagyjából hasonlóan volt berendezve. Óvatosan odalépett a vetetlen ágyhoz, felemelte a takarót, felkapta a párnát, és magához szorította. Egy másodpercig egészen közel érezte magához Jake-et.

Valójában a férfi sokkal közelebb volt hozzá, mint gondolta. Taryn egyetlen hangot sem hallott, de hirtelen mozgásra lett figyelmes a háta mögött. Villámsebesen megfordult, kinyitotta a száját, ám nem bírt megszólalni.

Jake ezzel szemben sokkal könnyedebben fogta fel a dolgot. Megállt a küszöbön, a csípője köré tekert keskeny törülközőben, és könnyedén üdvözölte a lányt.

– Jó reggelt, Taryn! Jól aludtál?

A nő bénultan bámulta Jake széles mellkasát, amelyen ezüstösen csillogtak a vízcseppek, és alig tudta levenni róla a szemét.

– Úgy érted… Ne haragudj, csak meg akartam nézni a szobádat.

– De az ágyamat igazán nem kell bevetned – mulatott a férfi a lány lángvörös arca láttán.

– Én… szóval… most már megyek is. – Taryn lassan az ajtó felé lépett, Jake azonban elállta az útját. – Azt hittem, már elmentél…

A férfi szürke szeme gyanakvóan megvillant, a lánynak pedig az volt az érzése, hogy rajta mulat.

– Ne haragudj, kiengednél? – kérte udvariasan.

– Hát persze – mondta Jake, de nem mozdult.

Taryn kezdett dühbe gurulni. Vagy lehet, hogy csak az idegei játszanak vele?

– Meglehetősen… meztelen vagy – állapította meg, miközben igyekezett nem megbámulni a férfi lenyűgöző mellkasát.

– Igazad van, de remélem, téged ez nem zavar.

– Cseppet sem – hazudta a lány. Felemelte a fejét, belenézett főnöke szemébe, s közben rádöbbent, hogy Jake pontosan tudja, mi játszódik le most benne.

– Öt perc múlva találkozunk a reggelinél – nevetett a férfi, majd oldalra lépett.

Kilenckor csöngettek. Az ajtóban ott állt a családjával Suzanne, akit Taryn azonnal rokonszenvesnek talált. Először Abby viharzott be a házba. Taryn, aki tapintatosan visszavonult a nappaliba, hallotta, ahogy a lány lelkesen visong:

– Jake!

– Gyere, köszönj Tarynnek! – mondta a férfi, miután az előszobában elhalt a lárma.

– Taryn? – kérdezett vissza Abby ingerülten. Mostohaanyja nyilvánvalóan elmulasztotta megemlíteni, hogy Jake-nél még egy vendég tartózkodik.

Ha Taryn azt hitte, hogy Abigail Braithwaite még gyerek, akkor ezt a feltételezését most azonnal el kellett vetnie. A lány szűk farmerban és testhez simuló, merész kivágású felsőrészben masírozott be a nappaliba.

Taryn rámosolygott, ám Abby nem viszonozta a mosolyát. Jake bemutatta őket egymásnak, Suzanne pedig azon fáradozott, hogy jóvátegye mostohalánya neveletlenségét, ezért különösen szívélyesen üdvözölte testvére vendégét. Ugyanígy tett a férje, Stuart is, akinek fáradt szeme arról árulkodott, hogy igencsak ráfér a pihenés.

– Ugyanazt a szobát kapom, mint legutóbb? – kérdezte Abby, miután a szülei elindultak a repülőtérre, Jake pedig felajánlotta, hogy a tetemes méretű bőröndöt felcipeli az emeletre.

– Nem, ott most Taryn lakik.

– Itt lakik? – vetett ellenséges pillantást riválisa felé a lány.

– Tudtam, hogy nem lesz ellene kifogásod – mosolygott rá a férfi.

– És miért nem a te szobádban alszik? – Abby nem sokat köntörfalazott.

– Mert egyikünk horkol – vágta rá Jake.

Meleg helyzet, gondolta Taryn. Legszívesebben ő is a férfival tartott volna, aki nem sokkal később dolgozni indult.

– Minden rendben, kincsem? – lépett oda hozzá még egyszer a férfi.

– Tökéletesen – erőltetett mosolyt az arcára Taryn.

– Igyekszem korán hazaérni – ígérte Jake, valószínűleg azért, hogy fenntartsa az érzelmes búcsú látszatát. – Vigyázz magadra! – mosolygott, majd átkarolta és szenvedélyesen szájon csókolta Tarynt, akinek ettől majd kiugrott a szíve a helyéből.

– Szent ég, téged aztán jól elkapott – hallatszott Abby szókimondó megjegyzése, mivel Taryn még jóval a férfi távozása után is mozdulatlanul állt.

– Meglehet… – próbált bűnbánó mosolyt erőltetni az arcára. – Mit szeretnél ma csinálni? Tegeződjünk, rendben? – ajánlotta barátságosan.

– Felőlem! Én most megyek és kipakolok – jött a morcos válasz.

Amíg Abby odafent volt, megérkezett Mrs. Vincent, a házvezetőnő, és az iránt érdeklődött, van-e valami kívánságuk a vacsorát illetően.

– Készíthetek steaket, azt Mr. Nash nagyon kedveli.

– Az jó lenne, ha nem okoz túl nagy fáradságot – felelte Taryn bátortalanul. Mrs. Vincent úgy beszélt vele, mint a ház úrnőjével, holott ő inkább csak holmi bébiszittemek érezte magát.

Abby egész nap meglepően jólnevelten viselkedett Mrs. Vincenttel, barátságosan üdvözölte őt, és kicsit beszélgetett is vele, mielőtt közölte volna, hogy „lelép”.

– Hová mész? – követte Taryn az előszobába.

– Vásárolni – felelte a lány kurtán, de azért kibökött egy kényszeredett „van kedved velem jönni?” kérdést.

Csakhogy Taryn nem merte egyedül elengedni a tizenhét éves lányt a londoni forgalomban.

– Várj, hozom a táskámat!

Hamarosan kiderült, hogy Abigail Braithwaite remekül kiismeri magát a londoni üzletek rengetegében. A városközpontban alig maradt néhány butik, amelyet ne látogattak volna meg. Kiválogatta, felpróbálta, majd félredobálta a ruhákat anélkül, hogy akárcsak egy pillanatra is fáradtnak tűnt volna. Csak Taryn makacs unszolására kaptak be közben néhány falatot.

Mire este hazaértek, Abby még mindig nem oldódott fel egy cseppet sem, de Taryn ezt megbocsátotta neki, hiszen még csak egy tizenéves gyerek, ráadásul reménytelenül szerelmes Jake-be. Márpedig ebben az érzésben ő a legteljesebb mértékig osztozott vele.

Fél hatkor a férfi is hazaért, és egyenesen Tarynhez lépett.

– Hogy vagy, drágám? – Majd olyan gyengéden csókolta szájon, hogy a lány beleremegett.

– És én? – tiltakozott Abby. – Én nem kapok csókot?

– Dehogynem! – Gondosan elkerülve az odatartott ajkat, Jake megcsókolta Abby orcáját. – Tudod, milyen fontos vagy nekem.

A lány csak úgy ragyogott.

A vacsoránál Abby lelkesen mesélt a londoni butikok ellen vezetett hadjáratáról. miközben hatalmas étvággyal falta Mrs. Vincent ízletes sültjét és a salátát.

– Alig vettem valamit – jelentette nevetve –, de nekem már a ruhák felpróbálása is örömet okoz. Sajnos Taryn ragaszkodott hozzá, hogy együnk közben valamit – tette hozzá szemrehányóan.

Jake ezen csak nevetett, majd témát váltott. Aztán amikor Abby elvonult, hogy felhívja az apját, bocsánatot kért Taryntől.

– Ne haragudj a hanyagságomért!

– Ugyan! De mire gondolsz tulajdonképpen? – Tetszett neki, ahogyan a férfi nézte: tekintete meleg volt, és szeretetteljes.

– Adnom kellett volna pénzt, hogy megebédeljetek.

– Szó sem lehet róla! – hárította el Taryn. – Zavarba hozol.

– Már megint?

Jake csakis a reggeli találkozójukra célozhatott, amikor jóformán meztelenül állt a hálószobájában.

– Ugyan már, tartsd a szád! – Egy pillanatra elfelejtette, hogy a főnökével beszél, de a férfi csak nevetett zavarán.

– Min mulattok? – kérdezte Abby, amikor ismét bejött.

– Taryn mindig jókedvre hangol – felelte a férfi kacsintva. – Hogy van az apád?

– Már sokkal jobb a hangja – jegyezte meg Abby. Úgy tűnt, minden kamaszkori lázadozása ellenére mégiscsak a szívén viseli apja hogy létét.

– Úgy hallottam, azon gondolkodsz, hogy kimaradj az iskolából – fordult Jake kedvesen az unokahúga felé. És milyen terveid vannak?

– Úgy érted, hol fogok dolgozni?

– A munka nem szégyen – vont vállat a férfi.

– Apu mindenképpen azt akarja, hogy érettségizzem le, és aztán tanuljak tovább, ha lehet, valami természettudományi szakon – mondta tanácstalanul.

– A te osztályzataiddal ez nem jelenthet gondot – jegyezte meg Jake. – Taryn apukája egyébként tudós.

A nő nagyra értékelte, hogy Jake őt is bevonta a beszélgetésbe, annak ellenére, hogy nagyon szívesen hallgatta kettejük ártatlan csevegését.

– Tényleg? – A lány hirtelen érdeklődéssel fordult Taryn felé.

– Már nyugdíjas, de van saját laboratóriuma, és mindenféle kísérleteket végez.

– És te? Te nem dolgozol? – A lány igyekezett valamelyest kedvesnek mutatkozni, de nyilvánvaló volt, mire célzott a kérdéssel. Ha Jake azt akarja, hogy ő dolgozni menjen, akkor először kezdje inkább a barátnőjével.

– A nagynénémnek van egy munkaközvetítő cége – ködösített Taryn, mert nem akarta, hogy szóba kerüljön munkahelyi kapcsolata Jake-kel.

– Taryn a kedvemért kivett egy hét szabadságot, hogy veled lehessen – kapcsolódott be a férfi is. – De ha most megbocsátotok: nekem még van egy kis elintéznivalóm.

Abby, aki a csábos ruhájából ítélve egy férfitársaságban eltöltött kellemes estében reménykedett, most csalódottan vonult vissza.

– Várj, én is jövök! – kiáltott Taryn. Most először sikerült mosolyt csalnia a lány arcára, akit nyilvánvalóan megvigasztalt kissé, hogy nem ő az egyedüli szenvedő alany ezen az estén.

Egy órával később Taryn már könyvvel a kezében ült az ágyában, de olvasni alig tudott, mert a gondolatai állandóan ide-oda cikáztak. Egyszer csak kinyílt az ajtó, és Jake lépett be rajta.

A lány gyorsan félretette a könyvet, és meztelen vállára húzta a takarót, mivel csak egy vékony, jóformán átlátszó póló volt rajta.

– Elfelejtettél valamit? – kérdezte, idegességében talán egy kissé túlságosan is szigorú hangon.

– Ne aggódj, nem maradok sokáig – ült le a férfi az ágy szélére. – Abby még bolyong a házban, és úgy gondoltam, nem árt fenntartani a látszatot.

– Arra gondolsz, azt kellene hinnie, hogy… hogy mi most enyelgünk?

– A dolog jobban alakul, mint reméltem, de Abby nagyon éles eszű.

– Nem számítoltam rá, hogy ezekben a napokban ilyen közel kerülünk egymáshoz.

– Csak nem akarsz visszakozni? – kérdezte a férfi rémülten.

– Attól félsz, hogy egyedül hagylak vele, igaz? – nevetett a lány.

Jake szégyenlősen mosolygott.

– Ha nem a nővéremről lenne szó, alaposan megmosnám a gyerek fejét, de nem akarom megkockáztatni, hogy esetleg elszökjön innen.

– Nincs könnyű dolgod – ugratta a lány, de amikor meglátta Jake rajta nyugvó, tűnődő tekintetét, elállt a lélegzete.

– Gyönyörű vagy – szaladtak ki a szavak önkéntelenül a férfi száján.

– Szóval… – Taryn ereiben lüktetett a vér. – Nem gondolod, hogy már éppen elég sokáig maradtál?

– Sajnálom, nem akartam tolakodó lenni – szabadkozott a férfi.

– Tudom, de…

– Kellemetlenül érzed magad a társaságomban.

Bármennyire is össze volt zavarodva, Taryn egyet biztosan tudott: nem akarta, hogy Jake elmenjen. De hogy aztán miért is mondta neki azt, hogy „Jó éjszakát, Jake”, maga sem tudta.

Úgy tűnt, mintha a férfi még egy búcsúcsókot szeretett volna adni neki, de aztán az utolsó pillanatban mégis meggondolhatta magát, mert gyorsan felállt.

– Aludj jól!

Másnap este Jake elvitte a lányokat vacsorázni. Egész idő alatt olyan gálánsan viselkedett Tarynnel, hogy a lány a hetedik mennyországban érezte magát. Még akkor is, ha a férfi ezt egyáltalán nem gondolta komolyan, szomorkodott magában.

Mivel Jake-nek este még dolgoznia kellett, a hazaérkezésük után Abby rögtön bejelentette, hogy megfürdik, és korán ágyba bújik. Taryn is éppen fel akart vonulni, amikor a férfi megragadta a kezét, majd magához húzta, és gyengéden a fülébe suttogta:

– Jó éjszakát, kedvesem! – Aztán lehajolt hozzá, és megcsókolta.

Taryn csak bámult rá, mint akit elvarázsollak, a szíve pedig majd kiugrott a helyéből.

A csók ezúttal nem rövid volt és gyengéd, hanem hosszú és szenvedélyes. A lány igyekezett emlékeztetni magát arra, hogy mindez kizárólag Abbynek szól, aki a lépcső alján várt rá.

– Jó éjszakát… – suttogta összezavarodva, amikor a férfi végre elengedte.

Csakhogy aztán Jake mélyen a szemébe nézett, és még egyszer magához vonta. Amikor az ajkuk egymáshoz ért, Taryn sem habozott tovább, átkarolta a férfi nyakát, és szorosan hozzásimult. Ez volt a legszebb érzés, amelyet valaha is álélt. Már régen megfeledkezett Abbyről, mint ahogy minden másról is maga körül. Csak az volt fontos, hogy Jake a karjában tartsa, és szenvedélyesen csókolja. Arra már nem emlékezett, kettejük közül ki hagyta előbb abba a csókot, és csak remélni tudta, hogy ő volt az, noha sehová sem kívánkozott, ha egyszer itt lehetett Jake karjában.

Taryn végül egy lépést hátrált. Kétségbeesetten kutatott egy ártalmatlan megjegyzés után, amely mögé elrejthetné valódi érzéseit.

– Valóban egyre közelebb kerülünk egymáshoz – jegyezte meg halkan, és őszintén remélte, hogy rekedt hangja nem árulja el. Csak ekkor vette észre, hogy keze még mindig a férfi derekán nyugodott. – Legjobb lesz, ha végre elengedlek – fordult el, nehogy még egyszer bolondot csináljon magából.

Abby közben már rég eltűnt, ő pedig felrohant a lépcsőn a szobájába.

Jake megcsókolta! És milyen csók volt! De ő még ennél is többet akart…

Másnap reggel Taryn arra a kijózanító felismerésre jutott, hogy Jake csókjai nem is neki szóltak. Félt a férfival való találkozástól. Egyfelől nagyon szerette volna látni, másfelől viszont nem tudta, hogyan viselkedjen vele. Abba kellene végre hagynia, hogy folyton az ő karjában töltött gyengéd pillanatokon jár az esze!

De aggodalma alaptalannak bizonyult, mert amikor zuhanyozás után kijött a fürdőszobából, egy cédulát talált az ajtaja alatt becsúsztatva:

Ma korábban el kell mennem, és lehet, hogy későn jövök. Szép napot! Jake

Az első pillanatban Taryn még örült az üzenetnek, de aztán elkezdett tépelődni. Miért nem dugta be egyszerűen a fejét az ajtón a férfi, ahogy egyébként is szokta? Talán a csók közben rájött, mit érez iránta? Szenvedélyes válasza esetleg elárulta? Ezek a gondolatok szörnyen nyugtalanították, de igyekezett nem foglalkozni velük, hanem helyette elkezdte megtervezni az Abbyvel töltendő napot.

Ismét közös bevásárló körút szerepelt a napirenden, bár ezúttal a lány határozottan kedvesebb volt hozzá. Talán belátta, hogy a Jake iránti rajongásának nincs semmi értelme? Sőt Abby még egy rövid szünetre is hajlandó volt önszántából, és az iránt érdeklődött, hol szokott általában ebédelni.

A *Nash Corporation* étkezdéjét Taryn inkább nem említette, viszont ismert egy helyes kis éttermet a közelben. Időnként olt ebédelt, amikor még Brian Mellornál dolgozott.

– Már tudom, hová megyünk – jelentette ki.

Úgy tűnt, az étteremben semmi sem változott, sőt még a pincér is emlékezett a lányra. A finom ebéd után elégedetten álltak fel az asztaltól, ám az ajtóban belebotlottak egy férfiba, aki éppen befelé igyekezett.

– Taryn!

– Brian!

A nő rémülten állt meg, és Abby is így tett. Taryn azóta nem látta volt főnökét, hogy hanyatt-homlok menekülve kirohant az irodájából. Szörnyen zavarba jött.

– Hogy van? – kérdezte tőle.

– Hiányzik nekem – vágta rá a férfi.

– Nos… és hogy van Angie?

– Elválunk – felelte a férfi, ami olyannyira megdöbbentette Tarynt, hogy Abbyről is megfeledkezett. Csak bámult hitetlenkedve. Brian és Angie, az álompár!

– És maga mit csinál most? – váltott témát a férfi.

– Én… alkalmi munkákat vállalok – felelte gyorsan. Szerencsére még időben eszébe jutott, hogy Abby mellette áll. – Hol ezt, hol azt.

– Jöjjön vissza hozzám! – kérte a férfi nyomatékosan. – Tudom, hogy helytelenül viselkedtem, de el sem tudja képzelni, mennyire sajnálom. Higgye el, Taryn, nagyon megbántam.

– Tudom – mondta a lány, hogy megnyugtassa a férfit, s közben észrevette, hogy a mellette álló Abby hegyezi a fülét. – Majd felhívom, jó? Viszlát, Brian!

Most még tartozik neki egy hívással is, de nincs mit tenni.

– Rendben, viszontlátásra!

– Ki volt ez? – érdeklődött Abby, alighogy elhagyták az éttermet.

– Valaki, akinél korábban dolgoztam – felelte a lány kitérően, és a legközelebbi üzlet felé vette az irányt.

Hétre már otthon is voltak, míg Jake nem sokkal nyolc óra után ért haza az irodából. Tekintete rögtön Tarynre esett, aki látta a férfi szemében a fáradtságot. A játék kedvéért üdvözlésként odanyújtotta felé az ajkát.

A következő pillanatban rájött, hogy a látszat ellenére Jake egyáltalán nem fáradt, mert azon nyomban átkarolta a derekát.

– Nagyon boldoggá teszel – mondta gyengéden, miután megcsókolta.

A lány nevetett, és minden eddiginél jobban szerette őt.

– Ettél már?

– Igen, de ölni tudnék egy csésze kávéért.

– Én is – jelentette be Abby is, aki úgy gondolta, túlzottan elhanyagolták.

Jake őt is kedvesen üdvözölte, majd bevitte az aktatáskáját a dolgozószobába.

Taryn nagyon örült, hogy a férfi végre megérkezett, mert előző este óta nem látta, és nagyon hiányolta.

A Briannel való találkozást többé-kevésbé el is felejtette már, de úgy tűnt, Abbyt sokkal jobban foglalkoztatja a délutáni találkozó.

– Mondd csak, Taryn, tulajdonképpen miért is kért tőled elnézést Brian? – kérdezte, amikor már mindhárman a nappaliban kávéztak.

– Brian Mellor? – kapta fel a fejét Jake. A kérdés úgy hangzott, mint valami szemrehányás.

– Véletlenül összefutottunk vele – felelte Taryn nyugodtan.

– Azt akarja, hogy Taryn visszamenjen hozzá – kotnyeleskedett Abby.

– Tényleg? – A férfi szúrós szemmel nézett Tarynre.

– Elválik – jelentette be Abby győzedelmesen.

– Ez igaz?

– Igen, ezt mondta.

– Értem – felelte a férfi komoran, majd mintha Brian Mellor egyáltalán nem érdekelné, témát váltott. – Mondd, Abby, beszéltél ma már az apáddal?

– Felhívott. Csak tudnám, miért aggódik! – felelte a lány, de kedves hangszíne nem hagyott kétséget afelől, mennyire szereti az apját. – Ilyen erővel nyugodtan otthon is maradhattam volna – tette hozzá morogva.

– De akkor le kellett volna mondanunk a bájos társaságodról – ellenkezett Jake kedvesen.

Abby örült a hízelgésnek, és fellelkesedve folytatta:

– A szüleim alaposan felizgatták magukat, amikor azt a jó kis bulit szerveztem.

– Úgy hallottam, kész csatateret hagytatok magatok után.

– Naná, volt felhajtás, de a szomszédoknak nem kellett volna rögtön kihívniuk a rendőrséget… És holnap mit csinálunk?

– Nekem sajnos holnap reggel Olaszországba kell repülnöm – húzta el a száját Jake.

– Szombaton? – tiltakozott a lány. – Ez nem igazság!

– Szerintem sem, de cserében majd együtt töltjük a vasárnapot, megígérem.

Abby némileg megvigasztalódva vonult vissza a szobájába. Taryn is felment, és egyáltalán nem lepte meg, hogy nem sokkal később Jake bejött hozzá.

– Még nem vagy ágyban? – kérdezte, amikor látta, hogy a lány nem vette le az elegáns fekete nadrágot és a világos selyemblúzt.

– Meg akartam várni, amíg jössz.

– Zavarok?

– Nem, egyáltalán nem.

A férfi sokkal inkább összezavarta, mint zavarta. Taryn legszívesebben arról tudakozódott volna, hogy hiányzott-e neki napközben, ám ehelyett csak ennyit mert kérdezni:

– Boldogultok nélkülem az irodában?

Döbbenten tapasztalta a hirtelen támadt dühöt, amely fellobbant a férfi szemében.

– Csak nem akarod megfontolni Brian Mellor ajánlatát?

– Tessék?

– Hiszen vissza akar szerezni téged, nem igaz?

– Persze hogy vissza akar – ismerte el Taryn. – Hiszen jó munkaerő vagyok.

– És? Visszamész hozzá?

– Csak nem akarsz megszabadulni tőlem?

– Ha ez lenne a tervem, azt a szemedbe mondanám, és nem úgy intézném, hogy magadnak kelljen rájönnöd.

– Ez igaz. – Taryn időközben elég jól kiismerte a főnökét, és tudta, hogy ha a helyzet megkívánja, Jake kíméletlenül nyílt. – De miért haragszol rám ennyire?

A férfi egyik pillanatról a másikra megenyhült, és zavartan mosolygott.

– Nem rád haragszom, csak ki nem állhatom, ha valaki megpróbálja elhalászni az egyik legértékesebb munkatársamat.

– Értékes? Ezt még sosem mondtad! – A lány szíve repdesett a boldogságtól.

– Azt hittem, tudod anélkül is, hogy mondanám – lépett oda hozzá Jake, és mélyen a szemébe nézett.

Taryn ösztönös mozdulattal kihúzta magát, és csókot lehelt a férfi szájára, pedig Abby ezúttal még a környéken sem volt.

– Ne haragudj, hogy félreértettelek – mondta, majd zavartan hozzátette: – Jaj, ezt nem lett volna szabad…

Jake azonban csak mosolygott. De még hogy mosolygott!

– Ez volt a legédesebb bocsánatkérés az életemben – mondta ellágyulva, és úgy tűnt, mintha azon nyomban viszonozni akarná.

– Hát akkor… jó éjszakát!

Jake csodálkozva bámult a lányra, majd megfogta a kezét, és az ajkához emelte.

– Te tényleg rendkívül különleges vagy.

Taryn legszívesebben azonnal a nyakába ugrott volna, de ehelyett hátrább lépett.

– Gondolom, holnap nagyon korán kelsz – mondta, mivel jobb nem jutott eszébe.

– Tehát itt az ideje visszavonulnom – nevetett a férfi.

A lány még akkor is mosolygott, amikor Jake már régen elment.

7. FEJEZET

Jake másnap reggel korán felkelt. Taryn hallotta, ahogy a férfi behúzta maga mögött a bejárati ajtót. Szívesen elkísérte volna Olaszországba vagy máshová, akár egész életére, de úgy tűnt, a főnőkének ezúttal nem lesz szüksége titkárnőre.

Abby valamikor a délelőtt folyamán felbukkant a konyhában.

– Azt hiszem, eleget vásároltam – villantotta fel elragadó, de ritkán látható mosolyát. – Apukád itt lakik valahol a környéken?

– Igen, egészen közel – felelte Taryn óvatosan, mert ennél a lánynál sohasem lehetett tudni, hová akar kilyukadni.

– Tudós, igaz? – Abby egyik pillanatról a másikra szégyellőssé vált. – Én… szóval engem érdekel az ilyesmi. Mit gondolsz, megmutatná nekem, min dolgozik éppen?

– Biztos vagyok benne, hogy szívesen megmutatja. – Taryn csak reménykedni tudott abban, hogy apja nem fog fecsegni Jake-ről. Bár amilyen szétszórt, valószínűleg még a főnöke nevére sem emlékszik.

És ez így is volt. Míg a nyugállományú professzor körbevezette Abbyt a laboratóriumában, Taryn elhatározta, hogy főz magának egy kávét. Már éppen indult volna a teraszra tálcával a kezében, amikor váratlanul megjelent az unokatestvére.

– Matt! – kiáltott boldogan.

– Szia, Taryn! Van valami programod ma estére?

A férfi valószínűleg egy közös vacsorát szeretett volna, de a lány nem akarta magára hagyni Abbyt, másfelől az unokatestvérét sem akarta bevonni a Jake-kel kötött különös egyezségbe.

– Sajnálom, de nem érek rá.

– Valami jobb programod van?

– Én… átmenetileg Jake Nashnél és az unokahúgánál lakom – mondta kelletlenül.

– Nem bírtad tovább elviselni Evát? – nevetett a férfi.

– Jake unokahúga éppen itt van, apám megmutatja neki a laboratóriumát.

– És Jake?

– Ő Olaszországba utazott.

– Ugyanarról a pasasról beszélünk, akit nemrégiben a főnöködként mutattál be?

– Igen, azaz… – Taryn elhallgatott, mert félt, hogy túl sokat árul el. És nem is tévedett.

– Ezúttal valami komoly dologról van szó? – kérdezte Matt gyengéden.

A lány nem látta értelmét a tagadásnak, unokafivére ugyanis túlságosan jól ismerte, és azt is tudta, mi az a viszonzatlan szerelem. Bólintott.

– De attól tartok, csak egyoldalú. Van idődd, hogy megigyál velem egy csésze kávét?

– Ennél többre is. Ha ma este nem érsz rá, akkor meghívlak benneteket ebédre – ajánlotta.

Abby, akit teljesen lenyűgöztek Horace Webster kutatásai, örömmel fogadta el Matt meghívását. Taryn apja kimentette magát, de azért egy félórányi időt szakított, hogy beszélgessen a vendégeivel, mielőtt azok elindultak volna az étterembe.

Az ebéd remekül sikerült. Matt szokásához híven bűbájosan szórakoztatta őket, és teljesen lenyűgözte Abbyt. Lehet, hogy a lány érdeklődése Jake iránt lassan lecseng? Taryn és Matt néma egyetértésben hallgatott mind a férfi feleségéről, Alisonról, mind pedig Jake Nashről. Ez utóbbi csak akkor került szóba, amikor Abby érdeklődésére Matt elismerte, hogy egyszer már találkozott a férfival.

Kora este, miközben idegesen várta Jake érkezését, Tarynnek váratlan gonddal kellett szembenéznie. Abby, miután már jó ideje a szobájában tartózkodott, halálsápadtan jött le a földszintre.

– Éppen most mondtam búcsút az ebédnek.

Taryn leültette öt a kanapéra, hozott neki egy pohár vizet, majd alaposan kikérdezte a részletekről. Első félelme, hogy esetleg romlott volt az ebéd, alaptalannak bizonyult, mivel a lány elmesélte, hogy már reggel sem érezte magát igazán jól. De híven anyja tanításához, miszerint egy apró kis gyengeség nem zökkentheti ki a normális kerékvágásból, hősiesen figyelmen kívül hagyta a rosszullétet.

– Délben azt hittem, hogy már jobban vagyok, de most szinte üvölteni tudnék. Kérlek, segíts, hogy Jake ne lásson így!

– Őt ez biztosan nem zavarná.

– Őt nem, de engem igen – mosolygott a lány kínkeservesen. – A bőgéstől bedagad a szemem, vörös foltok keletkeznek az arcomon, és egyáltalán nem hasonlítok egy filmcsillaghoz.

– Egyelőre maradj fekve, és pihend ki magad! – mondta Taryn kedvesen.

Egy órával később, mire Jake hazaért, Abby megint jobban érezte magát. Bár meg mindig sápadt volt, de már nem olyan hamuszürke, mint korábban.

– Sziasztok! – lépett a férfi a nappaliba, és rögtön Tarynre nézett. Csak akkor vette észre, milyen nyomorult állapotban van az unokahúga. – Mi bajod? – kérdezte aggódva.

– Kikívánkozott belőlem az ebéd – mondta a lány könnyedén. – De ne izgasd föl magad, már sokkal jobban vagy ok.

Taryn kiment a konyhába, hogy főzzön egy kávét Jake-nek. Örült, hogy kényeztetheti valamivel a hosszú, fárasztó nap után.

– Éhes vagy? – kérdezte, amikor a férfi néhány perccel később utánament a konyhába.

– Tudod te egyáltalán, hogy gyönyörű szemed van?

– Egy vagy két szelet pirítóst kérsz?

A férfi pajkosan félrehúzta a száját, majd odahajolt hozzá, és lágyan megcsókolta, amitől Tarynnek, mint mindig, most is megremegett a lába. Rémülten hátrált egy lépést.

– Ne haragudj – kérte a férfi. – Már úgy megszoktam, hogy Abby állandóan figyel bennünket. – És miközben Taryn magában szégyenkezett, mert egy pillanatra feltámadt benne az a nevetséges remény, hogy Jake esetleg ellenállhatatlannak találja az ajkát, a férfi így folytatta: – Szegényke elég ramatyul néz ki. Tényleg minden rendben van vele?

– Ne aggódj, állandóan szemmel tartom, csak egyelőre hallani sem akar az evésről.

– És neked mihez lenne étvágyad?

– Alaposan beebédeltünk – felelte a lány, majd elmesélte a napjukat. – Azt hiszem, apámnak nagyon hízelgett, hogy egy ilyen érdeklődő fiatal látogatója volt. Abby tényleg nagyon okos, és rendkívül tehetséges, nagy kár lenne, ha elkallódna.

– Ezt mondd meg neki! Az apja hiába próbálja meggyőzni erről.

– Majd megpróbálom – ígérte Taryn, és közben észrevette, hogy már jó ideje Jake szemébe néz. Csodálatosan érezte magát a közelében.

– Itt a konyhában együk meg a pirítóst? – kérdezte a férfi.

– Mást nem kérsz?

Jake tekintete egy pillanatra átsiklott felette, Taryn pedig a másodperc töredékéig arra gondolt, hogy a férfi esetleg az mondja, őt akarja. De Jake csak ennyit mondott:

– Az én ebédem is bőséges volt.

Mivel Abby nem volt korán kelő, főleg nem vasárnap, Taryn kilenc óráig várt mielőtt bekopogott volna az ajtaján.

– Szia! Hogy vagy ma reggel? – kérdezte, miután belépett.

Abby az oldalán feküdt, és semmivel sem nézett ki jobban, mint előző este. Nagy nehezen felült.

– Csak az lebeg a szemem előtt, hogy Suzanne mostohalánya vagyok, úgyhogy összeszorított foggal tűrök.

– Ma nem kell hősködnöd – mondta Taryn barátságosan. – Maradj ágyban, a reggelit majd…

– Jaj, csak azt ne! – tiltakozott a lány.

– Nem vagy éhes?

– Nem akarok a terhetekre lenni – rázta meg a fejét Abby –, különben a végén soha többé nem hívtok meg – mondta panaszosan.

– Jaj, Abby, de hiszen nem a te hibád, hogy nem vagy jól! – vigasztalta Taryn együtt érzően. – Először is hozok neked valami innivalót.

– Arra gondoltam – fogadta őt Jake a földszinten –, hogy kirándulhatnánk egyet, megebédelhetnénk valahol egy vidéki fogadóban… – A lány kétkedő arcát látva azonban elhallgatott. – Nem jó ötlet?

– Abby elég vacakul van.

– Aggódnom kellene?

– Nem hiszem, de egy nyugodt nap jót fog tenni neki. Ha akarod, készítek neked marhasültet, de akkor el kell menned bevásárolni. – Ez a gondolat nagyon tetszett neki.

– Mi ilyen szórakoztató?

Taryn csak magában mosolygott.

– Bár szívesen eltérítelek egy kis időre a munkádtól, de nehezen tudom elképzelni, hogy a *Nash Corporation* igazgatója bevásárlókocsit tologat egy áruházban.

– Nem nézed ki belőlem?

Taryn elmosolyodott. Jake bekapta a horgot.

– Te kelekótya! – mondta, majd hirtelen a férfi karjában találta magát, szorosan a mellkasához simulva. – Hé! – tiltakozott nevetve, és úgy szerette Jake-et, mint még soha.

– Szóval ilyen az, amikor innivalót hozol nekem – jelent meg Abby az ajtóban.

Jake megfordult, anélkül hogy elengedte volna Tarynt. Aztán ismét a lány szemébe nézett, majd megpuszilta az orra hegyét.

– Rólad majd később gondoskodom.

Mindezt persze valószínűleg csak Abby kedvéért csinálta, a dolog mégis mélységesen felkavarta Tarynt. Legalább egy negyedórára volt szüksége, hogy újra összeszedje magát.

Abby a nap nagyobbik részét a kanapén töltötte. Megesküdött ugyan, hogy jobban van, Taryn mégis azt tervezte, hogy ha a lány állapota nem javul, másnap reggel orvoshoz viszi.

Jake a bevásárlásból egy kupac újságot és magazint hozott a vendégeinek, majd ebéd után visszavonult a dolgozószobájába. Taryn ezen cseppet sem csodálkozott, mert el tudta képzelni, mennyire hiányozhat neki a megszokott életmódja. Minden bizonnyal számolja az órákat, míg Suzanne meg a férje kedden visszajön a szabadságról, és a ház végre ismét csakis az övé lehet. Taryn éppen ezért nagyra értékelte, hogy a nővére kedvéért Jake magára vállalta ezt a terhet. El is határozta, hogy az elkövetkező napokban, amennyire csak lehet, kitér a férfi útjából. Ennek megfelelően este, amikor mindannyian a nappaliban ültek, be is jelentette, hogy aznap korán lefekszik.

– Én is…– kászálódott fel nagy nehezen a kanapéról Abby, aki alig evett egész nap. – Jó éjszakát, Jake! – kiáltott oda tettetett vidámsággal a nagybátyjának, amiből Taryn rögtön tudta, hogy a lány valójában nagyon rosszul érzi magát.

– Én is mindjárt utánad megyek – kiáltott oda neki, mert látta, hogy Abby rá vár.

– Jól van, csak turbékoljatok! – vigyorgott a kamasz, majd kiment a szobából.

– Nos? – kérdezte Jake, és odalépett a lányhoz. – Miután minden idők legjobb vacsoráját megköszöntem már neked, és legnagyobb sajnálatomra nincs az a benyomásom, hogy fülig belém estél volna…

– Álmodozz csak!

– Miről akarsz velem beszélni?

– Abbyről. Azt hiszem, holnap elviszem az orvoshoz, lehet, hogy ez az egész csak egy kis fertőzés, de…

– Veletek menjek?

Taryn nyugtatóan mosolygott.

– Köszönöm, de magunk is meg tudjuk oldani. De felhívhatlak az irodában, ha…

– Magától értetődik. Azonnal hívj fel! – Aztán mélyen a lány szemébe nézett: – Te tényleg varázslatos vagy. Kívül-belül egyaránt – tette hozzá halkan.

Taryn úgy érezte, a férfi forró pillantásától rögtön elolvad.

– Bárcsak soha ne tűnne el a glória a fejem fölül! – viccelődött, majd minden elszántságát összeszedve kiment, amíg még volt hozzá ereje.

Aznap sokáig nem bírt megnyugodni. Mivel korán lefeküdt, egy örökkévalóságig tartott, amíg a Jake körüli gondolatait lassan legyűrte a fáradtság, de épp hogy elaludt, rögtön fel is ébredt, mert Abby állt meg az ágya mellett.

Taryn álmosan kapcsolta fel az éjjeli lámpát, majd amikor meglátta a lány fakó arcát, azonnal kiugrott az ágyból.

– Gyere, ülj le! – Abby vállát átölelve a karosszékhez vezette. – Fáj valamid?

– Szörnyen fáj a hasam.

Taryn halálra rémült. Tudta, hogy egy idejében fel nem ismert vakbélgyulladás akár életveszélyes is lehet.

– Maradj itt, rögtön visszajövök!

Legnagyobb meglepetésére Jake még olvasott az ágyban, amikor vékonyka hálóingében bement a szobájába. Az óra szerint nem sokkal múlt éjfél, pedig Taryn azt hitte, már sokkal később van.

– Taryn!

Ahogy a férfi félredobta a könyvet, a takaró is félrecsúszott, és kibukkant alóla Jake hosszú, napbarnított lába. A gondolat, hogy esetleg meztelenül kel ki az ágyból, arra késztette a lányt, hogy gyorsan elforduljon, de Jake rögtön megragadta a vállát, és maga felé fordította. Időközben magára terítette a köntösét.

– Abbyről van szó? – kérdezte.

– Igen, a szobámban van. Lehet, hogy vakbél…

– A legjobb lesz, ha rögtön bevisszük a kórházba – döntött a férfi, Taryn pedig megkönnyebbülten engedte át neki az irányítást.

Ami ezek után történt, az Taryn számára hihetetlenül gyorsan zajlott. Jake és ő már fél kettőkor otthon voltak. Abbyt – akinél egy alapos vizsgálat vakbélgyulladást nem, viszont súlyos gyomor- és bélfertőzést állapított meg – megfigyelésre a kórházban tartották.

– Főzzek egy kávét? – kérdezte a lány.

– Hagyd, majd én!

– Ne haragudj a vaklármáért – sajnálkozott Taryn.

– Ugyan! – húzta magához a férfi. – Én éppúgy aggódtam, mint te. Már azon gondolkodtam, hogy felhívom az apját, de nem akartam feleslegesen megrémiszteni. Képes lett volna az első géppel hazarepülni.

Taryn mosolygott, ám egyszeriben tudatosodott benne, hogy most, mivel Abby kórházban van, semmi sem indokolja, hogy Jake-nél maradjon.

– Megyek csomagolni – határozta el. Nem akarta megvárni, amíg a főnöke értésére adja, hogy már semmi szükség rá.

– Csomagolni? – értetlenkedett a férfi. – De hát miért? – komorult el az arca.

– Már nincs szükséged rám…

– De még mennyire, hogy szükségem van rád! – ellenkezett Jake.

– Mihez? – Taryn dühös lett a férfi éles hangja miatt, bár az övé sem volt éppen lágy.

– Hogyhogy mihez? Lehet, hogy még telefonálnak a kórházból…

– Éjnek idején?

– Nem akarom, hogy elmenj – vallotta be Jake.

Ó, bárcsak legalább megközelítőleg úgy hangzott volna ez, mintha a férfi egyszerűen csak a közelében szeretné őt érezni! Taryn azonban tudta: csupán arról van szó, hogy nem akar egyedül maradni a beteg unokahúgával.

– Felejtsd el a kávét! – Dühös volt Jake-re és önmagára is, amiért az érzelmei ilyen sebezhetővé tették. Közel állt ahhoz, hogy könnyekben törjön ki, amikor kirohant a konyhából.

Legszívesebben azonnal lelépett volna, másfelől viszont szerette ezt a nagyképű alakot.

Legkésőbb holnap reggel elmegyek! – fogadkozott. Könnyen lehet, hogy Abbyt még két napig kórházban tartják. Akkor mégis mihez kezdjen itt? Üljön ölbe tett kézzel?

Taryn már hálóingben volt, amikor Jake bekopogott az ajtaján.

Legalább kopog, gondolta a lány rosszkedvűen, majd magára kapta a köntösét, és kinyitotta az ajtót. Azért, mert a férfi most jó modort erőltetett magára, még nem fogja neki megbocsátani azt, ahogyan a konyhában bánt vele.

Taryn visszautasítása ellenére Jake olyan szívmelengetően kedves volt, hogy a lány összes mérge nyomban elpárolgott.

– Gorombán bántam veled – ismerte el a férfi.

– Mi tagadás.

– Megbocsátasz? – biggyedt le a férfi ajka.

Taryn a szép szürke szemébe nézett, amelyben a megbánáson túl némi huncutságot is felfedezni vélt, és a szíve nagyot dobbant.

Elég legyen ebből! – intette magát. Jake csak szórakozik vele.

– Nem bánom, megbocsátok – jelentette ki hirtelen elhatározással, és be akarta csapni a férfi orra előtt az ajtót, de az villámgyorsan nekitámaszkodott.

– Ez nem hangzott valami meggyőzően – panaszkodott.

– Megbocsátok neked – ismételte a lány, ezúttal egy fokkal barátságosabban.

Jake egy lépést hátrált, de úgy tűnt, nem tud megválni tőle, ezért ismét közelebb lépett.

– Méltányos megbocsátást várok.

Taryn el sem tudta képzelni, mire céloz a férfi, amíg észre nem vette, hogy a tekintete az ajkára tévedt.

– Nem, Jake! – vörösödött el. – Tudod egyáltalán, milyen késő́re jár? – kérdezte, mert hirtelen nem jutott más az eszébe, és közben minden eszközzel küzdött az ellen, hogy megtörjön az ellenállása.

– Hiszen egyszer már megcsókoltál, amikor egyáltalán nem számítottam rá.

– Az… annak oka volt – állította a lány idegesen, bár már maga sem emlékezett rá, mi is volt az a bizonyos ok. Lábujjhegyre állt, hogy megpuszilja a férfi arcát, de elveszítette az egyensúlyát, és szó szerint a karjába omlott. Tulajdonképpen rögtön ki is akart kászálódni onnan, de Jake szorosan fogta, és mélyen a szemébe nézett. Az ölelése meleg volt, és erős.

– Nem fog fájni – ígérte.

– Hiszek neked – suttogta Taryn elvarázsolva.

A férfi először csak mosolygott, majd forró száját a lány ajkára tapasztotta, és hosszan, gyengéden megcsókolta.

– Szóval? Borzasztó volt? – kérdezte.

– Nos… egész jó volt– kapkodott levegő után Taryn.

A lány örült, hogy Jake szorosan a karjában tartja, mert a térde reszketett.

– Nos, hát akkor… jó éjszakát!

Úgy tűnt, győzött a józan ész.

– Jó éjszakát, drágám! – felelte a férfi gyengéden, majd ismét magához húzta, hogy még egy utolsó csókot adjon neki.

Ám ahogy Taryn a magáén érezte Jake ajkát, elhagyta a maradék önuralma is. Átölelte a férfi nyakát. Olyan kellemesen és biztonságban érezte magát Jake karjában, hogy soha többé nem akarta elengedni. Ujjait belefúrta a férfi hajába, és élvezte az egyre szorosabb ölelést. Vékonyka hálóingén keresztül tökéletesen érezte a hozzá simuló forró, izmos férfitestet.

– Ugye tudod, hogy nagyon akarlak? – mormolta Jake, majd sötéten csillogó szemmel nézett Tarynre.

– Igen – suttogta a lány.

A férfi ismét megcsókolta, majd ajkát végigcsúsztatta Taryn nyakán, aki érezte, hogy testét elönti a vágy.

– És mit szólsz hozzá?

Válasz helyett a lány megcsókolta őt. Ez valami egészen új tapasztalat volt számára, hiszen még soha egyetlen férfi után sem vágyott úgy, mint Jake után. Mit is felelhetne? Beleszeretett, és úgy érezte, ez a szerelem a legtermészetesebb dolog a világon.

– Hát nem tudod? – pihegte.

Erre Jake ismét birtokba vette az ajkát, Taryn pedig ösztönösen érezte, hogy innen már nincs visszaút. Szenvedélyesen viszonozta a csókot. Köntöse a földre csusszant, majd utána a férfi inge is. Jake egy másodpercre sem engedte el, folyamatosan simogatta, kényeztette, és a forró csókok közt gyengéd szavakat suttogott a fülébe. Már csak a leheletvékony hálóing választotta el őket egymástól.

Amikor Jake ujja becsúszott a selymes anyag alá, Taryn visszafojtotta a lélegzetét.

– Ne félj, drágám! – bátorította a férfi.

– Nem félek… – mondta Taryn zaklatottan és vágytól reszketve. – Én csak… szégyellős vagyok.

– Jaj, te drága! – csókolta meg Jake ismét a száját, miközben gyengéd, érzéki mozdulatokkal haladt a lány keblei felé.

Olyan volt, mint egy álom, amikor a férfi az ágyhoz vezette.

– Hadd frissítsem fel az emlékezetemet! – mondta Jake, majd kezét a bugyi alá csúsztatta, és elkezdte lassan lefelé húzni.

Taryn sejtette, mire gondol a férfi. Egyszer már látta őt meztelenül, mégpedig az után, hogy engedély nélkül használta a fürdőszobáját.

– Ne! Mégse! – A lány hirtelen valami furcsa félelmet érzett. – Jake…! – Semmit sem tudott tenni a hangjából áradó pánik ellen, de ez elég volt, hogy megállásra késztesse a férfit, aki kérdőn nézett rá, keze még mindig a lány meztelen vállán nyugodott.

– Taryn?

Ekkor látta meg a lány lángoló arcát, és úgy kapta el a kezét, mintha tűz égette volna. Felemelte a földről Taryn köntösét, és a vállára terítette.

– Te jóságos ég! – nyögte rekedten. – Mégis, mit képzeltem?

– Semmi baj, Jake! Minden rendben – nyugtatgatta a lány. Kívánta a férfit, és kétségbeesetten vágyott utána, mint ahogy Jake is kívánta őt. Megijedt, hogy a férfi esetleg meggondolhatja magát. – Mi a baj? – kérdezte bizonytalanul. – Ez nem azt akarta jelenteni, hogy nem akarom… úgy értem…

– Attól tartok, túl közel voltam ahhoz, hogy kihasználjam a helyzetet – dörmögte a férfi komoran, majd belebújt a nadrágjába.

Hát akkor mire vársz? Rajta! Használd ki a helyzetet, akarta mondani Taryn.

De Jake addigra az ajtóhoz lépett, és a lány tudta, hogy késő.

– Attól félsz, hogy holnap már nem lesz tekintélyed előttem? – kérdezte gúnyosan, bár maga sem tudta, mi ütött belé.

A férfi úgy nézett rá, mintha megint magához akarná ölelni, de úgy tűnt, sokkal jobban tud uralkodni magán. Pedig csupán egyetlen hívó szavába került volna, és Taryn máris repül a karjába.

De Jake nem hívta.

– Jó éjt! – köszönt el, és kilépett az ajtón.

8. FEJEZET

Taryn jóformán alig aludt valamit. Korán volt még, de nem látta értelmét, hogy ágyban maradjon. Felkelt, lezuhanyozott, felöltözött, majd összepakolta a holmiját.

Az előző éjszaka csodálatos gyengédségét sohasem fogja elfeledni, a beköszönő új nap fényében azonban kénytelen volt szembenézni a valósággal. Bármilyen szörnyen hangzik is, teljesen elveszítette a fejét, és gyakorlatilag felkínálta magát Jake-nek, miközben a férfi érzelmei még csak nem is közelítenek az övéihez. Különben miért hagyta faképnél olyan egyszerűen? Kétségbeesetten kutatott az emlékezetében, vajon mondta-e neki, hogy szereti. Mert ha igen, az végtelenül kínos lenne.

Zajokat hallott a házból, és tudta, hogy hamarosan találkozni fognak. Legszívesebben titokban hazaosont volna. A lélegzetét visszafojtva hallgatta, ahogy Jake végigmegy a folyosón, és úgy vélte, mintha meg is állt volna az ajtaja előtt. De valószínűleg tévedhetett, mert nem sokkal később hallotta a férfi lépteit a lépcsőn.

Legfőbb ideje, hogy búcsút intsen az álmainak, és a realitások talaján maradjon. Tény, hogy akarta Jake-et. Az is tény, hogy ő viszont azt mondta: köszönöm, nem. Őrült volt, ha azt képzelte, hogy a férfi csak egy kicsit is szereti. Hiszen még csak nem is utalt semmi hasonlóra. Taryn remek asszisztens az irodában, és hasznos segítség Abby mellé, de semmi több.

A lány érezte, ahogy elfutja a méreg, és ez az adott helyzetben még csak nem is zavarta. Ez adta neki az erőt, hogy elhagyja a szobát, és elinduljon megkeresni Jake-et.

A konyhában talált rá, amint éppen kávét főzött. Háttal állt, ezért nem vette észre. Taryn egy pillanatig szerelmesen nézte, de aztán gyorsan észhez tért.

– Hazaköltözöm – jelentette be elszántan.

A férfi megfordult, és fürkészve végigmérte. Ha észre is vette a lány szeme alatti sötét karikákat, nem tett rájuk megjegyzést, csak csendesen megkérdezte:

– És mi vitt rá erre az elhatározásra?

– Egyszerűen ezt tartom a legjobb megoldásnak.

– Úgy érted, amiatt, ami az éjjel történt? – kérdezte Jake kedvesen, szinte gyengéden.

Hogy merészeli ilyen jelentéktelen dolognak beállítani azt, hogy visszautasította őt? Taryn arca lángolt, szinte belehalt a szégyenbe, ezért nem akart beszélni a történtekről. Szerelmes Jake-be, és…

– Megbántad? – szegezte neki a kérdést a férfi.

– Igen, nagyon is – jelentette ki a lány ridegen, és remélte, ez majd visszatartja főnökét a további kérdésektől. De mekkorát tévedett! Mint mindig, Jake ezúttal is a dolgok mélyére akart nézni.

– Mi a gondod? – kérdezte összehúzott szemmel. – Rájöttél, hogy te is egy teljesen normális nő vagy, akinek teljesen normális igénye van…

– Nem akarok lefeküdni veled! – kiabált közbe dühösen a lány. Ez a beszélgetés teljesen kiborította. Úgy érezte, ha Jake most valami gúnyosat mond, például hogy „Nocsak, hogy megváltozott a véleményed!”, akkor nem áll jót magáért.

Szerencsére a férfi megkímélte ettől.

– Szégyelled magad azért, mert tegnap este olyan készségesen fogadtad a közeledésemet? – nézett rá komolyan Jake. – Úgy érzed, olcsó megoldás volt?

– Nem akarok… – kezdte volna Taryn hevesen, de aztán nem fejezte be a mondatot. Te jóságos ég, hová jutott? – Engem csak a karrierem – érdekel próbálta meg más vágányra

terelni a beszélgetést. – Arra teszek fel mindent, hogy első osztályú asszisztens váljék belőlem. Ami a többit illeti… – Elhallgatott, mert elveszítette a fonalat. – Szóval…

– Igen? – unszolta a férfi.

– Ami a többit illeti, úgy gondolom, nem illő veled…

– Arra célzol, hogy nem illő lefeküdni a főnököddel? – segítette ki Jake.

Taryn arca már szinte lángolt. Tekintettel az arcpirító tényre, hogy az emlegetett főnök visszautasította őt, még nagyobb hangsúlyt fektetett arra, hogy leplezze előtte az érzelmeit, és megértesse vele, hogy a kapcsolatuk a jövőben csupán a munkára korlátozódhat.

– Tehát te is ugyanígy látod ezt, igaz? – kérdezte válaszul. – Az előző éjszaka csupán kisiklás volt. Eszem ágában sincs lefeküdni veled.

A fennhéjázó kijelentést Jake ellenséges pillantással jutalmazta.

– Azt nem lehet elkerülni, hogy alkalmanként elkísérjelek a hivatalos útjaidra – folytatta a lány –, de kérlek, ne várd el tőlem, hogy… Nem akarom, már csak az önbecsülésem érdekében sem.

– Amennyire vissza tudok emlékezni, tegnap este én voltam az, aki félbehagyta a dolgot – jegyezte meg a férfi élesen. – Talán úgy érezted, kényszerítettelek?

Ugyan, Jake, persze hogy nem, gondolta a lány kétségbeesetten.

Ám a férfi meg sem várta a választ.

– Sajnálatos, hogy ez nem jutott eszedbe már tegnap este, amikor kitárt karral az ágyadba csalogattál.

Taryn úgy érezte, menten elsüllyed a szégyentől, de a gúnyos megjegyzés egyidejűleg elűzte a bűntudatát. Arra aztán tényleg nem volt szüksége, hogy emlékeztessék, ki utasított vissza kit. Mindenesetre most már képes volt arra, hogy egyszer s mindenkorra eloszlasson a férfiban minden gyanút a valódi érzéseit illetően.

– Felejtsd el! Soha többé nem fog előfordulni – jelentette ki olyan ridegen, mintha ez a döntés egyedül rajta múlna. Amikor meglátta a Jake szemében fellobbanó dühöt, úgy döntött, gyorsan témát vált. – Felhívtad már a kórházat?

– Természetesen – felelte a férfi mérgesen. – Abbyt ma hazaengedik.

– Ó! – Taryn elszántsága megingott. – Maradjak itt, és várjam meg? – kérdezte, még ha nem is túl lelkesen.

– Ne fáradj! – utasította vissza Jake jeges pillantással. – Egyébként igazából nincs is olyan nagy szükségem rád, mint gondoltam.

Taryn elsápadt a rémülettől. Úgy tűnt, mintha a férfi oda akart volna lépni hozzá, de aztán meggondolta magát, és egyenesen az ajtóhoz sietett. Bement a dolgozószobába, valószínűleg azért, hogy összepakolja az aktatáskáját, mielőtt dolgozni indul. A munkahelyére, ahol, mint ahogy az imént félreérthetetlenül közölték vele, őrá már nincsen szükség.

A lány könnyes szemmel botorkált a szobájába, és ott is maradt mindaddig, amíg meg nem hallotta, hogy a bejárati ajtó becsukódik a férfi mögött. Be kellett látnia, hogy Jake is csak egy büszke férfi.

A kijelentése, miszerint igazából nincs is olyan nagy szüksége rá, mint gondolta, természetesen azt is jelenthette, hogy az unokahúga gondozására nincs többé szükség. Taryn azonban tudta, hogy ez a mondat valójában azt jelentette: „Ne hívj fel, majd én jelentkezem.” Vagy azt: „Ne táplálj hiú reményeket!” Esetleg azt is: „Vannak még rajtad kívül titkárnők”.

A lányt megrázta, hogy elveszítette az állását. Hogyan fogja elviselni, hogy ezentúl nem láthatja többé Jake-et? Átsuhant az agyán, hogy bemegy az irodába, mert kíváncsi volt, miként fogadná a férfi, de gyorsan el is vetette az ötletet. Idáig mégsem süllyedhet! Először kosarat kap tőle, aztán térden állva könyörög neki, hogy megtarthassa az állását?

Majd meglátod, hogyan boldogulsz nélkülem, gondolta dühösen. Belül azonban keserű könnyeket hullatott. Fogta a bőröndjét, a Jake-től kapott kulcsot letette az íróasztalra, majd elhagyta a házat.

Két órával később Taryn a szobájában ült, és bánatosan bámult kifelé az ablakon. Jake Nash emléke, a férfi csókjai, érintése, majd a csodálatos érzés, ahogy a karjában tartotta, aztán a boldogtalan vég nem hagyta nyugodni.

Kora délután jutott eszébe az ígérete, hogy felhívja Brian Mellort. Jake-et ismerve egyáltalán nem volt kedve ismét Briannel dolgozni. Most már tudta, milyen a szerelem, márpedig ő sohasem szerette igazán Briant, legfeljebb kedvelte.

És már megint Jake jutott eszébe. Hogy amilyen gyorsan csak lehet, kiverje őt a fejéből, gyors elhatározással felkapta a telefont, és Brian számát tárcsázta. A férfi azonnal felvette a kagylót. Úgy tűnt, rendkívül örült a hívásnak, és rögtön rá is kérdezett, hol dolgozik most Taryn.

– Nos… pillanatnyilag sehol – vallotta be a lány.

– Jaj, nekem itt nagy szükségem lenne magára – felelte a férfi, majd hosszasan ecsetelte, milyen zűrzavar uralkodik az irodájában, mivel egymás után két új asszisztens is felmondott. Igaz, hogy most felvett egy harmadikat, de őt minden gond nélkül át tudná helyezni egy másik osztályra.

Taryn semmiképpen sem akarta, hogy ezt tegyék szegény nővel.

– Igazság szerint most tartok egy kis szünetet – mondta kissé habozva. Hogy ezt nem önszántából, hanem kényszerből teszi, nem kell a férfinak tudnia.

– Ha nem akar tartósan itt dolgozni, mi lenne, ha csak kisegítene egy kicsit? Kérem, tegye meg nekem ezt a szívességet! Esetleg rendbe hozhatná itt a dolgokat, és betaníthatná az új asszisztensemet – unszolta Brian.

A kisegítés és a szívesség szavak hallatára a lánynak ismét Jake jutott eszébe.

– Nem bánom – egyezett bele, de nem azért, mert annyira érdekelte a munka, hanem mert remélte, hogy így eltereli a figyelmét Jake-ről. – Holnap reggel találkozunk az irodában.

– Nagyszerű! – lelkendezett Brian.

Taryn elgondolkodva tette le a telefont. Talán nem is volt ez olyan rossz döntés. Jót fog tenni neki, ha beleveti magát a munkába.

A lány alig egy órát töltött Brian titkárságán, máris úgy érezte, mintha sohasem ment volna el. Égett a munka a keze alatt, és hálásan állapította meg, milyen sokat tanult a *Nash Corporation*nél.

Jaj, csak nehogy megint belefeledkezzen az emlékekbe! Életének ez a szakasza lezárult. Bármilyen szomorú is, ez az igazság.

Minden igyekezetével megpróbálta segíteni Brian új asszisztensét, akit Lucy Reidnek hívtak. Lucy gyors felfogóképességről tett tanúbizonyságot, így Taryn néhány nap múlva úgy érezte, nincs már rá szükség. Ezt meg is említette a főnökének.

– Ennek ellenére itt maradna a hét végéig? – kérlelte a férfi. – Maga jelenti az egyetlen fénysugarat az életemben.

– Rendben, ha így kívánja. – Brian tényleg fáradtnak nézett ki. – És nagyon sajnálom, hogy Angie-vel így alakult – folytatta, mert az volt a benyomása, hogy a férfi szívesen beszélne a házasságáról. – Maguk mindig olyan boldognak néztek ki egymás mellett.

– Igen, én is ezt gondoltam, egészen addig, amíg rá nem jöttem, hogy viszonya van valakivel…

– Angie-nek? Ezt… egyszerűen nehéz elhinni.

– Én éppúgy megdöbbentem, mint maga, mert ezt sohasem gondoltam volna róla. Igaz, túl sok időt töltöttem az irodában.

– Milyen szomorú – jegyezte meg Taryn együtt érzően.

– Igen, szerintem is – sóhajtott a férfi. – Ő a másik férfit választotta.

– El is költözött?

Brian megrázta a fejét, a válasza pedig ismét azt igazolta, hogy valóban az a szeretetre méltó ember, akinek a lány mindig is tartotta.

– Nem akartam őt és a gyerekeket ilyen helyzetbe hozni, ezért inkább én jöttem el. De nagyon bánt, hogy az a másik beköltözött hozzájuk.

Mintha kiszabadult volna a szellem a palackból, a férfi kiöntötte a lelkét. Taryn pedig, a régi kapcsolatukra való tekintettel, türelmesen hallgatta, s közben elhatározta, hogy egyetlen rossz szót sem fog mondani Angie-re.

– Nagy valószínűséggel akkor lehettem a legmélyebb lelki válságban, amikor… amikor magát megcsókoltam – vallotta be a férfi. – Vigasztalást kerestem, és egy kis melegséget, de egyértelműen túl messzire mentem…

– Hol van már a tavalyi hó, Brian! – vágott közbe gyorsan a lány. – Elmúlt, és már el is felejtettük.

Taryn azzal az érzéssel ment haza, hogy az élet siralmas. Brian boldogtalan, ő is boldogtalan… Szeretni valakit, aki nem szeret viszont, maga a pokol.

A viszonzatlan szerelem témaköréhez illő hangulatban hívta fel este Matt is.

– Nem voltam biztos, hogy hazaköltöztél-e már – kezdte. – Csütörtökön újabb fél évre külföldre utazom. Nem vacsorázunk előtte még egyszer együtt?

– De, szívesen!

Megbeszélték, hogy másnap este találkoznak, ám Taryn már sejtette, mi áll az újabb külföldi út mögött: Matt végképp feladta a reményt, hogy a házasságát meg tudja menteni. A lány rendkívül rossz hangulatban feküdt le aludni.

Csütörtökön reggel egyáltalán nem volt kedve bemenni Brian Mellor cégéhez, de mivel megígérte a férfinak, hogy a hét végéig ott marad, erőt vett magán.

Az este az unokatestvérével szerencsére sokkal felhőtlenebbnek bizonyult, mint amire számított. Matt meglepve hallotta, hogy Taryn már nem a *Nash Corporation* alkalmazottja.

– Azt hittem, célod a csillagos ég – csodálkozott.

– Jó lecke volt számomra.

– A távozásod összefügg a Jake Nash iránti érzelmeiddel?

– Neki fogalma sincs az egészről.

– Ne aggódj, nem fogom elárulni neki – suttogta Matt titokzatoskodva, amin mindketten jót nevettek.

– Mi a helyzet veled és Alisonnal? – bátorkodott Taryn végül megkérdezni.

– Találkoztam vele, de… – Matt hangja elcsuklott. Egy pillanatig nagyon nyomorultul nézett ki, de aztán összekapta magát. – Ilyen az élet – jegyezte meg fájdalmas mosollyal. – Gyere, fojtsuk italba a bánatunkat!

Ennek érdekében mindent meg is tettek, ám amikor Matt taxit rendelt maguknak, mégis mindketten színjózanok voltak. Viszonzatlan szerelmeik mintha átokként ültek volna rajtuk.

Jake emléke másnap is követte Taryn minden lépését. Ha meglátott egy magas, sötét hajú, öltönyös férfit, a szíve mindig kihagyott néhány másodpercre. Aztán amikor a férfi megfordult, mindig kiderült róla, hogy nem Jake.

Pénteken három óra tájban a lány úgy ítélte meg, hogy a jelenléte Brian titkárságán már inkább zavaró, mint hasznos. Feldolgoztak minden régi ügyet, és Lucy Reid kiválóan boldogult egyedül is.

– Nem akar mégis inkább nálunk dolgozni ismét? – kérdezte Brian, amikor Taryn elbúcsúzott tőle. – Maga nagy nyereség volt a cég számára.

A lány megrázta a fejét.

– Nem tudom, hogy egyáltalán akarok-e még asszisztensként dolgozni. – Ezzel odament a férfihoz, baráti puszit nyomott az arcára, majd csendben elbúcsúzott tőle: – Minden jót, Brian!

Míg a folyosón a liftet várta, azon töprengett, megkérdezze-e Hilary nénit, volna-e valami munka számára, de gyorsan el is vetette az ötletet. Legutóbb, amikor Hilary segített neki, Osgood Comptonnál kötött ki, és mi lett belőle?

Úgy tűnt, a liftre a végtelenségig kell várni, ezért már majdnem elindult a lépcsőn, amikor végre kinyílt az ajtó. Sokan kiszálltak, Taryn szíve pedig elkezdett hevesen dobogni, mert a szeme sarkából látta, hogy a sarokban egy magas, sötét hajú férfi áll. Inkább gyorsan hátat fordított neki. A következő emeleten ismét kiszállt valaki, így már csak ketten maradtak a fülkében. Míg lefelé haladtak, Taryn a tarkóján érezte a férfi tekintetét.

Ugyan, ez csak képzelgés! – gondolta, majd megfordult, és a rémülettől jóformán elájult. Jake Nash állt előtte.

Úgy tűnt, a férfi is zavarban van. Sápadtan, egyetlen szó nélkül bámult rá, csupán a halántékán lüktető ér árulta el, milyen zaklatott.

Anélkül, hogy meggondolta volna, Taryn megismételte az első szavakat, amelyeket annak idején Jake szájából hallott:

– Bosszúság ért?

A férfi tanácstalan arckifejezése dühössé változott.

– Neked aztán jók az idegeid! – támadt neki.

– Mit követtem el? – kérdezte a lány döbbenten.

Úgy tűnt, Jake valóban rendkívül dühös rá.

– Gyere, majd elmondom! – sziszegte. Durván megragadta Taryn karját, és az előtéren keresztül a kijárathoz vonszolta.

Mire a lány feleszmélt, már a férfi kocsija mellett álltak.

– Mit művelsz? – tiltakozott.

– Szállj be!

– Na de ilyet! – Tulajdonképpen boldognak kellett volna lennie, hogy ismét Jake közelében lehet, miután azt hitte, sohasem látja viszont, másfelől azonban…

– Gyerünk, szállj már be! – parancsolta a férfi ellentmondást nem tűrő hangon.

Taryn reszkető térddel ült be a kocsiba.

9. FEJEZET

Már jó ideje araszoltak a sűrű forgalomban, mire a lány megnyugodott annyira, hogy meg tudja kérdezni:

– Mégis, mi rosszat tettem?

Jake, aki merev arccal ült a volán mögött, tudomást sem vett a kérdésről.

– Hová megyünk? – kérdezte Taryn ismét, ám újfent eredménytelenül.

Jake még mindig megkövülten bámulta az utat.

Tíz perccel később leparkoltak a *Nash Corporation* épülete előtt. A férfi kiszállt, és utasa előtt is kinyitotta az ajtót. Bár szíve a torkában dobogott, a lány meg sem mozdult, hanem jeges pillantással köszönte meg az udvariasságot.

Jake nagyot sóhajtott, majd fenyegetően rászólt:

– Nem vagyok játékos kedvemben. Harminc másodperced van, hogy kiszállj a kocsiból.

Taryn makacsul ült tovább, de mivel tényleg mélyen és forrón szerette a férfit, és feltétlenül tudni akarta, miért haragszik rá ilyen nagyon, nem tudta megállni, hogy megkérdezze:

– Azt akarod, hogy veled menjek?

– Vagy a saját lábadon, vagy a hátamon, ahogy akarod – felelte a férfi közönyösen.

Ilyet csak nem tesz! Vagy mégis? Jake már épp lehajolt érte, amikor a lány végre kiszállt a kocsiból, majd átvonult a parkolón a bejárathoz. Mire odaért, a férfi utolérte. A portás szolgálatkészen nyitotta ki előttük az ajtót. Jake megragadta Taryn könyökét, és egyenesen a felvonóhoz vonszolta.

Azon nem lepődött meg a lány, hogy a legfelső emeletre mentek, de attól nagyon tartott, hogy a férfi éppen Kate előtt fogja leszidni. Már éppen tiltakozni akart, amikor kiderült, hogy aggodalma alaptalan. Jake egyenesen a saját irodájába ment, őt is magával húzta, majd becsukta maguk mögött az ajtót.

Taryn ekkor már nagyon mérges volt. Mi ütött a férfiba, hogy így bánik vele?

– Ülj le! – hangzott a rövid utasítás.

– Ezek szerint sokáig fog tartani? – érdeklődött a lány gúnyosan.

– A te helyed itt van.

Taryn hatalmas szemekkel bámult rá.

– Itt? – kérdezte. – Tulajdonképpen miért vagy ilyen dühös rám?

– Tőled még egy szent is kitérne a hitéből.

– Azért téged igazán nem lehet egy szenthez hasonlítani – jegyezte meg a lány gúnyosan, amit a férfi szemmel láthatóan egyáltalán nem talált viccesnek.

– Ne pimaszkodj! – figyelmeztette.

– Nem akarod végre megmondani, mit követtem el? – érdeklődött a lány egyre bizonytalanabbul.

– Még kérdezni mered? Van képed Mellornak dolgozni, miközben…

– Vagy úgy! Szóval erről van szó! Azért mérgelődsz, mert…

– Te az én asszisztensem vagy, nem az övé! – kiáltott Jake fenyegető hangon. – A te helyed itt van, és nem ott!

– De hiszen… elbocsátottál – vetette közbe a lány csodálkozva. Lehet, hogy a férfi meggondolta magát, és vissza akarja venni?

– Ugyan mikor tettem volna ilyet? – förmedt rá Jake.

– Tudod te azt nagyon jól! – vörösödött el Taryn, amikor eszébe jutottak az együtt töltött gyengéd órák. De ezekre most inkább nem akart gondolni.

– Nem, nem tudom. Hogyan jutott eszedbe ilyen ostobaság?

– Ostobaság? – háborodott fel Taryn. – Mégis hogyan kellett volna értenem, amikor azt mondtad, már nincs is rám szükséged?

– Te azt gondoltad…? – Jake mérge hirtelen elpárolgott. – Elismerem, hogy aznap reggel meglehetősen ideges voltam, de…

– Egyszerűen kiállhatatlan voltál – helyesbített a lány.

– Azt hiszem, tényleg nem voltam a legjobb formában – ismerte el a férfi.

– Finoman szólva.

– Mégis, mit vártál? Nekem is van önérzetem!

– Mi köze ehhez az önérzetnek? – Taryn már bánta, hogy nem ült le. Mivel Jake normálisan beszélt vele, ismét fellángolt benne az iránta érzett szerelem.

– Egyértelműen a tudtomra adtad, hogy a vágyamat, miszerint szeretnék lefeküdni veled, utólag molesztálásnak tekintetted.

A lány arca lángolt.

– Nem! Én nem akartam…– Úgy érezte, azonnal meg kell kapaszkodnia valamiben. – Szabad? – mutatott a kanapéra.

– Természetesen.

Jake leült vele szemben egy székre, miközben feszülten figyelt. Előrehajolt, és átható pillantással bámulta a lányt.

– Még mindig szerelmes vagy Brian Mellorba?

Taryn szeméből bizonytalanság áradt. Munkáltató és munkavállaló közti hivatalos beszélgetésre számított. Legalábbis reményei szerint ő itt még mindig munkavállaló volt. De mi köze ehhez mindannak, amit Briari iránt érez?

– Van ennek valami jelentősége? – kérdezte, és érezte, hogy ereiben ismét erősebben lüktet a vér.

– Van, mégpedig döntő – felelte a férfi jelentőségteljesen.

Taryn nem tudta tovább visszafojtani magában azt a kérdést, amely a legjobban izgatta:

– Felkínálod nekem a régi állásomat?

– Ezek szerint ez azt jelentené, hogy szívesen elhagynád Mellort?

Taryn kivárt a válasszal. Nem akart semmiféle utalást tenni arra vonatkozóan, milyen nagyon boldog lenne, ha megint naponta láthatná Jake-et. Míg gondosan fogalmazta magában a választ, a férfi máris folytatta:

– Annak idején azért mentél el, mert Mellor megcsókolt. Feltételezem, engem is ugyanebből az okból hagytál el. Mellorhoz most visszatértél. A kérdés, mekkora esélyem van, hogy hozzám is visszagyere.

– Azt akarod, hogy visszajöjjek?

– Hát persze!

Taryn legszívesebben ujjongott volna örömében, de továbbra is ügyelnie kellett arra, nehogy a férfi rájöjjön, mit is érez iránta valójában. Micsoda boldogság, hogy ismét a közelében lehet!

Felállt, és Jake, aki még mindig árgus szemekkel bámulta, követte őt.

– Hétfőn reggel kilenckor itt leszek, ha neked is megfelel. – A lány igyekezett mindezt könnyedén kijelenteni, de hangja rekedt volt az izgalomtól.

– Nagyon is megfelel – sóhajtott a férfi megkönnyebbülten, ám amikor Taryn elindult az ajtó felé, megint elállta az útját. – Még egy pillanat!

A lány csodálkozva bámulta a szép, elszánt arcot, amelyet olyan nagyon szeretett.

– Azt hittem, végeztünk a hivatalos beszélgetéssel.

– Azzal igen, de én még nem fejeztem be – magyarázta a férfi. – Távolról sem.

– Beszéljek esetleg Kate-tel is?

– Kate nincs itt, orvoshoz kellett mennie.

– Értem – bólintott Taryn. – És hogy van Abby? – Lehet, hogy Jake rossz néven vette, hogy nem érdeklődött az unokahúga hogyléte felől.

– Meggyógyult. És mielőtt tovább érdeklődnél, tájékoztatlak, hogy igen, a nővérem és a sógorom is jól van, remekül kipihenték magukat.

– Te most gúnyolódsz!

– Te pedig kitérsz előlem.

Egyáltalán nem, akarta mondani Taryn, de aztán hirtelen kibökte az igazat.

– Egyszerűen ideges vagyok.

– Miattam? Azért, mert esetleg túl közel kerülhetek hozzád?

– Nem – tiltakozott. – Csak… – Érezte, ahogy elvörösödik.

– Mi a baj, Taryn? Mondd el! – kérlelte a férfi halkan.

– Te… az idegesít, hogy nem tudom, mit akarsz tőlem – magyarázta. – A hivatalos ügyeket megbeszéltük, és sem Kate-ről, sem Abbyről nincs szó… Akkor miről?

– Valószínűleg valami személyes ügyről. Valamiről, ami csak kettőnkre tartozik. Rád és rám.

Taryn tágra nyílt szemmel bámult. Zaklatottan nézett az ajtó felé, mintha keresné a menekülés lehetőségét, de a férfi megnyugtatóan fogta meg a karját.

– Tényleg nagyon ideges vagy – állapította meg, és az okokat kutatva a lány arcát fürkészte.

– Tényleg úgy véled, tisztáznunk kellene, ami… ami köztünk zajlott, annak érdekében, hogy a kapcsolatunkat vissza tudjuk helyezni a hivatalos alapra? Akkor tekintsd úgy, hogy a dolog már el is van intézve – jelentette ki Taryn elszántan, majd tett egy lépést az ajtó felé. – Hétfőn találkozunk.

De Jake továbbra sem engedte el a karját.

– Nem feleltél a kérdésemre. Még mindig szerelmes vagy Mellorba?

– Kit érdekel ez?

– Engem. Szándékodban áll hozzámenni feleségül?

Taryn döbbenten nyitotta ki a száját. Akkor jutott eszébe, hogy Abby beszélt Brian küszöbönálló válásáról, és hogy ezt most remekül kihasználhatná a valódi érzései leplezésére.

– Ugyan, még nem kérte meg a kezem… – felelte ködösen.

– És ha megtenné, igent mondanál neki?

– Ha igen, te leszel az első, aki megtudja.

Jake kezének szorítása erősödött a karján.

– Valószínűleg megint megcsókolt.

– Jobban mondva, én csókoltam meg őt – helyesbített a lány, és eszébe jutott, ahogy elbúcsúzott Briantől.

– De az biztosan nem volt komoly! Hogyan csókoltad meg? Szenvedélyesen?

Taryn már a gondolattól is annyira viszolygott, hogy ajka önkéntelenül is néma „nem”-re húzódott.

Úgy tűnt, Jake azonnal átlátott rajta.

– Engem ne kábíts! – mondta csibészes mosollyal a szája sarkában. – Mondd csak, Miss Webster, nem lenne ideje, hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba? Vagy inkább csókoljam ki belőled az igazságot?

– Ez lenne a legszörnyűbb büntetés, amit csak el tudok képzelni! – kiáltott a lány megjátszott kétségbeesettséggel, majd megadta magát. – Nos, ha már mindenáron tudni akarod…

– Ki vele!

– Aznap, amikor azt mondtad, már nincs szükséged rám, azt gondoltam, hogy elveszítettem az állásomat. Aztán, amikor felhívtam Briant…

– Felajánlotta a régi állásodat?

– Igen, de én nem ezért hívtam fel, hanem mert megígértem neki.

– És azért, mert még mindig szereted őt.

– Ennek semmi köze a dologhoz! Mindenesetre nem fogadtam el az ajánlatát…

– Nem? Akkor mit kerestél ma nála?

– Éppen hazafelé indultam. Egy időre kisegítettem az irodájában. Betanítottam az új asszisztensét. Ma volt az utolsó napom.

Jake gyorsan átsiklott a részleteken.

– De nem csókolt meg? – akarta tudni.

– Egyetlenegyszer sem. Az is csak egy baklövés volt, amikor annak idején megcsókolt. Szegény Brian, olyan boldogtalan. Mindennél jobban szereti a feleségét, de ő elhagyta egy másik férfi miatt. Búcsúzóul megpusziltam az arcát, és ennyi. Nem vagyok belé szerelmes, csak sajnálom…

– Nem vagy belé szerelmes? – vágott közbe Jake bátortalan mosollyal.

– Soha nem is voltam – vallotta be a lány. – Brian kedves, jó ember, és…

– De te nem szereted őt – ismételte Jake, akit nyilvánvalóan egyáltalán nem érdekeltek Brian Mellor előnyös tulajdonságai.

– Nem. Kedvelem őt, de ez nem szerelem.

– Honnan tudod? – nézett mélyen a szemébe a férfi.

– Csak… amolyan női megérzés – felelte Taryn idegesen. Mégsem árulhatta el, hogy ezt csak akkor értette meg, amikor Jake-et megismerte.

– Kérlek, magyarázd el nekem – erősködött a férfi –, honnan tudja az ember, mi az a szerelem! Amikor szinte megáll a szíved, ha csak ránézel a másikra? Vagy ha eláll a lélegzeted, amikor az illető belép a szobába, és olyan hangosan ver a szíved, hogy attól félsz, a másik esetleg meghallhatja?

– Jaj, Jake! – mondta a lány kétségbeesetten, mert a férfi tökéletesen írta le mindazt, amit a jelenlétében érzett.

– Ismered azt a kínzó magányt, amely pont akkor tör rád, amikor a legkevésbé számítasz rá? Amikor erre az egyetlen, egészen különleges emberre vársz, aki után szétszakít a vágy?

– Jaj, Jake! – suttogta a lány. Szerelmes volt a férfiba, érezte a kétségbeesettségét, és nagyon szeretett volna segíteni neki.

– És bár sohasem tartottad magad féltékeny típusnak, ismered-e azt a gyilkos féltékenységet, amely folyton megszáll, ha azt látod, hogy a szerelmed a szemed előtt flörtöl és nevetgél valakivel, és szinte mindenkivel randevúzik, csak veled nem?

Tarynnek ekkor akaratlanul is eszébe jutottak a férfi barátnői: Louise Taylor, Sophie Austin és ki tudja még, kik. Igen, ő aztán tényleg tudta, mi az a féltékenység!

– Jaj, Jake! – mondta együtt érzően, holott a gondolat, hogy a férfi egy másik nőt szeret, pokoli kínokat okozott neki. – Ilyen nagyon szereted őt?

– Még annál is jobban! Uralja a gondolataimat, teljesen megőrjít, és elveszi a józan eszemet.

Úgy tűnt, Jake észre sem veszi, szavai milyen mélyen megbántották a lányt. Nagyon kétségbe lehetett esve, ha így a bizalmába fogadta őt. Taryn mindig tapintatos, hallgatag embernek ismerte, és bár hízelgett neki, mégis megdöbbentette, hogy ilyen nyíltan beszél a szerelmi bánatáról.

– És ő nem szeret téged? – kérdezte halkan. A szíve vérzett, a féltékenység pedig tűzként lángolt benne, mégis az a nyugtalanító érzése támadt, hogy valami fontos dolog

elkerülte a figyelmét. – Én… Úgy értem, megkérdezted tőle, mit érez irántad? Megmondtad neki, mennyire szereted? – tudakolta idegesen.

Jake eddig csak a lány egyik karját tartotta, most szorosan megfogta a másikat is.

– Hát mi az ördögöt próbálok már közel félórája a tudomásodra hozni?

Taryn szája hirtelen teljesen kiszáradt, alig tudott nyelni az izgalomtól. Lehet, hogy Jake tényleg őrá gondol? Nem, az képtelenség! Vagy mégis?

– Te… rólam beszéltél? – pislogott idegesen, és arra várt, hogy a férfi kinevesse.

Jake azonban egyáltalán nem nevetett.

– Igen, rólad – mondta komolyan.

– Úgy érted… *belém* vagy szerelmes? – hitetlenkedett még mindig Taryn.

A férfi még mindig nem nevetett, hanem megfontoltan bólintott.

– Igen, Taryn Webster, szerelmes vagyok beléd – mondta tisztán és érthetően. – Annyira szeretlek, hogy jóformán az eszemet vesztem.

A lányt mindez annyira fölkavarta, hogy meg sem tudott szólalni, és csak értetlenül bámult.

– Mondd csak, meg tudnál végre szabadítani ettől a kínzó bizonytalanságtól, és elárulnád nekem, hogy te mit érzel irántam?

– Hát nem tudod? – kérdezte Taryn tétován, még mindig attól rettegve, hogy nevetségessé teszi magát.

– Néha, a legbánatosabb óráimban mindig felidézem azt az éjszakát, amikor olyan odaadóan viszonoztad a gyengédségemet. Tudom, hogy nem mindenkivel viselkedtél így, és azt remélem, hogy én más, valami különleges lehetek számodra.

A lány nagyot sóhajtott. Egyetlen érzés van a világon, amely erősebb a büszkeségnél, és ő erre éppen most döbbent rá.

– Te tényleg nagyon különleges vagy nekem – felelte halkan. – Igen, rendkívül különleges – nyugtatta meg a férfit, s közben alig akarta elhinni mindazt, ami történik.

– Szeretsz?

– Ó, igen, Jake Nash, szeretlek – mondta tiszta szívéből, és nem tudta, hogy sírjon-e, vagy nevessen örömében.

– Drágaságom! – A férfi bizonytalan arckifejezését széles mosoly váltotta fel. Magához húzta és szorosan átölelte Tarynt, ám aztán nyomban el is tolta magától. – Mondd még egyszer!

– Szeretlek, Jake! Kérlek, csípj meg, hogy tudjam, nem álmodom.

– Én ennél valami sokkal jobbat tudok – felelte a férfi.

Lehajolt hozzá, és gyengéden szájon csókolta. Micsoda csodálatos érzés!

Taryn szinte szédült a boldogságtól, mire egy végtelenül hosszú, bensőséges csók után elengedték egymást.

– Mióta tudod, hogy szeretsz? – kérdezte.

– Azóta, hogy annak idején először találkoztunk a liftben, te pedig eltűntél előlem, mielőtt többet is megtudhattam volna rólad. Többször is visszamentem az épületbe, mert azt reméltem, hátha véletlenül összefutunk.

A lány meglepődött.

– De hiszen akkor még nem lehettél szerelmes belém!

– Éreztem, hogy valami rendkívüli dolog történik, bár akkor ezt még csak egy furcsán viselkedő fiatal nő iránti futó érdeklődésnek tartottam. Ennek ellenére nem tudtalak elfelejteni. El tudod képzelni, mennyire meglepődtem, amikor teljesen váratlanul újból találkoztunk? A nagybátyámat, Osgood Comptont akartam kiszabadítani egy kapzsi házvezetőnő karmai közül, és arra kellett rájönnöm, hogy az ő új gyöngyszeme nem más, mint az én angyalom a liftből.

– Igen, rögtön megismertél – emlékezett a lány.

– Abban a bizonyosságban hagytam ott a bácsikámat, hogy semmitől sem kell félnie – mosolygott. – Akkor tett említést Kate a terhességéről. Rögtön tudtam, hogy szükségem lesz segítségre…

– És akkor rám gondoltál?

– Természetesen. – Jake hangjából szeretet és a gyengédség áradt. – Egyszerűen nem tudtalak kiverni a fejemből. Bár a felvételi beszélgetés meglehetősen szokatlanul zajlott – nevette el magát –, te voltál az egyetlen, aki számításba jöhetett. Mindig szerettem a munkámat, de onnantól kezdve hirtelen sokkal szívesebben jártam be dolgozni. Alig vártam reggelente, hogy halljalak bejönni. Akkor már tudtam, hogy nagy bajban vagyok.

– Ó! – suttogta Taryn.

– Dühített, hogy olyan férfiak, mint Kenton Harris és Franco Causio akartak veled mindenáron randevúzni. És ki az ördög volt az a Matt, akit a telefonban olyan kedvesen üdvözöltél? Azt akartam, hogy engem is olyan kedvesen üdvözölj.

– Hiszen sohasem hívtál fel!

– Te szívtelen teremtés! Nem emlékszel már arra, amikor Olaszországból telefonáltam?

– De akkor Kate-tel akartál beszélni.

– Mégis, mit mondhattam volna? Hogy csak hallani akarom a hangodat? Szörnyen hiányoztál, pedig akkor még nagyon távol voltam attól, hogy beismerjem magam előtt az érzéseimet. Mit gondolsz, másnap miért mentem a repülőtérről közvetlenül az irodába? Mert azt reméltem, hogy ott találllak!

– Ami sikerült is! – Taryn érezte, ahogy elvörösödik. – A fürdőszobádban.

– Mi tagadás, arra számítottam, hogy majd az íróasztalnál találllak – mosolygott a férfi.

– Ne is emlegesd!

– Attól tartok, a jövőben még nagyon gyakran fogom emlegetni azt a napot – nevetett a férfi. – Amikor magammal vittelek Olaszországba, szörnyen bántott, hogy nem akartál velem vacsorázni.

– Ha tudnád, hogy megbántam! De teljesen magamon kívül voltam.

– Ezért voltál visszafelé olyan zárkózott?

– Ha jól emlékszem, inkább te voltál olyan savanyú!

– Ez igaz, és így utólag nagyon sajnálom is – bólintott a férfi. – Csak ürügy volt, hogy másnap felhívtalak, és arra kértelek, még egyszer nézzük át az iratokat. Egyszerűen nem bírtam ki, hogy hétfőig ne láthassalak. Honnan tudhattam volna, hogy még aznap este összefutunk az *lrwin Hotelban?*

Taryn önbizalma percről percre nőtt.

– Miközben neked tulajdonképpen a *Raven étteremben* kellett volna lenned – felelte.

– Azt terveztem, amikor megkértelek, foglalj nekem asztalt, hogy találkozom valakivel…

– Louise, Sophie vagy más volt a soros?

– Mondd csak, te féltékeny voltál?

– De még mennyire!

Jake nevetve csókolta meg újra Tarynt.

– Éppen miattad veszítettem el az érdeklődésemet más nők iránt, ezért elhatároztam, inkább részt veszek azon az üzleti vacsorán. Unalmas estének ígérkezett, mindaddig, amíg meg nem láttalak – simogatta meg az arcát.

A lány elmosolyodott, amikor eszébe jutott a főnöke döbbent tekintete.

– Én legalább annyira meglepődtem, mint te.

– Mindenesetre nagyon kapóra jött, hogy ilyen remek kisegítő munkaerő vagy.

– Abbyre gondolsz?

– Igen. Azt hittem, ha ott leszel a házban, megoldódik a gondom. De micsoda tévedés volt!

– Abby igazán nem tehet arról, hogy megbetegedett!

– Én most nem róla beszélek. A gond te magad voltál, mert akkor jöttem rá végérvényesen, hogy reménytelenül beléd szerettem.

– Igen? – nézett rá Taryn álmodozva.

– Ó, igen! Semmi mást nem akartam, mint hogy a karomban tartsalak, szorosan öleljelek, és soha többé ne engedjelek el.

Milyen csodálatos érzés volt hallani ezeket a szavakat!

– Úgy emlékszem, ezt a vágyadat szorgalmasan meg is valósítottad, akárhányszor csak Abby a közelünkben volt – csipkelődött.

– Sőt egyszer kicsit még csaltam is. Egyszerűen úgy éreztem, belőled sohasem elég.

– Szégyelld magad!

– Mégis, mit tehettem volna? Olyan nagyon vágytam utánad, kedvesem! – csókolta meg a férfi gyengéden.

– Én pedig utánad vágytam – suttogta Taryn, és ajkuk ismét egymásra talált. – Jaj, Jake, úgy örülök, hogy ma véletlenül összefutottunk…

– Mindenképpen találkoztunk volna – puszilta meg a férfi az orra hegyét, majd kihúzott egy borítékot a zsebéből. – Tessék, ezt már kedd óta hurcolom magammal. Minden alkalommal, amikor az ajtód előtt álltam, az utolsó pillanatban visszakoztam, mert féltem, hogy a tervem balul sül el. De a hétvégét biztosan nem bírtam volna ki anélkül, hogy legalább fel ne hívjalak.

– Te levelet írtál nekem? – kérdezte Taryn csodálkozva.

– Nos, ez sokkal inkább hivatalos levél, amelyben emlékeztetlek az egy hónapos felmondási időre. De kézzel írtam – tépte fel a borítékot Jake. – Reméltem, hogy a négy hét alatt kiderül, van-e nálad esélyem. – Nagy levegőt vett. – Taryn Webster, mindennél jobban szeretlek. De most mi legyen velünk?

– Mit javasolsz?

– Semmi esetre sem folytathatjuk úgy, mint eddig… – jelentette ki a férfi. – Képtelen vagyok elviselni, hogy reggelente itt üljek, és hiába várjam, hogy meghalljam a lépteidet.

– Hát akkor hétfőn ismét jövök dolgozni.

– Egyetértek, de ez csak átmenetileg lesz így…

Taryn most végre megtudta, hogy az állása csak átmeneti.

– …ugyanis minden elvemmel ellenkezik, hogy velem legyél az irodában, és otthon az ágyban is. Varázslatos, ahogy elpirulsz – ugratta a lányt, de aztán ismét komolyra váltott. – Mint mondtam, ez nem jellemző rám.

– Ezért nem akartál velem… – Taryn zavartan elhallgatott, az arca lángolt.

– Hogy ezért nem akartam lefeküdni veled? – találta ki a férfi a mondat véget. – Drága Taryn, még nem vallottam be neked, mit érzek irántad. És amíg nem tudtam, viszonozod-e az érzelmeimet, nem akartam erőltetni a dolgokat. Ráadásul éppen a házamban vendégeskedtél, és nem akartam kihasználni a helyzetet. Mit gondoltál volna magadról, ha lefeküdtél volna velem anélkül; hogy szeretnél, de az irodában naponta találkoznod kellett volna velem?

Te jóságos ég! Taryn tudta, hogy Jake-nek gyorsan jár az esze, most mégis megdöbbent.

– Te mindezt átgondoltad, miközben mi…

– Nem ennyire világosan – ismerte el a férfi. – De az éjszaka hátralévő részében volt időm alaposan megfontolni mindent. Amikor másnap reggel lejöttél a konyhába, és rögtön nekem támadtál, már nem volt bátorságom felfedni magam, és szerelmet vallani.

– Azt tervezted? Én pedig szörnyen viselkedtem veled.

– A beszélgetés nem egészen úgy alakult, ahogy reméltem. Bizonytalan voltam, és emiatt nem a legjobb oldalamról mutatkoztam be.

– Jaj, Jake! – Taryn gyengéd csókot nyomott a férfi ajkára.

– Tudod te egyáltalán, hogy megrémültem, amikor megláttalak ma a liftben? Tombolt bennem a féltékenység, a düh, a kétségbeesés…

– Mert azt hitted, megint Brian cégénél dolgozom? Jaj, Jake, ha tudnád, milyen elragadó voltál ilyen dühösen! Szerencsére – tette hozzá a lány mosolyogva.

– Drágám, amit megpróbáltam elmondani neked – nézett rá lángoló szemmel a férfi –, az a következő: ha továbbra is az irodámban akarsz dolgozni, márpedig sokkal nagyobb szükségem van rád ott, mint valaha, akkor nem marad más hátra, mint hogy hozzám gyere feleségül.

– Hozzád? Feleségül? – ismételte Taryn hitetlenkedve.

– Talán túl gyors neked ez a tempó?

– Nem, dehogy!

A lány arcán őröm és zavar tükröződött. Mennyi minden történt vele ilyen rövid idő alatt!

– Csak a feleségemként dolgozhatsz velem továbbra is – magyarázta a férfi határozottan, majd elnevette magát: – Őszintén szólva bármilyen ürüggyel szívesen élnék, hogy megtarthassalak, de kevesebbel nem elégszem meg. Szeretnélek feleségül venni, mert a szívem csak a tiéd. Olyan nagyon szeretlek, hogy soha többé nem lennék igazán boldog, ha nem mondanál igent.

– Jaj, Jake! Nem bírnám elviselni, hogy boldogtalannak lássalak.

– Ez azt jelenti, hogy feleségül jössz hozzám? – ragyogott fel a férfi arca.

– Igen, Jake! – suttogta a lány. – Büszke és boldog lennék, ha a feleséged lehetnék.

– Édes kicsi Taryn! – ölelte meg gyengéden Jake.